

Член 15, буква в) от Директивата относно признаването (2011/95/ЕС)

Съдебен анализ

януари 2015 г.

Глави от учебния план на EASO за членове
на съдилища и трибунали

Член 15, буква в)
от Директивата
относно признаването
(2011/95/ЕС)

Съдебен анализ

януари 2015 г.

Europe Direct е услуга, предназначена да ви помогне да намерите отговори на въпросите, които си задавате за Европейския съюз.

Единен безплатен номер (*):

00 800 6 7 8 9 10 11

(*) Информацията, както и повечето обаждания са безплатни (възможно е обажданията от мрежата на някои оператори, от обществени телефони или от хотели да бъдат таксувани).

Допълнителна информация за Европейския съюз можете да намерите в интернет (<http://europa.eu>).

Print	ISBN 978-92-9494-369-9	doi:10.2847/535251	BZ-04-15-017-BG-C
PDF	ISBN 978-92-9494-368-2	doi:10.2847/108097	BZ-04-15-017-BG-N

Европейска служба за подкрепа в областта на убежището, 2017 г.

Нито EASO, нито което и да е лице, което действа от нейно име, носи отговорност за начина, по който може да се използва информацията, съдържаща се в настоящия документ.

Колектив

Съдържанието е изготвено от работна група в състав: съдии — Mihai Andrei Balan (Румъния), John Barnes, в пенсия (Обединено кралство), Bernard Dawson (Обединено кралство), Michael Hoppe (Германия), Florence Malvasio (координатор на работната група, Франция), Marie-Cécile Moulin-Zys (Франция), Julian Phillips (Обединено кралство), Hugo Storey (координатор на работната група, Обединено кралство), Karin Winter (Австрия), правни сътрудници към съда — Carole Aubin (Франция), Vera Pazderova (Чешка република) и, в допълнение, Roland Bank, юрист (Върховен комисариат за бежанците на Организацията на обединените нации, ВКБООН).

Те бяха поканени за тази цел от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището (EASO) в съответствие с методологията в Приложение Б. Схемата за попълване на членовете на работната група беше обсъдена на редица заседания през 2013 г. между EASO и двата органа, с които службата официално обменя писма, Международната асоциация на съдиите по бежанско право (IARLJ) и Асоциацията на европейските административни съдии (AEAJ), както и с националните асоциации на съдиите на всички държави членки, свързани чрез мрежата от съдилища и трибунали на EASO.

Работната група заседава три пъти — през април, юни и септември 2014 г. в Малта. Получени бяха коментари относно проекта за обсъждане от отделни членове на Мрежата на съдиите към EASO, по-конкретно от съдиите Johan Berg (Норвегия), Uwe Berlit (Германия), Jakub Camrda (Чешка република), Jacek Chlebny (Полша), Harald Dörig (Германия), Hesther Gorter (Нидерландия), Andrew Grubb (Обединено кралство), Fedora Lovricevic-Stojanovic (Хърватия), John McCarthy (Обединено кралство), Walter Muls (Белгия), John Nicholson (Обединено кралство), Juha Rautiainen (Финландия), Marlies Stapels-Wolfrath (Нидерландия) и Boštjan Zalar (Словения). Получени бяха коментари и от членовете на Консултативния форум на EASO, по-конкретно от Европейския съвет за бежанците и изгнаниците и Форума Réfugiés-Così. Глобалният център по миграция (Висш институт за международни изследвания, Женева), Националният център за компетентност в изследванията — В движение (Университет във Фрибург) и Тримесечното проучване на бежанците (Oxford University Press) също изразиха вижданията си по текста. Всички тези коментари бяха взети предвид по време на заседанието, състояло се на 18—19 септември 2014 г. Работната група изразява благодарност към всички, изпратили своите коментари, които се оказаха много полезни за финализирането на главата.

Съдебният анализ ще се актуализира редовно в съответствие с методологията в Приложение Б.

Съдържание

Колектив	3
Списък на съкращенията	7
Предисловие	9
Подход към тълкуването	13
Цялостен подход	13
Контекст на член 15, буква в) при вземането на решения във връзка с молби за международна закрила	13
Ролите на CJEU и ECtHR	14
Част 1: Елементите	15
1.1. Реална опасност от тежки посегателства	15
1.2. Въоръжен конфликт	16
1.2.1. Въоръжен вътрешен конфликт	16
1.2.1.1. Разграничение между определяне на въоръжен вътрешен конфликт и установяване на нивото на насилие	17
1.2.1.2. Основа на определението	17
1.2.1.3. Прилагане на определението на CJEU	18
1.2.1.4. Трябва да има две или повече въоръжени групи	18
1.2.2. Въоръжен международен конфликт	18
1.3. Безогледно насилие	18
1.3.1. Определение на CJEU за безогледно насилие	19
1.3.2. Национална съдебна практика	19
1.3.3. ВКБООН	20
1.3.4. Типични форми на безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт	20
1.3.5. Ролята на насилието, насочено срещу определена цел	20
1.4. Поради	20
1.5. Цивилно лице	21
1.5.1. Индивидуален обхват на член 15, буква в): ограничен до цивилни лица	21
1.5.2. Подход към определението, който би могъл да отхвърли определението по МХП	22
1.5.3. Разграничение между военни и невоенни	22
1.5.4. Цивилни лица = всички, които не са комбатанти?	22
1.5.5. Терминът „цивилно лице“ изключва ли всички лица от състава на въоръжените сили и полицията?	23
1.5.6. Участието в състава на въоръжена група достатъчно ли е за изключване на статута на цивилно лице?	23
1.5.7. Показатели за граждански статут	24
1.5.8. Ориентирана към бъдещето оценка	24
1.5.9. В случай на съмнение	25
1.5.10. Бивши комбатанти и принудително постъпване на военна служба	25
1.6. Тежки и лични заплахи	26
1.6.1. Обща опасност и специфична опасност	26
1.6.2. 1.6.3. Концепцията за „подвижна скала“	26
1.7. Живот или личност [на цивилно лице]	28
1.8. Географски обхват: държава/област/регион	29
1.8.1. Идентифициране на областта на произход	30
1.8.2. Област на произход като област на местоназначение	30
1.8.3. Закрила срещу тежки посегателства в областта на местоназначение	30
1.8.4. Вътрешна закрила	30

Част 2: Прилагане	33
2.1. Резюме: Цялостен подход	33
2.2. Преценка на степента на насилие — практически подход	33
2.2.1. Съдебна практика на Съда в Страсбург	33
2.2.2. Национални съдилища и трибунали	34
2.2.3. Позиция на ВКБООН	35
2.2.4. Закljučения — неизчерпателен списък на възможни показатели	35
2.3. Прилагане на оценката по подвижна скала	36
2.3.1. Национална съдебна практика	37
2.4. Географски обхват: държава/област/регион	38
2.5. Вътрешна закрила	39
2.5.1. Член 8 (първоначален и преработен текст в ДП)	39
Приложение А. Дърво на решенията	41
Приложение Б. Методология	43
Методология за дейности за професионално развитие, предоставени на разположение на членове на съдилища и трибунали	43
Обща информация и въведение	43
Учебен план за професионално развитие	43
Участие на експерти	44
Разработване на учебния план	45
Изпълнение на учебния план	46
Семинари на ЕАСО за напреднали	47
Мониторинг и оценка	47
Принципи на дейността	48
Приложение В. Библиография	49
Appendix D — Compilation of Jurisprudence on Article 15(c) of the Qualification Directive (QD)	52

Списък на съкращенията

АЕАЈ	Асоциация на европейските административни съдии
СЈЕУ	Съд на Европейския съюз
СNDA	Национален съд за правото на убежище
ЕАСО	Европейска служба за подкрепа в областта на убежището
ЕКПЧ	Европейска Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи
ЕСПЧ	Европейски съд по правата на човека
ЕС	Европейски съюз
ФАС	Федерален административен съд
ІARLJ	Международна асоциация на съдии по бежанско право
МКЧК	Международен комитет на Червения кръст
МНТБЮ	Международен наказателен трибунал за бивша Югославия
МХП	Международно хуманитарно право
МППЧ	Международно право в областта на правата на човека
ПОСГ	Принадлежност към определена социална група
ДП	Директива относно признаването
ДФЕС	Договор за функционирането на Европейския съюз
UK	Обединено кралство
UKAIT	Трибунал на Обединеното кралство по спорове във връзка с убежището и имиграцията
UKUT	Трибунал на Обединеното кралство от по-горна инстанция
ВКБООН	Върховен комисариат на Организацията на обединените нации за бежанците

Предисловие

Целта на настоящия съдебен анализ е да осигури на съдилищата и трибуналите, които разглеждат дела за международна закрила, полезен инструмент за разбиране на въпросите на закрилата, в тази глава: член 15, буква в) от Директивата относно признаването (ДП) ⁽¹⁾. Оказва се, че тази разпоредба, която по своята същност може потенциално да повлияе върху резултата от много дела за международна закрила, не е лесна за прилагане от съдиите. Изследванията показват, че в различни държави членки има разнопосочно тълкуване ⁽²⁾. Коментарът има за цел да помогне на читателя да разбере по-добре ДП чрез съдебната практика на Съда на Европейския съюз (CJEU), както и чрез съдебната практика на Европейския съд по правата на човека (ECtHR) и съответните решения на съдилищата и трибуналите на държавите членки. Цитирането на националната съдебна практика не е изчерпателно, а има за цел да даде примери за начина, по който е транспонирана и се тълкува ДП. Настоящата глава отразява разбирането на работната група за състоянието на правото в момента. Не трябва да се забравя, че е вероятно член 15, буква в) да бъде предмет на по-нататъшни решения на CJEU, и напомняме на читателя колко важно е да следи тези тенденции.

Предполага се, че читателят е запознат с широката структура на правото на Европейския съюз (ЕС) в областта на убежището, както е отразена в достиженията на правото на ЕС в областта на убежището; настоящата глава има за цел да помогне не само на читателите с малък или никакъв опит в прилагането му при поставянето на съдебни решения, но и на тези, които са по-добри специалисти.

Този анализ се занимава само с един клон на член 15, който включва три категории лица, нуждаещи се от субсидиарна закрила, които иначе нямат право на закрила по Конвенцията за статута на бежанците. С течение на времето ще бъдат изготвени нови глави, където се разглеждат другите категории, които в обобщен вид предвиждат закрила срещу рискове, сравними с тези, които представляват нарушение на членове 2 и 3 от Европейската Конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ).

Съдебният анализ се състои от две части. В част I са анализирани съставните елементи на член 15, буква в). В част II се разглеждат начините на прилагане на разпоредбата в практиката. В Приложение А е представено „дърво на решенията“. То излага въпросите, които съдилищата и трибуналите трябва да си задават при прилагането на член 15, буква в).

CJEU подчертава, че подходът към член 15, буква в) трябва да е в контекста на ДП като цяло. Нещо повече, настоящият анализ не разглежда всички правни елементи, като изключването, които са задължителни за оценяване на субсидиарната закрила. Те също ще бъдат разгледани в бъдещи глави. ДП предвижда минимални стандарти, които трябва да бъдат възприети от държавите членки; тя предоставя възможност за разширяване на категориите и естеството на предоставяната закрила.

Частите от ДП, които имат значение за настоящия анализ, включително съображенията, са, както следва:

⁽¹⁾ Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (преработен текст), в: Официален вестник L 337/9, 20.12.2011 г., стр. 9—26, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2011:337:0009:0026:BG:PDF>.
Както е обяснено в съображения ⁽⁵⁰⁾ и ⁽⁵¹⁾, Дания, Ирландия и Обединеното кралство не са обвързани от променения текст на ДП, тъй като не са участвали в приемането ѝ. Ирландия и Обединеното кралство продължават да са обвързани от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, в: Официален вестник L 304/12, 30.9.2004 г., <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32004L0083:BG:HTML>. Държавите членки, обвързани от преработения текст на ДП, бяха задължени да въведат в сила национално законодателство, необходимо за спазването ѝ, до 21 декември 2013 г. Преработеният текст на ДП прави редица съществени промени в Директива 2004/83/ЕО, но запазва същата формулировка на член 15, буква в) и съответното му съображение, въпреки че сега последното е с различен номер (съображение (35), по-рано съображение (26)).

⁽²⁾ Вж. например *Safe at Last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence (Най-накрая в безопасност? Закон и практика в избрани държави членки по отношение на лица, търсещи убежище и бягащи от безогледно насилие)*, ВКБООН, юли 2011 г., <http://www.unhcr.org/4e2d7f029.pdf>. В съображение (8) от преработения текст на ДП е отбелязано, че „между отделните държави членки все още съществуват значителни различия, свързани с предоставянето на закрила и формите на тази закрила“.

Съображения

- Съображение (6). Заключение на Европейския съвет от Тампере уточняват [...], че правилата относно статута на бежанец би следвало да бъдат допълнени и с мерки за субсидиарни форми на закрила, които да предлагат сходен статут на всяко лице, което се нуждае от такава закрила.
- Съображение (12). Основната цел на настоящата директива е, от една страна, да гарантира прилагането от държавите членки на общи критерии за определяне на лицата, които реално се нуждаят от международна закрила, и от друга страна, да гарантира минимално ниво на обезщетения за тези лица във всички държави членки.
- Съображение (33). Следва да се установят също така стандарти относно определението и съдържанието на статута на субсидиарна закрила. Субсидиарната закрила би следвало да допълни закрилата на бежанците, предвидена в Женевската конвенция.
- Съображение (34). Необходимо е да се въведат общи критерии, въз основа на които да се признава, че лицата, подали молба за международна закрила, отговарят на условията за субсидиарна закрила. Тези критерии следва да бъдат определени на основата на международните задължения, произтичащи от актовете за правата на човека и вече съществуващите практики в държавите членки.
- Съображение (35). Опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една държава, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства.

Член 2, буква е)

„лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила“ означава гражданин на трета държава или лице без гражданство, което не отговаря на условията за бежанец, но за което има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратено обратно в неговата държава на произход, или, в случай на лице без гражданство — в държавата на предишното му обичайно пребиваване, би било изложено на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на член 15, и по отношение на което не се прилага член 17, параграфи 1 и 2, и което не може или, поради подобна опасност, не желае да получи закрилата на тази държава.

Член 15

Тежките посегателства са: а) смъртно наказание или екзекуция; или б) изтезание или нечовешко или унижително отношение, или наказание, наложено на молител в държавата на произход; или в) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Когато в настоящия анализ се прави позоваване на останалите части от ДП, те са изложени в съответните раздели.

Член 78 от Договора за функционирането на ЕС (ДФЕС) предвижда, че Съюзът развива обща политика в областта на убежището, субсидиарната закрила и временната закрила, чиято цел е да предостави подходящ статут на всеки гражданин на трета страна, който се нуждае от международна закрила. Тази политика трябва да бъде съобразена с Женевската конвенция от 28 юли 1951 г. и с Протокола за статута на бежанците от 31 януари 1967 г., както и с другите приложими договори.

В предложението си за ДП, през 2001 г. Европейската комисия изрази общата цел на Директивата:

Хартата на основните права на Европейския съюз подчерта правото на убежище в член 18. От това Предложение следва, че крайъгълният камък на системата трябва да бъде пълното и всеобхватно прилагане на Женевската конвенция, допълнено от мерки, предлагащи субсидиарна закрила на онези лица, които не са обхванати от Конвенцията, но които все пак се нуждаят от международна закрила ⁽³⁾.

⁽³⁾ Европейска комисия, Предложение за директива на Съвета относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, 12 септември 2001 г., COM(2001) 510 окончателен. Достъпно на: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2001:0510:FIN:EN:PDF>.

Европейската комисия внесе своето предложение за променен текст на ДП относно признаването и правното положение на лицата, които се нуждаят от международна закрила, през октомври 2009 г.⁽⁴⁾

Предлага се, *inter alia*, да се пояснят важни концепции, като „субекти на закрила“, „вътрешна закрила“ и „принадлежност към определена социална група“, за да се осигури на националните органи възможност за по-строго прилагане на критериите и по-бързо идентифициране на лица, които се нуждаят от закрила.

Комисията не предлага никакви изменения на член 15, буква в), тъй като се смята, че CJEU е дал тълкувателни насоки в *Elgafaji* ⁽⁵⁾, и освен това е заключил, че макар обхватът му да е по-широк от този на член 3 от ЕКПЧ, това тълкуване е най-общо в съответствие с ЕКПЧ ⁽⁶⁾.

Позоваванията на „член“ в настоящия правен анализ са позовавания на разпоредбите на ДП, освен когато е посочено друго.

⁽⁴⁾ Вж. Съобщение за печата IP/09/1552, на адрес http://europa.eu/rapid/press-release_IP-09-1552_bg.htm.

⁽⁵⁾ CJEU (голям състав), решение от 17 февруари 2009 г., Дело C-465/07, *Meki Elgafaji u Noor Elgafaji срещу Staatssecretaris van Justitie*.

⁽⁶⁾ Европейска комисия, Предложение за директива на Европейския Парламент и на Съвета относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети държави или лицата без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила, 21 октомври 2009 г., COM(2009) 551 окончателен, Обяснителен меморандум, пар. 6.
Достъпно на: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/ALL/?uri=CELEX:52009PC0551>.

Подход към тълкуването

Като се има предвид, че CJEU все още предстои да се произнесе по редица основни елементи на член 15, буква в), е наложително националните съдии, натоварени с тълкуването им, да имат предвид и да прилагат подхода на ЕС за тълкуване на законодателството на ЕС. Както CJEU посочва в точка 27 от решението *Diakité* ⁽⁷⁾, определянето на значението и обхвата на основните елементи „следва да се осъществява в съответствие с обичайното им значение в говоримия език, като се държи сметка за контекста, в който те се използват, и за целите, преследвани от правната уредба, от която са част (Дело C-549/07 *Wallentin-Hermann* [2008] ECR I-11061, точка 17, и Дело C-119/12 *Probst* [2012] ЕКПЧ, точка 20)“.

Подходът на CJEU е описан като системен или „мета-телеологичен“ подход, който се съсредоточава не само върху предмета и целите на съответните разпоредби, но и върху предмета и целите на режима на ЕС като цяло, като се позовава на стандартите за правата на човека, съдържащи се в Хартата на основните права на Европейския съюз (Хартата) и основополагащите ценности на организацията ⁽⁸⁾.

Цялостен подход

От възприемането на горния подход следва, че когато се търси тълкуване на основни елементи на член 15, буква в), те трябва да се разбират като свързани помежду си, а не да се четат изолирано един от друг. Такъв подход гарантира хармония с подхода, възприет по отношение на основните елементи на определянето за бежанец. Не трябва да се забравя, че правото на ЕС има предимство пред националното право.

Контекст на член 15, буква в) при вземането на решения във връзка с молби за международна закрила

В решението си от 8 май 2014 г. по дело C-604/12, *HN срещу Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, CJEU потвърди следното:

29. В член 2, буква д) от Директива 2004/83 лицето, което може да търси субсидиарна закрила, е определено като всеки гражданин на трета страна или всяко лице без гражданство, което не отговаря на условията за бежанец.

30. Използването на думата „субсидиарна“, както и текстът на член 2, буква д) от Директива 2004/83 показват, че предоставеният от субсидиарната закрила статут е предназначен за гражданите на трети страни, които не отговарят на изискванията за ползване от статута на бежанец.

31. Освен това от съображения 5, 6 и 24 от Директива 2004/83 следва, че минималните критерии за предоставяне на субсидиарна закрила трябва да позволят да се допълни закрилата на бежанците, уредена в Женевската конвенция, като се определят лицата, които реално се нуждаят от международна закрила, и им се предложи подходящ статут (решение *Diakité*, C285/12, EU:C:2014:39, точка 33).

32. От гореизложеното е ясно, че предвидената в Директива 2004/83 субсидиарна закрила представлява добавка и допълнение към закрилата на бежанците, уредена в Женевската конвенция.

⁽⁷⁾ CJEU, решение от 30 януари 2014 г., Дело C-285/12, *Aboubacar Diakité срещу Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides*.

⁽⁸⁾ Например от Violeta Moreno Lax 'Of Autonomy, Autarky, Purposiveness and Fragmentation: The Relationship between EU Asylum Law and International Humanitarian Law' („За автономността, самостоятелността, целесъобразността и раздробяването: връзката между правото на ЕС в областта на убежището и международното хуманитарно право“) в D. Cantor and J.-F. Durieux (eds.), *Refuge from Inhumanity? War Refugees and International Humanitarian Law (Убежище от безчовечността? Бежанците от войните и международното хуманитарно право)* (Martinus Nijhoff, 2014 г.), стр. 298.

От това следва, че когато разглеждат дела за международна закрила, съдилищата и трибуналите трябва първо да разгледат дали лицето отговаря на условията за закрила на бежанци. Ако отговорът е отрицателен, трябва да се разгледа дали това лице отговаря на условията за субсидиарна закрила по член 15, буква а), буква б) ⁽⁹⁾ или буква в). Съсредоточаването върху член 15, буква в) не трябва да води до това съдилищата и трибуналите да пренебрегват по-широката рамка на закрила.

Когато дадено лице не отговаря на условията за международна закрила, например поради изключване, все пак може да е необходимо да се вземе предвид член 3 от ЕКПЧ и, когато е подходящо, член 4 и член 19, параграф 2 от Хартата (вж. съображение (16) от ДП).

Ролите на CJEU и ECtHR

CJEU отговаря за осигуряване на еднакво тълкуване и прилагане на правото на Съюза. По силата на член 267 от ДФЕС той е компетентен да отговаря на въпроси относно правото на ЕС, поставени от национални съдилища (процедура за постановяване на преюдициални заключения), като по този начин Съдът осигурява тълкувателни решения.

Съгласно процедурата по член 267 CJEU всъщност не постановява решения по съществото на делото. След като CJEU постанови тълкуването си, делото се връща в националния съд за решение въз основа на предоставеното тълкуване. Решенията на CJEU имат задължителна сила за държавите членки ⁽¹⁰⁾.

ECtHR изслушва иски молби или жалби от физически лица и запитвания от държави, когато се твърди, че е налице нарушение на правото съгласно ЕКПЧ от една от четиридесет и седемте държави, които са страни по Конвенцията. За разлика от CJEU, ECtHR постановява решения по внесените пред него дела и, когато е необходимо, те включват фактически констатации. Решенията му имат задължителна сила за страните по исковата молба или жалбата. В противен случай решенията на Съда служат като доводи, когато подобни факти или проблеми са поставени пред съдилища и трибунали.

⁽⁹⁾ Обхватът на член 15, буква б) е по-ограничен от този на член 3 от ЕКПЧ. Вж. Заключение на генералния адвокат по Дело C-542/13 *M'Boj срещу Conseil des Ministres*, 17 юли 2014 г.

⁽¹⁰⁾ За полезни насоки относно отправянето на преюдициални запитвания до CJEU вж. Препоръки към националните юрисдикции относно отправянето на преюдициални запитвания (2012/C 338/01), I: Официален вестник С 338, 06.11.2012 г., достъпни на http://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=uriserv:OJ.C_2012.338.01.0001.01.BUL&toc=OJ:C:2012:338:TOC. Вж. също Guide on preliminary references (Указания относно преюдициалните запитвания), публикувани от IARLJ на уебсайта ѝ през 2014 г., достъпни на www.iarjlj.org.

Част 1: Елементите

1.1. Реална опасност от тежки посегателства

Член 2, буква е) прави препратка към „реална опасност от тежки посегателства, както са определени в член 15“.

Субсидиарната закрила се отнася до граждани на трета държава, които не отговарят на условията за бежанец, но за които има сериозни основания да се смята, че ако бъдат изпратени обратно в държавата на произход, биха били изложени на „реална опасност от тежки посегателства“ (вж. член 2, буква е); предишен член 2, буква д)). Що се отнася до необходимостта от съществуване на сериозни основания, държавите членки могат да преценят, че е задължение на молителя да предостави във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на своята молба за международна закрила. От друга страна, задължение на държавата членка е да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата (член 4, параграф 1). Генералният адвокат Sharpston отбелязва в заключението си по Съединени дела *A, B и C* ⁽¹¹⁾ следното:

[п]роцесът на сътрудничество по член 4, параграф 1) от Директивата за признаването не е съдебно производство. По-скоро той е възможност за молителя да изложи своето становище и да представи доказателствата си, а за компетентните органи — да съберат информация, да видят и чуят молителя, да преценят поведението му и да подложат на съмнение убедителността и последователността на изложението. Думата „сътрудничество“ предполага, че и двете страни работят за постигането на една обща цел. Тази разпоредба действително позволява на държавите членки да изискат от молителя да представи фактите и доказателствата в подкрепа на своето искане. От това обаче не следва, че е в съответствие с член 4 от Директивата за признаването да се прилагат изисквания за доказване, в резултат на които да стане практически невъзможно или прекомерно трудно (например висока степен на доказаност като доказаност извън всякакво основателно съмнение или наказателен, или квазинаказателен стандарт) за молителя да представи доказателствата в подкрепа на своето искане по Директивата за признаването. [...] Когато обаче представената информация дава реални основания да се постави под съмнение истинността на твърденията на лицето, подало молба за убежище, същото трябва да предостави задоволително обяснение за предполагаемите несъответствия.

Елементът „реална опасност“ определя степента на доказаност, изисквана за удовлетворяване на условията за субсидиарна закрила ⁽¹²⁾. С други думи, той означава степента на вероятност ситуацията на безогледно насилие да поражда тежко посегателство.

Към момента CJEU не е дал точно тълкуване на понятието „реална опасност“. Въпреки това той е потвърдил, че във връзка с член 15, буква в) свързаната само с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчна ⁽¹³⁾. Възможно е обаче да съществуват извънредни ситуации, в които безогледното насилие достига толкова високо ниво, че едно лице се излага на реална опасност само поради присъствието си ⁽¹⁴⁾. В допълнение към това може да се приеме, че стандартът за „реална опасност“ не включва опасности, които са на нивото на обикновена възможност или са толкова отдалечени, че са нереални ⁽¹⁵⁾. Степента на опасност, която се изисква по тази разпоредба, е описана по-подробно по-долу в Раздел 1.3 „Безогледно насилие“ и Раздел 1.6 „Тежки и лични заплахи“.

⁽¹¹⁾ Заключение на Генералния адвокат, Съединени дела C-148/13, C-149/13 и C-150/13, *A, B и C*, 17 юли 2014 г., точки 73 и 74.

⁽¹²⁾ Вж. член 2, буква г) от ДП, който изисква „основателни опасения“ за удовлетворяване на условията за статут на бежанец.

⁽¹³⁾ *Elgafaji*, цитирано по-горе, бележка под линия 5, точка 37.

⁽¹⁴⁾ Пак там, точки 35 и 43. В точка 36 CJEU също така заявява, че член 15, буква в) има свое собствено „приложно поле“, което би трябвало да означава, че той има обхват, допълнителен по отношение на посочените в букви а) и б) тежки посегателства. По отношение на *Elgafaji* обаче в съдебното решение от 28 юни 2011 г. по дело *Sufi and Elmi срещу Обединеното кралство*, жалби № 8319/07 и 11449/07, в точка 226 ECtHR посочва, че „не е убеден, че член 3 от Конвенцията, така както е тълкуван в *N.A.* срещу Обединеното кралство [жалба № 25904/07, 17 юли 2008 г.], не предлага защита, съпоставима с предвидената съгласно [ДП]. По-специално той отбелязва, че прагът, определен от двете разпоредби, може, при изключителни обстоятелства, да бъде достигнат в резултат на ситуация на масово насилие с такъв интензитет, че всяко лице, което бъде върнато в съответния регион, да бъде изложено на опасност само поради присъствието си в него“. Следователно в настоящата версия е съмнително, че член 15, буква в) надхвърля значително обхвата на член 3, както е тълкуван от ECtHR в *Sufi and Elmi*.

⁽¹⁵⁾ ECtHR, съдебно решение от 7 юли 1989 г., *Soering срещу Обединеното кралство*, жалба № 14308/88, точка 88.

Елементът „тежко посегателство“ характеризира естеството и интензивността на намесата в правата на човека; за да бъде тази намеса сериозна, тя трябва да бъде с достатъчна тежест. Член 15 определя три конкретни вида посегателство, които съставляват удовлетворяване на условията за субсидиарна закрила. Нещо повече, субсидиарна закрила не може да бъде предоставена за всякакъв вид посегателство, дискриминация или нарушаване на права, които дадено физическо лице може да претърпи, а единствено за един от трите вида тежко посегателство, които удовлетворяват критериите на член 15, букви а), б) или в).

Предвид целта на настоящия документ, текстът по-долу се съсредоточава предимно върху тежките посегателства, така както са дефинирани в член 15, буква в), съгласно който тежките посегателства се състоят от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

В *Elgafaji*, макар че не изключва припокриване, CJEU потвърждава, че посегателството, дефинирано в член 15, буква в), обхваща една по-обща опасност от посегателство от дефинираната в член 15, букви а) и б) ⁽¹⁶⁾. Съгласно това съдебно решение се имат предвид по-скоро „заплахи срещу живота или личността на цивилно лице“, отколкото определени действия на насилие. Освен това ако нивото на безогледно насилие е достатъчно високо, тези заплахи могат да бъдат присъщи на обща ситуация на „въоръжен международен или вътрешен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение ⁽¹⁷⁾. Отделните елементи на това определение са щателно доразвити в следващите части на настоящия документ.

В допълнение, видовете посегателства, посочени в категориите в член 15, могат до определена степен да се припокриват от фактологична гледна точка не само помежду си, но и с действия на преследване, както са определени в член 9 ⁽¹⁸⁾. В такъв случай е необходимо да се има предвид приоритетността на предоставянето на статут на бежанец, когато са изпълнени останалите условия по член 2, буква г). CJEU постановява, че член 15, буква б) съответства по същество на член 3 от ЕКПЧ ⁽¹⁹⁾.

1.2. Въоръжен конфликт

Формулировката, използвана в член 15, буква в), е „въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

1.2.1. Въоръжен вътрешен конфликт

Значението на този термин е пояснено от CJEU в *Diakité*. В точка 35 Съдът потвърждава, че:

[...] член 15, буква в) от Директива 2004/83 [...] се тълкува в смисъл, че съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като „въоръжен конфликт, който няма международен характер“ по смисъла на международното хуманитарно право и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.

⁽¹⁶⁾ *Elgafaji*, цитирано по-горе, бележка под линия 5, точка 33.

⁽¹⁷⁾ Пак там, точка 34.

⁽¹⁸⁾ Вж. член 9, параграф 2 от ДП, който съдържа неизчерпателен списък на видовете посегателства, които могат да представляват преследване. Вж. висящо дело на CJEU, Дело C-472/13, *Andre Lawrence Shepherd срещу Федерална република Германия*.

⁽¹⁹⁾ *Elgafaji*, цитирано по-горе, точка 28. Вж. също висящо дело на CJEU, Дело C-562/13, *Centre public d'action sociale d'Ottignies-Louvain-La-Neuve срещу Moussa Abdida*, Заключение на Генералния адвокат, представено на 4 септември 2014 г.

Това тълкуване постига две неща:

Кратко определение — то дава кратко определение на въоръжен вътрешен конфликт (такъв съществува, когато „редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или [...] се сблъскват две или повече въоръжени групи“⁽²⁰⁾).

Отхвърляне на подходи от типа на тези на международното хуманитарно право (МХП) — то изрично отхвърля два алтернативни подхода към определението. Отхвърлените подходи са описани като подход на МХП и подход, при който се счита, че въоръжен вътрешен конфликт съществува единствено ако конфликтът е с определен интензитет, в него участват въоръжени сили с определено равнище на организираност или е с определена продължителност. Тъй като последният е по същество подход на МХП, е разумно да се приеме, че CJEU отхвърля подходи „от типа на МХП“⁽²¹⁾.

1.2.1.1. Разграничение между определяне на въоръжен вътрешен конфликт и установяване на нивото на насилие

От особено значение за CJEU в *Diakité* е съдилищата и трибуналите да правят отделна:

- преценка на съществуването на въоръжен конфликт; и
- преценка на нивото на насилие.

Съществуването на въоръжен конфликт е необходимо, но не достатъчно условие за привеждането на член 15, буква в) в действие. По отношение на общия риск за цивилни лица⁽²²⁾, член 15, буква в) се привежда в действие единствено ако втората преценка разкрие, че въоръженият конфликт се характеризира с безогледно насилие на такова високо ниво, че самите цивилни лица са изложени на реална опасност от тежки посегателства. Поради това в точка 30 от *Diakité* CJEU отбелязва:

Освен това е важно да се припомни, че съществуването на въоръжен вътрешен конфликт може да доведе до предоставяне на субсидиарна закрила само когато сблъсъците между редовните въоръжени сили на дадена държава и една или повече въоръжени групи или между две или повече въоръжени групи бъдат приети, по изключение, за поражащи тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила, по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2004/83, тъй като степента на безогледно насилие, която ги характеризира, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (вж. в този смисъл *Elgafaji*, точка 43).

1.2.1.2. Основа на определението

CJEU описва своето определение за въоръжен конфликт като основаващо се на „обичайното му значение в говоримия език, като се държи сметка за контекста, в който то се използва, и за целите, преследвани от правната уредба, от която е част“ (*Diakité*, точка 27). Вече отбелязахме, че по този начин Съдът пояснява, че по отношение на член 15, буква в) трябва да се възприеме специфичен подход на ЕС към тълкуването.

Очевидно CJEU желае да подчертае, че съдилищата и трибуналите не трябва да се стремят да отказват закрила по член 15, буква в) на основание, че протичащите въоръжени сблъсъци не удовлетворяват прага, изискван съгласно МХП или който и да е съпоставим набор от стандарти.

В точка 17 от *Diakité* CJEU описва първия въпрос, на който трябва да отговори, като състоящ се от две части:

(i) дали съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да се преценява въз основа на критерии,

⁽²⁰⁾ *Diakité*, цитирано по-горе, бележка под линия 7, точка 28.

⁽²¹⁾ Пак там, точка 21.

⁽²²⁾ Вж. също Раздел 1.6.1 относно специфичния риск и Раздел 1.6.2 относно концепцията за „подвижна скала“.

установени от МХП; и (ii) „ако случаят не е такъв — какви критерии трябва да се използват при преценката за съществуването на такъв конфликт [...]“.

1.2.1.3. Прилагане на определението на CJEU

CJEU дава ясен отрицателен отговор на (i), но що се отнася до (ii), той не прави нищо повече от това да предложи своето много кратко определение на говоримия език. В резултат на това е оставено на съдилищата и трибуналите да анализират и/или използват това определение в практиката. Определението на CJEU определено е по-широко от това на МХП и би могло да включва, например, въоръжени сблъсъци, произтичащи от нарковойни в някои държави от Латинска Америка⁽²³⁾. Съответно, в зависимост от ситуацията в държавата, на съдилищата и трибуналите все пак може да се наложи в определени обстоятелства да решат дали съществува въоръжен сблъсък по смисъла, описан от Съда. Например, бунтове и въстания, при които като цяло или предимно липсва всякаква употреба на оръжие, не биха удовлетворили условията. Употребата на оръжия сама по себе си може да не е достатъчна, освен когато е употреба в рамките на или от въоръжени групи. Единствено съществуването на въоръжени групи може да не е достатъчно, ако, например, тези групи в действителност не употребяват оръжия. Необходимо ще бъде също така доказателство за сблъсъци (т.е. боеве) между тях или между въоръжена група и силите на държавата.

1.2.1.4. Трябва да има две или повече въоръжени групи

Определението на CJEU изглежда изключва ситуация, в която съществува само една въоръжена група, която е в сблъсък с населението като цяло, въпреки че в заключението си по *Diakité* Генералният адвокат Mengozzi (както и Апелативният съд на Англия в *QD (Ирак)*)⁽²⁴⁾ препоръчва да се обхванат и такива ситуации. Такава ситуация, обаче, може да се среща сравнително рядко.

1.2.2. Въоръжен международен конфликт

В *Diakité* CJEU не се стреми да даде определение на „въоръжен международен конфликт“, обаче, при равни условия с обосновката му по отношение на „въоръжения вътрешен конфликт“, би изглеждало, че и при определението на този термин трябва да се използва обичайното му значение в говоримия език и не трябва да отговаря на прага, наложен от международното публично право. Въпреки това е вероятно (както и при МХП) да съществуват ситуации, в които дадена държава се намира едновременно в състояние на въоръжен вътрешен и международен конфликт.

1.3. Безогледно насилие

„Безогледното насилие“ е свързано с източника на конкретния вид тежко посегателство, идентифициран в член 15, буква в). Тъй като целта на тази разпоредба е да се предложи (субсидиарна) закрила на гражданите лица, които страдат от последиците на въоръжен конфликт, значението на „безогледно насилие“ трябва да се тълкува в по-широк смисъл.

Потребностите от закрила на конкретно гражданско население в дадена държава или един от нейните региони не трябва да се определят посредством тесен подход на дефиниране на термините „безогледно“ или „насилие“, а чрез внимателна и цялостна преценка на фактите, съчетана със задълбочен и точен анализ на нивото на насилие, с оглед на естеството и степента на насилието.

⁽²³⁾ C. Bauloz, 'The Definition of Internal Armed Conflict in Asylum Law' („Определението на въоръжен вътрешен конфликт в законодателството в областта на предоставянето на убежище“), *Journal of International Criminal Justice* (2014), стр. 11; C. Bauloz, 'The (Mis)Use of IHL under Article 15(c) of the EU Qualification Directive' („Неправилното използване на МХП по член 15, буква в) от Директивата относно признаването на ЕС“), в D. Cantor and J.-F. Durieux (eds.), цитирано по-горе, стр. 261.

⁽²⁴⁾ Апелативен съд (Обединено кралство), *QD (Ирак) срещу Secretary of State for the Home Department* [2009] EWCA Civ. 620, точка 35.

1.3.1. Определение на CJEU за безогледно насилие

В съдебното решение по *Elgafaji* CJEU постановява, че терминът „безогледно“ предполага, че насилието „може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение“ ⁽²⁵⁾.

CJEU подчертава „извънредната ситуация“, която е необходима, за да може член 15, буква в) да се прилага към цивилните лица като цяло. В точка 37 от *Elgafaji* Съдът пояснява, че, за да стане това:

[...] степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие ... [трябва да достигне] толкова високо ниво, че да са налице съществени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

1.3.2. Национална съдебна практика

От времето на решението по *Elgafaji* насам, вместо да се опитат да дефинират допълнително понятието, националните съдилища и трибунали се опитват да определят показатели за неговото естество и степен (вж. Част II, Раздел 2.2 по-долу). Трибуналът на Обединеното кралство от по-горна инстанция (UKUT) заявява, че бомбардировките и престрелките:

могат да бъдат правилно разглеждани като безогледни в смисъл, че, макар да е възможно да имат конкретни или общи цели, те неизбежно излагат [на опасност] обикновеното цивилно лице, което се окаже на мястото на това, което е описано в аргументите като съпътстващи щети. Възможно е избраните средства да бъдат бомби, които могат да засегнат и други, освен целта, или престрелки, които водят до по-малък, но все пак реален риск от съпътстващи щети ⁽²⁶⁾.

По отношение на общите цели, UKUT дава като пример избухването на бомби на оживени места, като пазари или места за провеждане на религиозни шествия или събирания ⁽²⁷⁾. При тълкуването на решението по *Elgafaji*, Федералният административен съд на Германия (ФАС) стига до заключението, че не е необходимо да се определя дали актовете на насилие представляват нарушение на международното хуманитарно право, тъй като идеята за насилие, използвана в ДП, е широко формулирана ⁽²⁸⁾. В националната съдебна практика се провежда значителна дискусия относно степента, в която трябва да се взема под внимание непрякото влияние на безогледното насилие.

Държавният съвет на Франция посочва нападенията и неправдите срещу гражданите и принудителното разселване на населението като възможни характеристики на безогледно насилие. ²⁹ Тези характеристики са удовлетворени, когато молителят е трябвало да пътува през области на Афганистан, засегнати от такова насилие ⁽³⁰⁾; за преценката не е било необходимо да се анализира общата ситуация на национално равнище, а само съответните области ⁽³¹⁾.

В две решения Административният съд на Република Словения посочва следните фактори, които трябва да бъдат взети под внимание при преценяване на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица, основни хуманитарни условия в центровете за разселени лица, включително снабдяване с храна, хигиена и безопасност, и степен на „провал на държавата“ в гарантирането на основна материална инфраструктура, ред, здравеопазване, снабдяване с храна, питейна вода. Административният съд изтъква, че защитената стойност във връзка с член 15, буква в) не е

⁽²⁵⁾ *Elgafaji*, цитирано по-горе, бележка под линия 5, точка 34.

⁽²⁶⁾ Upper Tribunal, Immigration and Asylum Chamber (Обединено кралство) (Трибунал от по-горна инстанция, Състав за спорове във връзка с убежището и имиграцията (Обединено кралство)), решение от 13 ноември 2012 г., *НМ и други* (член 15, буква в)) Ирак CG срещу the Secretary of State for the Home Department, [2012] UKUT 00409(IAC), точка 42.

⁽²⁷⁾ Пак там.

⁽²⁸⁾ Bundesverwaltungsgericht (Германия), съдебно решение от 27 април 2010 г., 10 C 4.09, ECLI:DE:BVerwG:2010:270410U10C4.09.0, точка 34

⁽²⁹⁾ Държавен съвет (Франция), решение от 3 юли 2009 г., № 320295, Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides срещу *M. Baskarathas*, № 320295.

⁽³⁰⁾ CNDA (Франция), решение от 11 януари 2012 г., *M. Samadi* № 11011903 C.

⁽³¹⁾ CNDA (Франция), решение от 28 март 2013 г., *M. Mohamed Adan* № 12017575 C.

просто „оцеляването“ на лицата, търсещи убежище, но също така и забраната за нечовешко отнасяне⁽³²⁾. Върховният съд на Словения реши, че тези фактори са „правно значими“⁽³³⁾.

1.3.3. ВКБООН

Подобно на това, според разбирането на ВКБООН терминът „безогледно“ обхваща „актове на насилие, които не са насочени към конкретен обект или лице, както и актове на насилие, които са насочени към конкретен обект или лице, но последиците от които могат да навредят на други“⁽³⁴⁾.

1.3.4. Типични форми на безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт

Естеството на насилието може да бъде един от основните фактори при определяне на това дали то изглежда безогледно. Примерите за такива актове на безогледно насилие могат да включват: големи бомбардировки срещу определена цел, въздушни бомбардировки, партизански нападения, щети, съпътстващи преки или случайни нападения в градски квартали, обсада, изгорена земя, снайперисти, отряди на смъртта, нападения на обществени места, грабежи, използване на импровизирани взривни устройства и т.н.

1.3.5. Ролята на насилието, насочено срещу определена цел

В колкото по-голяма степен преценката на естеството на насилието показва, че съответното лице е било или би било жертва на нападение срещу определена цел, толкова по-бдителни трябва да бъдат съди-лицата за това дали това лице в действителност отговаря на условията за закрила на бежанци, а не за субсидиарна закрила. Обаче, във всеки случай, няма причина да не се взема предвид насилието срещу определена цел, когато се анализира нивото на безогледно насилие в съответната област или регион на държавата. Насилието, насочено срещу определена цел, обхваща както конкретното, така и общото насочване: някои актове на насилие, макар и насочени срещу определена цел, могат да навредят на значителен брой цивилни лица⁽³⁵⁾.

Допълнителен анализ на начините за пристъпване към преценяване на нивото на безогледно насилие е представен в Раздели 2.2 и 2.3 на Част II.

1.4. Поради

Субсидиарна закрила по член 15, буква в) се предоставя на всяко лице, за което има сериозни и потвърдени основания да се смята, че ако бъде изпратено обратно в неговата страна на произход, би било изложено на реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие. Ключов елемент при определянето на причинно-следствена връзка е нивото на това насилие⁽³⁶⁾. Като се има предвид широкото определение на безогледното насилие, изискването за причинно-следствена обусловеност не следва да се прилага в тесен смисъл. Последиците от безогледното насилие могат да са както косвени, така и преки. Косвените последици от актовете на насилие, като пълен срив на законността и общественения ред в резултат на конфликтите, също трябва да се вземат предвид до определена степен.

⁽³²⁾ Административен съд на Словения, решения от 25 септември 2013 г., I U 498/2012-17 и 29 януари 2014 г. I U 1327/2013-10.

⁽³³⁾ Върховен съд на Република Словения, решение от 10 април 2014 г., I Ур 117/2014.

⁽³⁴⁾ ВКБООН, Най-накрая в безопасност, бележка под линия 2, стр. 103.

⁽³⁵⁾ *НМ и други*, цитирано по-горе, бележка под линия 26, точка 292.

⁽³⁶⁾ Вж. Н. Lambert, 'Causation in International Protection from Armed Conflict' („Причинно-следствена връзка в международната закрила от въоръжен конфликт“), в D. Cantor and J.-F. Durieux (eds.), цитирано по-горе, стр. 65.

Трябва ли да се счита, че престъпни деяния, настъпили в резултат на срыв на законността и общественения ред, и други косвени последици от безогледното насилие представляват безогледно насилие по смисъла на член 15, буква в)?

През 2008 г. ФАС на Германия реши, че престъпно насилие, което не е извършено от една от страните в конфликта, трябва да се взема предвид при преценяване на естеството на тежките и лични заплахи срещу живота или личността⁽³⁷⁾. Според ФАС „общите заплахи за живота, които са просто последица от въоръжен конфликт — например чрез произтичащо от конфликта влошаване на условията на снабдяване — не могат да бъдат включени в преценката на степента на опасност“⁽³⁸⁾ и следователно не представляват заплаха по смисъла на член 15, буква в). През 2010 г. UKUT потвърди, че общата престъпност, която причинява вреда с необходимата степен на тежест, може да бъде последица от въоръжен конфликт, когато са нарушени нормалните разпоредби на законността и реда. Сериозен срыв на законността и общественения ред, който позволява анархия и престъпност, породили посочените в член 15, буква в) тежки посегателства, може да доведе до безогледно насилие от гледна точка на последиците, макар и не задължително от гледна точка на целта⁽³⁹⁾. Необходимо е да съществува достатъчна причинно-следствена обусловеност между насилието и конфликта, обаче не е задължително необходимо безогледното насилие, засягащо цивилни лица, да е пряко причинено от участващите в конфликта бойци⁽⁴⁰⁾. По подобен начин Държавният съвет на Франция⁽⁴¹⁾ и Държавният съвет на Нидерландия⁽⁴²⁾ са постановили, че косвените последици от въоръжените конфликти трябва да се вземат под внимание.

Също и ВКБООН подчертава в това отношение, че срыв на законността и общественения ред в резултат на безогледно насилие или въоръжен конфликт трябва да се взема предвид. По-специално източникът, от който произлиза безогледното насилие, е без значение⁽⁴³⁾.

Все още не може да се предвиди дали новият и широк подход към понятието въоръжен конфликт, възприет от CJEU в *Diakité*, ще доведе и до по-широко приемане, че косвените последици от безогледното насилие могат да представляват безогледно насилие по смисъла на член 15, буква в).

1.5. Цивилно лице

1.5.1. Индивидуален обхват на член 15, буква в): ограничен до цивилни лица

Логично е, че необходимо предварително условие, за да може едно лице да се възползва от закрилата по член 15, буква в), е то да е цивилно лице⁽⁴⁴⁾. Ако даден молител не е цивилно лице и поради това не попада в обхвата на член 15, буква в), е необходимо да се провери дали е взета предвид или следва да се вземе предвид допустимостта му за бежански статут или закрила по член 15, букви а) и б), освен когато молителят попада в обхвата на клаузите за изключване (членове 12 и 17). Членове 2 и 3 от ЕКПЧ (които не са обект на клаузи за изключване) също могат да са относими.

⁽³⁷⁾ Bundesverwaltungsgericht (Германия), решение от 17 ноември 2011 г., 10 C 13.10, ECLI: DE: BVerwG: 2011: 171 111U1 0C13.10.0, точка 23.

⁽³⁸⁾ Bundesverwaltungsgericht (Германия), решение от 24 юни 2008 г., 10 C 43.07, ECLI: DE: BVerwG: 2008: 240608U10C43.0 7.0, точка 35.

⁽³⁹⁾ *НМ и други*, цитирано по-горе, бележка под линия 26, точки 79—80.

⁽⁴⁰⁾ Пак там, точка 45.

⁽⁴¹⁾ *Baskarathas*, цитирано по-горе, бележка под линия 29.

⁽⁴²⁾ Raad van State (Нидерландия), решение от 7 юли 2008 г., 200802709/1, ECLI:NL:RVS:2008:BD7524.

⁽⁴³⁾ ВКБООН, Най-накрая в безопасност, бележка под линия 2, стр. 60 и 103.

⁽⁴⁴⁾ C. Bauloz, цитирано по-горе, бележка под линия 23, стр. 253 — „Субсидиарната закрила по член 15, буква в) е внимателно ограничена по отношение на лицата до цивилни лица — граждани на трети страни или цивилни лица без гражданство, които не отговарят на условията за бежанец“.

1.5.2. Подход към определението, който би могъл да отхвърли определението по МХП

Предвид широкообхватния характер на мотивите за отхвърляне на прибягването към критериите на МХП при определението на въоръжен конфликт, изтъкнати от CJEU в *Diakité*, следва да се допусне, че Съдът няма да приеме определението на МХП за цивилно лице ⁽⁴⁵⁾. Вместо това Съдът ще се стреми да определи този термин в съответствие с обичайното му значение в говоримия език, като се държи сметка за контекста, в който той се използва, и за целите, преследвани от правната уредба, от която е част (*Diakité*, точка 27). Фактът, че дори в рамките на МХП не съществува единодушие по отношение на определението на този термин ⁽⁴⁶⁾, е още един аргумент за това, че едно основано на МХП определение е неподходящо.

Тъй като варират в широки граници, определенията в речниците не предлагат достатъчна помощ и в никакъв случай не помагат със значение, което е в съответствие с целите и задачите на ДП. Едно обикновено значение в говоримия език може да бъде, че цивилни са тези лица, които не са бойци, или лица, които не участват в бойни действия; но то е толкова кратко, че не добавя нищо съществено.

1.5.3. Разграничение между военни и невоенни

От факта, че в *Diakité* CJEU ясно предвижда, че въоръжен конфликт може да възникне дори и без участието на държавата или без държавата да е страна („или при което се сблъскват две или повече въоръжени групи“), може да се разбере, че терминът се използва предимно за разграничаване между невоенен и военен персонал. Военният персонал може да включва както редовните въоръжени сили или полицията на дадена държава, така и членове на въстанически или бунтовнически групировки (наричани понякога „нередовни бойци“).

1.5.4. Цивилни лица = всички, които не са комбатанти?

Ако се разчита на значението на термина „цивилно лице“ в международното право в областта на правата на човека (МППЧ) ⁽⁴⁷⁾ (което все по-често признава взаимното допълване на МППЧ и МХП), може да се наложи за термина да бъде възприето същото значение, което е дадено в общия член 3 от четирите Женевски конвенции от 1949 г.: „лицата, които не участват пряко във военните действия, включително лицата от състава на въоръжените сили, които са сложили оръжие, и тези, които са извън строя [...]“. Последната част на това твърдение предполага, че не е достатъчно вече да не се взема участие във военните действия; човек трябва да предприеме мерки за активно оттегляне ⁽⁴⁸⁾.

Съществуват редица национални решения, които отразяват този подход. В *ZQ (войник на служба)* ⁽⁴⁹⁾ Трибуналет на Обединеното кралство по спорове във връзка с убежището и имиграцията (UKAIT) изтъква, че в МХП фактът, че даден войник не е дежурен или е в отпуск по болест, не води задължително до статут

⁽⁴⁵⁾ Не съществува установено определение по МХП, но мнозина смятат, че определението на G. Mettraux, *International Crimes and the ad hoc Tribunals (Международни съдилища и специални трибунали)* (OUP, 2005) улавя определението в обичайното право; той определя цивилните лица като „лица, които не влизат или вече не влизат в състава на бойни сили или на организирана военна група, принадлежаща към една от страните в конфликта“. В МХП е налице презумпция за закрила и в член 50, параграф 1 от Допълнителен протокол I се посочва, че „[a]ко има съмнение дали дадено лице е цивилно лице, то трябва да се счита за цивилно лице“. За повече информация вж. E. Wilmschurst and S. Breau, *Perspective on the ICRC Study on Customary International Humanitarian Law (Гледна точка за изследването на МКЧК за обичайното международно хуманитарно право)* (CUP, 2007), стр. 10—11, 111—112, 406.

⁽⁴⁶⁾ Въпреки че е от основно значение за принципа на МХП за разграничение: Правило 1 от изследването на МКЧК за обичайното МХП гласи: „Страните в конфликта следва винаги да разграничават цивилните и комбатантите“ [J. Henckaerts and L. Doswald-Beck, *Customary International Humanitarian Law (Обичайно международно хуманитарно право)* (CUP, 2005)].

⁽⁴⁷⁾ Съображение [24] от ДП гласи: Необходимо е да се въведат общи критерии, въз основа на които да се признава, че лицата, подали молба за международна закрила, отговарят на условията за субсидиарна закрила. Тези критерии следва да бъдат определени на основата на международните задължения, произтичащи от актовете за правата на човека, и вече съществуващите практики в държавите членки. В *Diakité* Генералният адвокат Mengozzi заявява, че от подготвителните работи е видно, че „понятието за субсидиарна закрила се основава на международните актове за правата на човека“.

⁽⁴⁸⁾ В решението си от 1 юли 1997 г., Kalas срещу Turkey, жалба № 20704/92, ECtHR постановява, че „като е избрал военната кариера, г-н Kalas е приел по своя собствена воля системата на военна дисциплина, която по самата си същност включва и възможността правата и свободите на военнослужещите да бъдат подлагани на ограничения, каквито не могат да се поставят на цивилни лица“; вж. също решение на ECtHR от 8 юни 1976 г., *Engel и други срещу Нидерландия*, жалби № 5100/71 и други, точка 57. Най-общо, МППЧ все повече счита, че по отношение на ситуации на въоръжен конфликт МХП играе допълваща роля, каквато в действителност представлява *lex specialis*: вж. Orna Ben-Naftali (ed.) *International Humanitarian Law and International Human Rights Law (Международно хуманитарно право и международно право в областта на правата на човека)*, OUP, 2011, стр. 3—10.

⁽⁴⁹⁾ Трибунал по спорове във връзка с убежището и имиграцията (Обединено кралство) (предшественикът на UKUT), решение от 2 декември 2009 г., *ZQ (войник на служба) Ирак срещу Secretary of State for the Home Department*, CG [2009] UKAIT 00048.

на цивилно лице. Трибуналет цитира Апелативната камара на Международния наказателен трибунал за бивша Югославия (МНТБЮ), която в точка 114 от Прокурорът срещу *Blaskic* ⁽⁵⁰⁾ отбелязва, че: „Конкретното положение на жертвата по време на извършването на престъпленията [военни престъпления или престъпления срещу човечеството] не може да бъде определящо за статута му на цивилно или нецивилно лице. Ако лицето наистина е член на въоръжена организация, фактът, че то не е въоръжено или не участва в битка в момента на извършването на престъпленията, не му предоставя статут на цивилно лице“. В *НМ и други* UKUT приема, че определението за цивилно лице не трябва да включва „[н]икой, който участва във въоръжен конфликт“, което включва лицата от състава на въоръжените сили или полицията ⁽⁵¹⁾. Международният комитет на Червения кръст (МКЧК) тълкува цивилните в немеждународен въоръжен конфликт като „всички лица, които не влизат в състава на въоръжените сили на държава или организирана въоръжена група — страна по конфликта“.

1.5.5. Терминът „цивилно лице“ изключва ли всички лица от състава на въоръжените сили и полицията?

Предвид това, че според CJEU значението на основните термини изисква да се държи сметка за контекста, в който те се използват, и за целите, преследвани от правната уредба, от която са част (*Diakité*, точка 27), може да се окаже, че терминът „цивилно лице“ допуска по-широко значение, така че да обозначи всички лица, които не са комбатанти или бойци, или всички онези, които са извън строя (*hors de combat*). Така например, противно на явната позиция в МХП, лице в състава на въоръжените сили или полицейските служби, което би било изложено на реална опасност от тежки посегателства единствено когато не е на служба в родния си регион или област, може безспорно да отговаря на условията. Въз основа на мотивите в *Diakité*, може да се сметне, че според Съда на термина следва да се даде фактическо определение, вместо да се смята, че той трябва да означава предварително определен правен статут ⁽⁵²⁾.

1.5.6. Участието в състава на въоръжена група достатъчно ли е за изключване на статута на цивилно лице?

Според мотивите на CJEU в *B и D* ⁽⁵³⁾ не би било правилно въз основа на участие на лицето в състава на въоръжена група просто да се направи опит и да се стигне до заключение за статут на нецивилно лице. В *B и D*, дело, свързано с прилагането на клаузите за изключване от статута на бежанец в ДП, Съдът отказва да прави автоматично приравняване въз основа на резолюциите на Съвета за сигурност на ООН или документите на ЕС, приети в рамките на общата външна политика и политиката на сигурност. В точка 89 от *B и D* CJEU заявява, че няма пряка връзка между определението за терористични актове в този материал и ДП „по отношение на преследваните цели“. Поради това „не е обосновано компетентният орган да изходи единствено от участието в организация, включена в списък, приет извън установените от Директивата рамки, когато възнамерява да изключи дадено лице от статута на бежанец [...]“. Включването в списък или в установено определение не може да замени индивидуалната оценка на конкретните факти. Нито пък „участие в действията на терористична група [...] може автоматично да доведе до прилагане на клаузите за изключване от Директивата“.

⁽⁵⁰⁾ МНТБЮ, Апелативна камара, решение от 29 юли 2004 г., Прокурорът срещу *Blaskic*, Дело № IT-95-14-A.

⁽⁵¹⁾ *НМ и други*, цитирано по-горе, бележка под линия 26, цитирано също така в решение ZQ (*войник на служба*), цитирано по-горе, бележка под линия 49.

⁽⁵²⁾ С. Bauloz, цитирано по-горе, бележка под линия 23, твърди, че „едно фактическо определение е за предпочитане пред фиксирани правни категории, насочени към прекалено непроменливи състояния“.

⁽⁵³⁾ CJEU (голям състав), решение от 9 ноември 2010 г., *Bundesrepublik Deutschland срещу B и D*, съединени дела C-57/09 и C-101/09.

1.5.7. Показатели за граждански статус

Ако приемем, че не е налице автоматично възприемане на определение от МХП или който и да е друг набор от закони, а че вместо това, подобно на изложеното в *B и D*, CJEU изисква „пълно разглеждане на всички обстоятелства във всеки отделен случай“, следните показатели (не задължително съвместими един с друг) могат да помогнат до известна степен:

- Гражданско лице е лице, което не е страна в конфликта и има за цел единствено да продължи да живее, независимо от ситуацията на конфликт.
- Това, че едно лице не е въоръжено, може да не е достатъчно, за да го направи гражданско лице; необходимо е също така то да бъде неутрално в конфликта.
- Малко вероятно е лица, които с готовност участват във въоръжени групи, да бъдат считани за граждански лица.
- Определението на гражданско лице изглежда има за цел да изключва участници във война и следователно обхваща лицата, които не участват или не желаят да участват активно във военните действия.
- Трябва да се проучи ролята на лицето в организацията. Трябва да се вземе предвид въпросът дали дадено лице е действало (или би действало) по принуда. От друга страна, трябва също така да се вземе предвид дали, например, на пръв поглед гражданско политическо представителство във въстание на бунтовници може да бъде отговорно за решения, водещи до убийства.
- Може да се окаже трудно физически лица, работещи за военни институции, включително военни болници, да бъдат считани за граждански лица, дори ако са задължени да следват правилата на военното командване.
- Лице, което има гражданска задача в армията, като лекар, може да бъде считано за гражданско лице, освен когато длъжността му има военно звание.
- Непретежаването на военно звание може да направи по-лесно за дадено лице да докаже де факто граждански статус.
- Член 43 за Въоръжените сили от Допълнителния протокол към Женевските конвенции от 12 август 1949 година относно защитата на жертвите на международни въоръжени конфликти (Протокол 1), 8 юни 1977 г., изключва от определението на въоръжени сили „санитарния и духовния персонал, посочен в член 33 на Третата конвенция“. Може да се счита, че нестроеви военен лекар във военна болница изпълнява по същество хуманитарни, а не военни задължения в подкрепа на правото на живот, както то е защитено по силата на Хартата и ЕКПЧ ⁽⁵⁴⁾.

Субсидиарна закрила по смисъла на Директивата относно признаването за лицата, застрашени от безогледно насилие, януари 2008 г., стр.

1.5.8. Ориентирана към бъдещето оценка

Следва да се има предвид, че при преценяването на всички заявления за международна закрила съдиите и трибуналите са загрижени предимно за хипотетичния риск при връщане, т.е. какво ще бъде положението на молителя, ако той/тя бъде върнат в държавата си на произход. Въпроси относно това дали някой е бил преди това гражданско лице или комбатант/боец не установяват задължително дали той ще бъде (или ще бъде възприеман като) гражданско лице или комбатант/боец след връщането.

⁽⁵⁴⁾ Вж. например Европейска комисия по правата на човека, решение от 10 юли 1984 г., *Stewart срещу Обединеното кралство*, жалба № 10044/82, точка 15, „идеята, че правото на живот на всеки се защитава от закона“ повелява държавите не само да се въздържат от „умишлено“ отнемане на живот, но освен това да предприемат подходящи мерки за опазване на живота. Това дело е свързано с прилагането на член 2, параграф 2 от ЕКПЧ.

1.5.9. В случай на съмнение

Ако бъде възприет фактологичен подход към въпроса дали дадено лице е цивилно (или би било цивилно при връщането), следва да се подчертае значението на принципа, изложен в параграф 1 на член 50 от Допълнителен протокол I, озаглавен „Определение за граждански лица и гражданско население“, който гласи: „При съмнение дали някое лице е гражданско лице, то ще се смята за гражданско лице“.

Белгийският Съвет за чужденците ⁽⁵⁵⁾ постановява, че по отношение на молител, който е сътрудничил с органите за предоставяне на убежище в опитите да се установят фактите по молбата, трябва да се мисли в полза на считането му за цивилно лице.

1.5.10. Бивши комбатанти и принудително постъпване на военна служба

По отношение на бивши комбатанти (включително деца войници) трябва да се счита, че целта на ДП не е да въведе допълнителни клаузи за изключване, а да идентифицира лицата, които се нуждаят от закрила. Обикновено клауза за изключване би следвало да се разглежда едва на по-късен етап. В дело, свързано с Афганистан, Френският Национален съд за правото на убежище отбелязва, че бивш войник, който е напуснал афганистанската армия, може да се счита за цивилно лице ⁽⁵⁶⁾.

ВКБООН препоръчва следния подход:

Във връзка с това понятието „цивилно лице“ в член 15, буква в) не трябва да служи за изключване на бивши комбатанти, които могат да докажат, че са се отказали от военни дейности. Фактът, че дадено лице е било комбатант в миналото, не го изключва задължително от международна закрила, ако то действително и трайно се е отказало от военни дейности. Критериите за определяне дали дадено лице удовлетворява този тест са дефинирани от Изпълнителния комитет на ВКБООН ⁽⁵⁷⁾.

Подчертано е, че бивш комбатант, особено ако преди това се е числял към въоръжените сили на държавата, все още може да бъде считан за комбатант при връщането си.

Министерството на вътрешните работи на Обединеното кралство постановява в Насоките си относно процеса на предоставяне на убежище от 15 май 2013 г., че единствено искрени некомбатанти, т.е. тези, които не са страна по конфликта, отговарят на изискванията за закрила по силата на член 15, буква в): „Тук биха могли да бъдат включени бивши комбатанти, които действително и трайно са се отказали от военни дейности“.

Най-общо, молител, който е бил принуден да постъпи ⁽⁵⁸⁾ като войник/боец, не губи поради това статута си на цивилно лице, а, както при децата войници, изглежда, че за да се реши въпросът, трябва да бъде възприет чувствителен към фактите подход, подобен на възприетия от CJEU подход в *B и D* (вж. 1.5.6 по-горе).

⁽⁵⁵⁾ Conseil du contentieux des étrangers/Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Белгия), решение от 4 декември 2007 г., дело 4460.

⁽⁵⁶⁾ CNDA (Франция), решение от 24 януари 2013 г., *M. Miakhail* №12018368 C+.

⁽⁵⁷⁾ ВКБООН, Декларация относно Субсидиарната закрила по смисъла на Директивата относно признаването за лицата, застрашени от безогледно насилие, януари 2008 г., стр. 7. Достъпно на: <http://www.refworld.org/docid/479df7472.html>.

⁽⁵⁸⁾ Необходимо е да се направи разграничение между лица, постъпили в армията в съответствие със закона на държавата на произход (съгласно който военната служба може да е задължителна), и лица, принудени да се присъединят към въоръжена група недоброволно: за допълнителна информация вж. ВКБООН, Насоки за международната закрила № 10: относно искания за предоставяне на статут на бежанец, свързани с отбиване на военна служба, в контекста на член 1, раздел А, параграф 2 от Женевската конвенция от 1951 г. и/или Протокола за статута на бежанците от 1967 година, 3 декември 2013 г., по-специално параграфи 35—41.

1.6. Тежки и лични заплахи

Член 15, буква в) изисква молителят да демонстрира реална опасност от тежка заплаха от посегателства, а не задължително да е претърпял определени актове на насилие. Смята се, че заплахата е присъща на обща ситуация на конфликт и, по същество, поради тази причина разпоредбата обхваща по-обща опасност от посегателства от член 15, буква а) или буква б): вж. *Elgafaji*, точки 32—34. В точка 45 CJEU постановява:

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши: Член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета ..., във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че:

- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи;

- съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

1.6.1. Обща опасност и специфична опасност

От анализа на CJEU в *Elgafaji* става ясно, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Може да се счита, че молител е изложен на голяма опасност от такава заплаха, ако, по изключение, степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи поради самия факт на присъствието си в съответната територия или регион. С други думи, необходимата „индивидуализация“ за доказване, че заплахата е „лична“, може да се постигне или с елементи на „специфична заплаха“, свързани с присъщи на личното положение на лицето особености или с обстоятелства или елементи на „обща опасност“, произтичащи от изключителна ситуация на много висока степен на насилие.

1.6.2. 1.6.3. Концепцията за „подвижна скала“

По силата на член 15, буква в) това дали едно лице доказва обща заплаха или специфична заплаха не трябва да се разглежда като дихотомия. Вместо това CJEU формулира така наречената концепция за „подвижна скала“, т.е.:

колкото по-способен е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила (*Elgafaji*, точка 39; *Diakité*, точка 31). Обратното също е вярно: по изключение, степента на насилие може да достигне толкова висока интензивност, че цивилно лице да се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки посегателства поради самия факт на присъствието си на територията на съответната държава или регион (точка 43). Съдът установява, че това тълкуване не противоречи [на тогавашното] съображение 26 от Директивата, тъй като формулировката на последното допуска възможност за такава изключителна ситуация ⁽⁵⁹⁾.

⁽⁵⁹⁾ E. Tsourdi, 'What Protection for Persons Fleeing Indiscriminate Violence? The Impact of the European Courts on the EU Subsidiary Protection Regime' („Каква е закрилата за лицата, бягащи от безогледно насилие? Влиянието на европейските съдилища върху режима на субсидиарна закрила на ЕС“), в D. Cantor and J-F Durieux (eds), цитирано по-горе, стр. 277.

Посредством концепцията за „подвижна скала“ CJEU успява да балансира личната заплаха и безогледното насилие и да посочи ясно как разпоредбата следва да се използва по специфичен за конкретното дело начин.

Видно е, че представата на CJEU за „обща опасност“ е сходна с признаването в съдебната практика на ECtHR във връзка с член 3 от ЕКПЧ на възможността да се твърди, че дадено лице е изложено на реална опасност от тежки посегателства просто поради присъствието му в ситуация, характеризираща се с изключително висока степен на насилие. В точки 115—116 от решението по *NA срещу Обединеното кралство* ⁽⁶⁰⁾ ECtHR постановява:

115. От горното изследване на съдебната практика следва, че Съдът никога не е изключвал възможността една обща ситуация на насилие в държавата на местоназначение да бъде с достатъчна степен на интензивност, така че да означава, че всяко връщане задължително би нарушило член 3 от Конвенцията. Въпреки това Съдът би възприел такъв подход единствено в най-крайните случаи на масово насилие, в които е налице реална опасност от малтретиране просто поради факта, че дадено лице е изложено на такова насилие при връщане.

116. По изключение обаче в случаите, когато молителят твърди, че принадлежи към група, систематично изложена на практика на малтретиране, Съдът счита, че закрилата по член 3 от Конвенцията се привежда в действие, когато молителят докаже, че са налице сериозни основания да се вярва в съществуването на въпросната практика и в неговата принадлежност към съответната група (вж. *Saadi срещу Италия*, цитирано по-горе, точка 132). При тези обстоятелства Съдът няма да настоява молителят да доказва наличието на допълнителни специални отличителни особености, ако това би направило закрилата по член 3 илюзорна. Това ще се определи в зависимост от описанието на молителя и информацията за ситуацията в държавата на местоназначение по отношение на въпросната група (вж. *Salah Sheekh*, цитирано по-горе, точка 148).

В *Sufi и Elmi срещу Обединеното кралство* ECtHR допълнително пояснява, че прилагането на този подход също така включва (това, което ние нарекохме) критерий на подвижната скала. ECtHR потвърждава, на първо място, че ако бъде установена опасност в противоречие с член 3, „експулсирането на молител задължително ще наруши този член, независимо от това дали рискът произтича от общата ситуация на насилие, присъщи на личното положение на молителя особености или комбинация от двете“ (точка 218).

Един коментатор отбелязва:

По същество тестът на „подвижната скала“ в *Elgafaji* изглежда не се отдалечава много от последната съдебна практика на ECtHR, най-малко по въпроса за индивидуализацията. Що се отнася до случаи на изключително генерализирано и безогледно насилие, тестът е формулиран по подобен начин. CJEU също така дава ясно да се разбере, че тази ситуация би била „изключителна“. Когато степента на насилието е по-ниска, и двата съдебни органа изискват определена степен на индивидуализация ⁽⁶¹⁾.

Ако по член 3 от ЕКПЧ се прилага „подвижна скала“, такава скала следва да се прилага и по член 15, буква б) ⁽⁶²⁾. Предизвикателството се състои в начина, по който да се подходи към такава индивидуализация в контекста на член 15, буква в): „Второто предизвикателство произтича от теста на подвижната скала, когато става въпрос за идентифицирането на присъщи на личното положение на молителя елементи в случаи на насилие с по-ниска степен“ ⁽⁶³⁾. Генерален адвокат Maduro отбелязва, че „когато се обясняват елементите от значение за преценката дали дадено лице е лично засегнато, като пример се използва принадлежността му към определена социална група [ПОСГ]“ ⁽⁶⁴⁾. ПОСГ отразява Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г.

⁽⁶⁰⁾ ECtHR, съдебно решение от 17 юли 2008 г., *NA срещу Обединеното кралство*, жалба № 25904/07.

⁽⁶¹⁾ E. Tsourdi, цитирано по-горе, бележка под линия 59, стр. 281.

⁽⁶²⁾ E. Tsourdi, цитирано по-горе, стр. 288.

⁽⁶³⁾ Пак там.

⁽⁶⁴⁾ Пак там.

Обаче ако „личното положение“ е ПОСГ или което и да е от останалите четири основания по Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., то подходящата рамка за разглеждане на претенцията спокойно може да бъде определението за бежанец ⁽⁶⁵⁾.

Във всеки случай личното положение, което трябва да бъде демонстрирано тук, не може да се ограничава до основанията по Конвенцията за статута на бежанците, включени в определението за бежанец. По принцип те изглежда включват елементи, които биха изложили съответното лице на по-голяма опасност в сравнение с останалото население. Трябва да се припомни, че член 4, параграф 3, буква в) изисква оценяването на молбата за международна закрила да взема под внимание „индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежки посегателства“.

Следователно, докато разследването по член 15, буква в) включва както специфичната, така и общата опасност, затрудненията, пред които се изправят националните съдилища и трибунали при прилагането на „подвижната скала“, предполагат, че тя ще бъде полезна главно при разрешаването на случаи, основани на общата опасност. Претенциите, основани на специфична опасност, може да се наложи много често да бъдат решавани съгласно определението за бежанец или (ако не съществуват основания по Конвенцията за статута на бежанците) по смисъла на член 15, буква а), или член 15, буква б). Струва си да повторим, че когато разглеждат дела за международна закрила, съдилищата и трибуналите трябва първо да разгледат дали лицето отговаря на условията за закрила на бежанци и следователно принципът на „подвижната скала“ по смисъла на член 15, буква в) ще се прилага единствено ако бъде решено, че молителят не е доказал основателен страх от преследване.

1.7. Живот или личност [на гражданско лице]

Както е посочено в делото *Elgafaji* ⁽⁶⁶⁾, член 15, буква в) е разпоредба, чието съдържание се отличава от това на член 3 от ЕКПЧ и чието тълкуване при това положение трябва да бъде извършено самостоятелно, като се запазва зачитането на основните права, както са гарантирани от ЕКПЧ.

Нито ДП, нито СЈЕУ в решенията си дава определение на термините „живот или личност“: две основни ценности на гражданското лице, които са засегнати от безогледно насилие в ситуации на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

При сравняване на разпоредбите на член 15, букви а) и б), които съдържат конкретен вид посегателство, с разпоредбата на член 15, буква в) е очевидно, че дефинираното в последния посегателство обхваща една по-обща опасност от посегателство ⁽⁶⁷⁾.

Посегателството, на което може да бъде изложен молителят, не се ограничава до физическото посегателство, а може да бъде и психическо или умствено посегателство ⁽⁶⁸⁾. Посегателството може също така да произтича от „непреки форми на насилие като сплашване, изнудване, изземване на имущество, нападения на жилища и предприятия, пропускателни пунктове и отвлечане“ ⁽⁶⁹⁾, които засягат „личността“ на гражданското лице. Поради тази причина, когато разглеждат опасността при връщане, съдилищата и трибуналите трябва да проучат задълбочено широк кръг елементи, за да оценят ситуацията и условията на място.

Остава отворен въпросът дали опасността за „живота или личността“ се отнася само до реална опасност от посегателства, които нарушават неотменими права, или се простира върху важни нарушения на основни права на даден молител. В точка 101 от *КН (Ирак)* е отбелязано, че:

⁽⁶⁵⁾ Пак там.

⁽⁶⁶⁾ *Elgafaji*, цитирано по-горе, бележка под линия 5, точка 28.

⁽⁶⁷⁾ Пак там, точка 33.

⁽⁶⁸⁾ ВКБООН, Най-накрая в безопасност, бележка под линия 2, стр. 60.

⁽⁶⁹⁾ *НМ и други*, цитирано по-горе, бележка под линия 26, точка 114.

[т]ази разпорежба, която се отнася до фокуса на заплахата, претърпя пет редакционни поправки. Dr McAdam (по-горе в т. 75) отбелязва, че първоначалният израз „живот, безопасност или свобода“, заедно с последвалите формулировки, основани на концепцията за свобода [„живот или физическа неприкосновеност, или свобода от произволно задържане“], в крайна сметка са били заличени поради безпокойството на някои държави членки, че неоправдано биха разширили обхвата на Директивата ⁽⁷⁰⁾.

В общия член 3 от Женевските конвенции от 1949 г. се използва изразът „живота и личността“ (а не „живота или личността“), а в *КН (Ирак)* се отбелязва, че този израз определено не е подходящ за обхващане на каквото и да е, свързано с цивилни обекти. МХП включва в определението на последните следното: „жилища, магазини, училища и други места за невоенна дейност, места за отдых и поклонение, транспортни средства, културни ценности, болници и медицински заведения и звена“. Въпреки че от *Diakité* става ясно, че основните термини по член 15, буква в) не трябва да се тълкуват според МХП, изглежда това разграничаване е необходимо за всяко определение.

В точка 107 от *КН UKAIT* отбелязва разграничение в рамките на член 3, параграф 1 между а) посегателствата върху „живота и личността“, от една страна, и в) „посегателството върху личното достойнство, а именно унижаващото и деградиращо третиране“, от друга страна. Това кара Трибунала да се съмнява, че материалното приложно поле на изрази „живота и личността“ може да се разшири до заплахи, представляващи нечовешко и деградиращо третиране. Допълнителен признак за присъщата ограниченост на понятието „живот или личност“ съгласно МХП е фактът, че в Допълнителен протокол II (дотогава се смята, че на закрилата на цивилното население трябва да се даде по-широк материален обхват) е използвана допълнителна формулировка, за да се направи закрилата по-обширна. Член 4, параграф 2, буква а) от същата конвенция забранява: „посегателство на живота, здравето и физическото или психическото състояние на лицата, и по-точно убиване, както и жестоко третиране като изтезание, осакатяване или каквато и да е друга форма на телесно наказание“. Трибуналет стига до заключението, че „[к]ато не забравяме обаче, че „животът или личността“ следва да се тълкува в по-широк смисъл, ние ще приемем, че изразът трябва да обхваща средствата за оцеляване на личността“. Административният съд на Словения постановява, че защитената стойност във връзка с член 15, буква в) не е просто „оцеляването“ на лицата, търсещи убежище, но също така и забраната за нечовешко отнасяне ⁽⁷¹⁾.

1.8. Географски обхват: държава/област/регион

При разглеждането на закрилата по член 15, буква в) е от съществено значение да се прецени ситуацията, преобладаваща в държавата на връщане ⁽⁷²⁾. Не е необходимо обаче да се реши дали въоръженият конфликт е повсеместен; по-скоро основното внимание трябва да бъде насочено към региона, в който живее молителят (или областта на местоназначение), и към определяне дали такова лице е изложено на опасност в тази област или по необходимия маршрут към нея. Член 8 потвърждава също така, че дори ако молителят може да докаже реална опасност от тежки посегателства по член 15, буква в) в областта си на произход, условията за субсидиарна закрила могат да бъдат удовлетворени единствено ако този молител не е в състояние да получи вътрешна закрила в друга част на държавата. Следователно първият въпрос е дали молителят е изложен на реална опасност от тежки посегателства в областта си на произход (или по пътя си към тази област). Ако отговорът е положителен, вторият въпрос е дали тежките посегателства могат да бъдат избегнати чрез получаване на вътрешна закрила в друга част на държавата.

⁽⁷⁰⁾ Трибунал по спорове във връзка с убежището и имиграцията (Обединено кралство), решение от 25 март 2008 г., *КН (член 15, буква в) от Директивата относно признаването* Ирак CG [2008] UKAIT 00023.

⁽⁷¹⁾ Административен съд на Словения, решения от 25 септември 2013 г., I U 498/2012-17 и 29 януари 2014 г. I U 1327/2013-10.

⁽⁷²⁾ „Добавената стойност на член 15, буква в) е способността му да предостави закрила от тежки опасности, които са по-скоро ситуационни, отколкото индивидуално насочени.“ Декларация на ВКБООН относно Субсидиарната закрила, цитирана по-горе, бележка под линия 57.

1.8.1. Идентифициране на областта на произход

Когато се взема решение мястото на областта на произход на молителя да бъде място на връщане, е необходим основан на фактите подход, който отчита въпроси като областта на последното местожителство и областта на обичайно пребиваване ⁽⁷³⁾.

1.8.2. Област на произход като област на местоназначение

Следователно когато се разглежда опасността в областта на произход на молителя, трябва също така да се държи сметка за това дали съществува възможност да се пътува до това местоназначение или не. Ако не (поради факта, че въоръжен конфликт засяга маршрутите, които може основателно да се очаква да бъдат използвани), то се счита, че този молител е демонстрирал съществуването на опасност по член 15, буква в) в областта на местоназначение.

В *Sufi uElmi* ⁽⁷⁴⁾ ECtHR е взел предвид географския характер на конфликта в контекста на генерализирано насилие. В националната съдебна практика във връзка с член 15, буква в) ФАС на Германия и френският Национален съд за правото на убежище са постановили, че за преценката е необходимо да се анализира не общата ситуация на национално равнище, а съответният регион ⁽⁷⁵⁾, включително маршрутът, който трябва да се следва от мястото на връщане до областта на произход ⁽⁷⁶⁾. Такава е и последователната позиция на съдилищата и трибуналите на Обединеното кралство ⁽⁷⁷⁾.

1.8.3. Закрила срещу тежки посегателства в областта на местоназначение

Следва да се отбележи, че когато се преценява дали съществува опасност по член 15, буква в) в областта на произход на дадено лице, такава опасност се счита за установена единствено ако няма ефективна закрила срещу нея. В член 7 ⁷⁸ се предвижда, че закрилата срещу тежки посегателства трябва да е ефективна и да няма временен характер. Обикновено такава закрила се предоставя, когато субектите, посочени в параграф 1, букви а) и б), вземат разумни мерки, за да попречат на тежките посегателства, *inter alia*, чрез функционирането на ефективна правораздавателна система, позволяваща предотвратяването, разкриването, наказателното преследване и наказването на деянията, представляващи преследване или тежко посегателство, и когато молителят има достъп до тази закрила.

1.8.4. Вътрешна закрила

Ако в областта на произход на молителя съществува опасност по член 15, буква в) (както е посочено по-горе), въпросът е дали съществува част от държавата, която не е засегната от конфликта и в която може основателно да се очаква лицето да се премести. Това е известно като възможност за вътрешна закрила (или бягство вътре в страната, вътрешно преселване).

⁽⁷³⁾ Bundesverwaltungsgericht (Германия), решение от 31 януари 2013 г., 10 С 15.12, точка 14.

⁽⁷⁴⁾ *Sufi u Elmi*, цитирано по-горе, бележка под линия 14, точки 210, 265—292.

⁽⁷⁵⁾ *M. Mohamad Adan*, цитирано по-горе, бележка под линия 31.

⁽⁷⁶⁾ Bundesverwaltungsgericht (Германия), цитирано по-горе, точка 13e; *M. Mohamad Adan*, цитирано по-горе.

⁽⁷⁷⁾ *НМ и други*, цитирано по-горе, бележка под линия 26.

⁽⁷⁸⁾ Член 7 от ДП — Субекти на закрила: 1. Закрилата срещу преследване или тежки посегателства може да бъде предоставена единствено от: а) държавата; или б) партии или организации, включително и международни организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, при условие че същите желаят и могат да предложат закрила в съответствие с параграф 2.

2. Закрилата срещу преследване или тежки посегателства трябва да е ефективна и да няма временен характер. Обикновено такава закрила се предоставя, когато субектите, посочени в параграф 1, букви а) и б), вземат разумни мерки, за да попречат на преследването или на тежките посегателства, *inter alia*, чрез функционирането на ефективна правораздавателна система, позволяваща разкриването, наказателното преследване и наказването на деянията, представляващи преследване или тежко посегателство, и когато молителят има достъп до тази закрила.

3. Когато се определя дали една международна организация контролира една държава или значителна част от нейната територия и дали тя предлага закрила по смисъла на параграф 2, държавите членки се съобразяват с указанията, които могат да бъдат предоставени от актовете на Съюза в тази област.“

Член 8 гласи:

Вътрешна закрила

1. При оценяването на молбата за международна закрила държавите членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той:

(а) няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална опасност от тежки посегателства; или

(б) има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 и може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

2. При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1 държавите членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

Съображение 27 предвижда:

Вътрешна закрила срещу преследване или тежки посегателства следва да е реално на разположение на молителя в част от държавата на произход, до която той може сигурно и законно да пътува, да има достъп и в която може основателно да се очаква да се установи. Когато преследването или тежките посегателства се извършват от държавата или от нейни представители, следва да се изхожда от презумпцията, че молителят няма на разположение реална закрила. Когато молителят е непридружено непълнолетно лице, наличието на подходящи грижи и режим на попечителство, съответстващи на висшия интерес на непридруженото непълнолетно лице, следва да представлява част от преценката за това дали тази закрила е реално на разположение.

Практическото значение на вътрешната закрила е потвърдено от CJEU в *Elgafaji*, като е посочено, че „при [...] оценяване[то] на молба за субсидиарна закрила [...] може [...] да се отчитат [...] географският обхват на ситуацията на безогледно насилие, както и действителното местоназначение на молителя в случай на връщане“⁽⁷⁹⁾.

Географският обхват и вътрешната закрила са свързани принципи, тъй като може да се счита за съдържащо се в най-широкото определение, че вътрешната закрила включва не само закрила, предоставяна от трети страни⁽⁸⁰⁾, но също и самозащита чрез преместване в част на държавата, където конфликтът не съществува или където заплахата от безогледно насилие в резултат на конфликта е по-малка.

Член 8, параграф 2 от преработената ДП (но не и от оригиналната директива — за повече информация вж. по-долу) конкретно се позовава на достъпа до закрила. Съгласно член 7 субектите на закрила включват не само държавата, но и недържавни субекти, които контролират държавата или значителна част от нея. Принципът на вътрешна закрила е относим към член 15 като цяло и може да се счита, че има по-широко приложение спрямо член 15, букви а) и б), които се отнасят до индивидуалното насочване, а не спрямо член 15, буква в). Това е така, защото, след като веднъж бъде установена заплахата от безогледно насилие в резултат на въоръжен конфликт в областта на произход, наличието на възможност за вътрешна закрила в рамките на тази област не може да бъде устойчиво, тъй като в много ситуации на въоръжен конфликт не може да има съмнение, че не е на разположение ефективна закрила. „Способността на субектите да

⁽⁷⁹⁾ *Elgafaji*, цитирано по-горе, бележка под линия 5, точка 40.

⁽⁸⁰⁾ Член 7, параграф 1, буква б) обаче предвижда, че закрила може да бъде предоставяна от недържавни субекти, ако те контролират държавата или значителна част от нейната територия и желаят и могат да предложат закрила в съответствие с член 7, параграф 2 от ДП. Вж. Върховен съд на Чешката република, решение от 27 октомври 2011 г., *D.K. срещу Ministry of Interior*, Azs 22/2011.

осигурят закрила и показателите, свързани с липсата на държавност, са сред идентифицираните от ВКБООН показатели за оценяване на степента на насилие и тежка заплаха ⁽⁸¹⁾.

Следователно оценяването на ситуацията не само в областта на произход на молителя, но и в други части на държавата, в които може да е възможно да се намери вътрешна закрила, е от съществено значение за правилното разглеждане на член 15, буква в). За преценката на общите условия и личното положение на молителя е необходима задълбочена оценка. ДП поставя изискване тази преценка да се направи в съответствие с член 4 (Оценяване на елементите) и да се получи „точна и актуална информация“.

По-нататъшен анализ на географския обхват и вътрешната закрила е представен в раздели 2.4 и 2.5 на част II.

⁽⁸¹⁾ ВКБООН, Най-накрая в безопасност?, цитирано по-горе, бележка под линия 2.

Част 2: Прилагане

2.1. Резюме: Цялостен подход

В част I бяха анализирани съставните елементи на член 15, буква в). В тази част се съсредоточаваме върху начина, по който тази разпоредба следва да се прилага в практиката.

Както беше отбелязано по-горе, за преценката по член 15, буква в) е необходим цялостен подход. Съдилищата и трибуналите трябва да вземат под внимание редица елементи: въоръжения конфликт, живота или личността на цивилното лице, тежките и лични заплахи, безогледното насилие, прага на насилието, географския обхват и възможността за вътрешна закрила. Между тези различни елементи съществува взаимодействие.

В Приложение А е представено „дърво на решенията“. То има за цел да помогне при идентифицирането на логичния ред на въпросите, които съдилищата и трибуналите трябва да си задават, когато преценяват дали дадено лице отговаря на условията за субсидиарна закрила по член 15, буква в). В настоящия раздел вниманието е насочено към основните въпроси на прилагането, които се нуждаят от допълнително разясняване.

2.2. Преценка на степента на насилие — практически подход

Насоките, дадени от CJEU в *Elgafaji* ⁽⁸²⁾ и *Diakité* ⁽⁸³⁾, са с ограничен обхват и определено оставят въпроса как член 15, буква в) следва да се прилага в практиката предимно на националните съдилища и трибунали. По-специално те не съдействат на националните съдилища или трибунали да си отговорят на въпроса как следва да подхождат към оценяването (i) на ситуацията в съответната област или регион на страната, така че да преценят каква е степента на насилие, и (ii) дали това насилие води до създаването на реална опасност от тежки посегателства за цивилното население като цяло или за лицата поради личното им положение, или комбинация от двете.

CJEU все още не е дал насоки за критериите за преценяване на степента на насилие при въоръжен конфликт. Съдилищата и трибуналите ще трябва да възприемат практически подход към оценката на доказателствата, представени в подкрепа на молбата. Всички критерии, прилагани от национални съдилища и трибунали, ще се нуждаят от тест за практическа възможност, за да може член 15, буква в) да има полезно действие. На равнището на държавите членки делата по член 15, буква в) са специални, защото предметът е държава, в която поне части от нея са в ситуация на насилие и конфликт. Както беше обяснено в част 1, съдилищата и трибуналите трябва да вземат предвид редица фактори или показатели; в това отношение е важно да се използва наученото от съдебната практика на ECtHR и националните съдилища и трибунали.

2.2.1. Съдебна практика на Съда в Страсбург

Подходът на ECtHR към преценяването на степента на насилие за целите на член 3 от ЕКПЧ — с цел да се реши дали всички или повечето цивилни лица са изложени на реална опасност от нечовешко отношение — се съдържа в точка 241 от *Sufi and Elmi*, както следва:

В настоящото дело жалбоподателят твърди, че безогледното насилие в гр. Могадишу е с достатъчно ниво и интензивност, за да изложи на реален риск живота или личността на всяко цивилно лице в столицата. Въпреки че Съдът вече е посочил, че единствено „в най-крайните случаи“ ситуация на

⁽⁸²⁾ *Elgafaji*, цитирано по-горе, бележка под линия 5, точка 43.

⁽⁸³⁾ *Diakité*, цитирано по-горе, бележка под линия 7, точка 30.

масово насилие ще бъде с достатъчна интензивност, за да води до такава опасност, той не е дал никакви по-нататъшни насоки за това как да се оценява интензивността на конфликта. Съдът обаче напомня, че Трибуналет по спорове във връзка с убежището и имиграцията е трябвало да направи подобна оценка по делото *АМ и АМ (Сомалия)* ⁽⁸⁴⁾ (цитирано по-горе) и е определил следните критерии: първо, дали страните в конфликта използват методи и тактики за водене на военни действия, които увеличават риска от цивилни жертви или са насочени пряко към цивилни лица; второ, дали използването на такива методи и/или тактики е широко разпространено между страните в конфликта; трето, дали сраженията са локални или общо разпространени; и накрая, броят на убитите, ранените и изселените в резултат на сраженията цивилни лица. Въпреки че тези критерии не трябва да се разглеждат като изчерпателен списък, който следва да се прилага във всички бъдещи дела, в контекста на настоящото дело Съдът счита, че те представляват подходящо мерило, което да се използва за оценката на нивото на насилие в Могадишу.

2.2.2. Национални съдилища и трибунали

Редица съдилища и трибунали на държави членки са възприели подобен подход при оценката на нивото на насилие на въоръжени конфликти за целите на член 15, буква в). Съществуват обаче незначителни различия в прилаганите методи, както и в акцентите, поставяни върху различни показатели.

УКУТ постановява, че изискването за причинно-следствена връзка между генерализирания въоръжен конфликт и безогледното насилие, излагащо на реална опасност живота или личността, е изпълнено, когато интензитетът на конфликта включва средства за борба (независимо дали допустими или не съгласно законите на войната), които сериозно застрашават, пряко или косвено, некомбатанти ⁽⁸⁵⁾. За Трибунала това означава, че съсредоточаването върху доказателства относно броя на убитите или ранените цивилни лица е от първостепенна важност при оценяването на нивото на насилие с оглед на член 15, буква в) ⁽⁸⁶⁾. Въпреки това Трибуналет подчертава необходимостта от приобщаващ подход за оценяването на степента на безогледно насилие. Този подход изисква анализ на нивото на насилие както в количествено, така и в качествено отношение. Количественият анализ разглежда броя на убитите или ранени цивилни лица, броя на инцидентите, свързани със сигурността, и т.н. Качественият анализ на съществуващото насилие трябва да вземе предвид въздействието на заплахите за насилие, както и на самото физическо насилие, поведението на страните във въоръжения конфликт и дългосрочните кумулативни ефекти, когато конфликтът вече продължава от доста време. Един приобщаващ подход, който е едновременно количествен и качествен, трябва да надхвърля установяването на броя на цивилните жертви (наранявания или смъртни случаи) и трябва да се има предвид, че принудителното разселване на населението и степента на липса на държавност също са критерии от значение при оценката на опасността лицето да стане жертва на безогледно насилие ⁽⁸⁷⁾. Трибуналет на Обединеното кралство постановява, че дори внимателно насочените убийства, които не причиняват вреда на цивилни лица, а само на комбатанти, допринасят за един климат на страх и несигурност, който косвено повишава интензитета на насилието ⁽⁸⁸⁾. Поради това според Трибунала, „никога не може да е редно да се прави опит целенасоченото насилие просто да се изважда от общия размер на безогледното насилие“ ⁽⁸⁹⁾.

ФАС на Германия постановява, че когато се оценява нивото на насилие, е необходимо приблизително количествено определяне на общия брой на цивилните лица, живеещи в съответната област, от една страна, и, от друга страна, на броя на актовете на безогледно насилие, извършени от страните в конфликта срещу живота или личността на цивилни лица в тази област. Освен това е необходимо да се направи обща оценка на броя на жертвите и тежестта на пострадалите (смъртни случаи и наранявания) сред цивилното население. В този смисъл, критериите за установяване на групово преследване, разработени от ФАС в съответствие с правото за бежанците, могат също да се прилагат по съответен начин ⁽⁹⁰⁾. Освен количествено определяне на нивото на насилие, подходът на ФАС изисква обща оценка на статистическите материали с внимание към броя на жертвите и тежестта на уврежданията (смъртни случаи и наранявания) сред

⁽⁸⁴⁾ Трибунал по спорове във връзка с убежището и имиграцията (Обединено кралство), *АМ и АМ (въоръжен конфликт: категории рискове)* Rev 1 Somalia CG [2008] UKAIT 00091 27 януари 2009 г.

⁽⁸⁵⁾ *НМ и други*, цитирано по-горе, бележка под линия 26, точка 45.

⁽⁸⁶⁾ Пак там, точка 43.

⁽⁸⁷⁾ Пак там, точки 271—274.

⁽⁸⁸⁾ Пак там, точка 292.

⁽⁸⁹⁾ Трибунал от по-горна инстанция (Обединено кралство), решение от 18 май 2012 г., *АК (член 15, буква в)) Афганистан CG срещу the Secretary of State for the Home Department*, [2012] UKUT 00163, точка 207.

⁽⁹⁰⁾ Решение 10 С 4.09, цитирано по-горе, бележка под линия 28, точка 34.

цивилното население. Тази обща оценка във всеки случай включва оценка на състоянието на предоставяните медицински грижи в съответната територия, от качеството и достъпността на които може да зависи тежестта на нанесените телесни повреди, с внимание към постоянните последици, които нараняванията могат да имат за жертвите ⁽⁹¹⁾.

В дело във връзка с безопасността в Могадишу Държавният съвет на Нидерландия реши през 2010 г., че за установяването на изключителна ситуация, в която член 15, буква в) следва да се приложи към всяко физическо лице, е необходимо да се погледне отвъд броя на смъртните случаи и нараняванията в съответната област и да се разгледат други фактори от значение, например вътрешното разселване, бежанците, бягащи от страната, и произволността на насилието ⁽⁹²⁾.

Според френския Национален съд за правото на убежище и Държавният съвет на Франция интензитетът на въоръжен конфликт достига прага по *Elgafaji* в ситуации на генерализирано насилие. Принудителни разселвания на населението, нарушения на международното хуманитарно право и окупирането на територия също са елементи от измерването на интензитета на генерализираното насилие ⁽⁹³⁾.

2.2.3. Позиция на ВКБООН

ВКБООН също призовава съдилищата и трибуналите да вземат предвид както количествени, така и качествени елементи като част от една „прагматична, цялостна и ориентирана към бъдещето оценка“, която „не може да бъде сведена до математическо изчисление на вероятностите“ ⁽⁹⁴⁾. Организацията привлича вниманието към предпазливостта, необходима при боравене със статистически данни предвид разликите в методологията и критериите при събирането на данни, съобщаването на по-ниски стойности на насилие и значението на географския и времевия обхват, по отношение на които се разглеждат инцидентите ⁽⁹⁵⁾. Освен броя на свързаните със сигурността инциденти и жертвите (включително смъртни случаи, наранявания и други заплахи за личността), трябва да се вземат предвид „общата среда на сигурност в страната, принудителното разселване на населението и на въздействието на насилието върху цялостната хуманитарна ситуация“ ⁽⁹⁶⁾.

2.2.4. Заключение — неизчерпателен списък на възможни показатели

Между UKUT, Държавният съвет на Франция, Държавният съвет на Нидерландия, ФАС на Германия и Върховния съд на Словения е налице общо съгласие, че нивото на насилие трябва да бъде оценявано както според количеството, така и според качеството му. За съдилищата в Германия оценката на количеството на насилието е необходима отправна точка за оценката на качеството му ⁽⁹⁷⁾. Наблюдаваните решения на съдилищата и трибуналите на други места в Европа показват подобна загриженост, че оценката трябва да взема предвид едновременно количеството и качеството. Не може да има никакво съмнение, че значителното количество насилие е необходимост, без която не може да бъде предоставена субсидиарна закрила. Определянето на прага за прилагане на член 15, буква в) обаче не е прост анализ на количествени данни.

С оглед на променливата съдебна практика не би било разумно да се прави опит за създаване на фиксиран списък с възможни показатели, но анализът на водещи дела, включително *Sufi u Elmi, K.A.B.* ⁽⁹⁸⁾ (във връзка с член 3 от ЕКПЧ), и на практиката на ФАС на Германия, Държавният съвет на Нидерландия, UKUT, френския Национален съд за правото на убежище, Върховния съд на Словения (списъкът не е пълен), както и препратките към Указанията за допустимост на ВКБООН във връзка с държави като Ирак, Сомалия и Афганистан показват, че съществуват три принципа, които следва да ръководят оценката:

⁽⁹¹⁾ Решение 10 С 13.10, цитирано по-горе, бележка под линия 37, точка 23.

⁽⁹²⁾ Raad van State (Нидерландия), решение от 26 януари 2010 г., 200905017/1/V2, ECLI:NL:RVS:2010:BL1483.

⁽⁹³⁾ *Baskarathas*, цитирано по-горе, бележка под линия 29; вж. също CNDA, решение от 18 октомври 2011 г., № 10003854.

⁽⁹⁴⁾ ВКБООН, Най-накрая в безопасност?, бележка под линия 2, стр. 104.

⁽⁹⁵⁾ Пак там, стр. 46—47.

⁽⁹⁶⁾ Пак там, стр. 104.

⁽⁹⁷⁾ Н. Lambert, „The Next Frontier: Expanding Protection in Europe for Victims of Armed Conflict and Indiscriminate Violence“ („Следващата граница. Разширяване на закрилата в Европа за жертвите на въоръжен конфликт и безогледно насилие“), IJRL 2013, 224.

⁽⁹⁸⁾ ECtHR, съдебно решение от 5 септември 2013 г., *K.A.B срещу Швеция*, жалба № 886/11.

а) На първо място, подходът трябва да бъде цялостен и приобщаващ. Съдилищата и трибуналите трябва да вземат под внимание широк кръг променливи величини от значение.

б) На второ място, съдилищата и трибуналите не трябва да се ограничават до чисто количествен анализ на данни за смъртните случаи и нараняванията сред цивилни лица и т.н. Подходът трябва да е качествен, а не само количествен. Когато оценяват количеството и качеството, съдилищата и трибуналите трябва да имат предвид вероятността за несъобщени инциденти и други неясни моменти.

с) На трето място, когато използват съдебна практика, която на свой ред възприема информация от академични изследвания, съдилищата и трибуналите трябва да се вглеждат по-специално, за да видят какво сочат доказателствата за показателите при ситуации на насилие и конфликти (следното има за цел да служи като неизчерпателен списък):

- „*Kriterium Sufi u Elmi*“ по ЕКПЧ;
- страните в конфликта и относителната им военна сила;
- прилаганите методи и тактики за водене на военни действия (риск от цивилни жертви);
- вид на използваните оръжия;
- географският обхват на боевете (локализирани или общо разпространени);
- броят на убитите, ранените и изселените в резултат на сраженията цивилни лица;
- способността или неспособността на държавата да защити своите граждани срещу насилието (когато е възможно, ще бъде полезно да се определят различните потенциални субекти на закрила и да се разгледа действителната им роля) / степента на липса на държавност;
- социално-икономическите условия (които би трябвало да включват оценка на икономическата и друга помощ от международни организации и НПО);
- кумулативните ефекти на дълготрайни въоръжени конфликти.

По принцип тези неизчерпателни показатели се прилагат, когато трябва да се оцени общата или специфичната за молителя опасност. Тъй като всеки отделен въоръжен конфликт може да следва различен модел, от изключителна важност е да се помни, че един списък с показатели (като горните) никога не може да бъде изчерпателен. Особеностите на даден въоръжен конфликт и цивилните жертви в него могат да доведат до други показатели, които трябва да се вземат предвид.

2.3. Прилагане на оценката по подвижна скала

Концепцията за подвижна скала, произтичаща от съдебното решение по делото *Elgafaji* (въпреки че не е изрично описана като такава), осигурява рамка за оценка на относителната значимост на понятията за обща опасност (при която съществува безогледно насилие на такова високо ниво, че човек е изложен на опасност просто защото е цивилно лице) и специфична опасност (при която е налице индивидуализирана заплаха). Това привежда в действие и осигурява контекст на формулировката в съображение (35) (предидишно съображение (26)) в преамбюла на ДП: съществуването на тежки и лични заплахи срещу цивилни лица най-общо може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига високо ниво: това е измерението на общата опасност по член 15, буква в). Ако е налице обща опасност, въпросът за правдоподобността не е от значение; по-конкретно, правдоподобността се ограничава до проверка на това дали молителят идва от конкретна държава или регион.

Условията на член 15, буква в) все пак могат да бъдат удовлетворени дори когато нивото на безогледно насилие е по-ниско, ако молителят е в състояние да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи: това е измерението на специфична опасност по член 15, буква в). Подвижната скала очертава начина, по който следва да се оценява специфичната опасност: „колкото по-способен е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила“ (*Elgafaji*, точка 39; *Diakité*, точка 31). Тук оценката на правдоподобността е важна.

Елементите, които трябва да се вземат предвид при оценяване на нивото на безогледно насилие, са изброени по-горе (вж. Раздел 1.3 „Безогледно насилие“).

Ясно е, че при оценката на специфичната опасност по член 15, буква в) трябва да се процедира по подобен начин като при оценката на претенциите за международна закрила въз основа на член 15, букви а) и б). Това следва от настояването на CJEU, че „тази разпоредба [член 15, буква в)] трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация“⁽⁹⁹⁾. Предизвикателството за съдиите в националната съдебна практика до момента (вж. Част II, Раздел 2.31 по-долу) е, че когато става въпрос за прилагане на член 15, буква в) в ситуации, при които нивото на безогледно насилие не е достатъчно високо, че да излага гражданите лица на обща опасност, често е трудно да се разбере защо един молител, който е в състояние да докаже повишаващо опасността лично положение, се нуждае от разглеждане по член 15, буква в). Като беше отбелязано по-горе, молителят може на практика да отговаря на условията за закрила на бежанци или за субсидиарна закрила по член 15, буква б) ⁽¹⁰⁰⁾ или а). Следователно може да се окаже, че основната полза от член 15, буква в) е в случаите, в които проблемът е дали съществува обща опасност за всички граждански лица.

2.3.1. Национална съдебна практика

След делото *Elgafaji* Държавният съвет на Франция постановява в *Baskarathas*⁽¹⁰¹⁾, че не е необходимо молителят да доказва, че представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, когато нивото на безогледно насилие достига такава степен, че са налице сериозни основания да се вярва, че гражданско лице ще бъде изложено на опасност поради самия факт на присъствието си в територията; това според Съда е изпълнено в Шри Ланка през лятото на 2009 г.

Френският Национален съд за правото на убежище взема предвид младата възраст на лицето, търсещо убежище, като отделен елемент в оценката на реалната опасност от тежки посегателства в няколко случая на афганистанци. Според Съда този елемент е индивидуален повишаващ опасността фактор за оценка, когато нивото на насилие е по-ниско. Поради това е предоставена субсидиарна закрила. Съдът също така взема предвид фактори, свързани с тази млада възраст, като смъртта на родителите, липсата на семейни връзки, излагането на насилие и принудителното постъпване на военна служба в една от въоръжените сили ⁽¹⁰²⁾. Друг индивидуален елемент, който Съдът приема като повишена опасност, възниква по делото на мъж от Северно Киву (Демократична република Конго), където Съдът приема, че професионалисти, които трябва да пътуват до и от Ангола, биха били изложени на насилствени действия, произтичащи от въоръжени групи ⁽¹⁰³⁾. Един въпрос от значение тук е дали конкретната професия на молителя е от основно значение за неговата самоличност, така че да не може разумно да се очаква той да я промени, за да избегне евентуална вреда.

ФАС на Германия е дал примери за индивидуално положение, което повишава заплахата от безогледно насилие: например ако професията на молителя го принуждава да бъде в близост до актове на насилие, като при лекарите и журналистите. Лични обстоятелства като религия или етническа принадлежност също могат да бъдат взети под внимание, ако не водят до статут на бежанец. В случай на такова лично положение ФАС изисква също така високо ниво на безогледно насилие или висока степен на заплахата за гражданското население в областта. Показатели за последното могат да бъдат броят на актовете на безогледно насилие, броят на жертвите и тежестта на жертвите сред гражданското население ⁽¹⁰⁴⁾.

Върховният административен съд на Бавария не счита факта, че молителят принадлежи към малцинството на хазарите (Афганистан) като индивидуално „повишаващо опасността“ обстоятелство. Според информацията, с която разполага Съдът, като цяло ситуацията на хазарите, които традиционно са били дискриминирани, се е подобрила, въпреки че традиционните напрежения продължават и се проявяват отново от време на време. Хазарите винаги са живели в провинциите Парван и Кабул и, според информацията от ВКБООН,

⁽⁹⁹⁾ *Elgafaji*, цитирано по-горе, бележка под линия 5, точка 38.

⁽¹⁰⁰⁾ Вж. Заключение на Генералния адвокат по *M'Bodj*, цитирано по-горе, бележка под линия 9 по отношение на обхвата на член 15, буква в).

⁽¹⁰¹⁾ *Baskarathas*, цитирано по-горе, бележка под линия 29.

⁽¹⁰²⁾ CNDA (Франция), решение от 21 март 2013 г., *M. Youma Khan*, № 12025577 C; CNDA, решение от 2 юли 2012 г., *M. Ahmad Zai* № 12006088 C; CNDA, решение от 18 октомври 2011 г., *M. Hosseini* № 10003854 C+; CNDA, решение от 3 юни 2011 г. *M.*

⁽¹⁰³⁾ CNDA, решение от 5 септември 2013 г., *M. Muela* № 13001980 C.

⁽¹⁰⁴⁾ Bundesverwaltungsgericht (Германия), решение от 20 февруари 2013 г., *BVerwG 10 C 23.12*, точка 33.

много хазари са се върнали в този регион. Принадлежността на молителя към религиозната група на шиитите също не представлява „повишаващо опасността“ обстоятелство, тъй като 15 процента от населението на Афганистан са шиити ⁽¹⁰⁵⁾.

Върховният административен съд на Северен Рейн — Вестфалия постановява, че трябва да бъде удовлетворено изискването за тежка и лична заплаха. Това е така единствено ако общата опасност се натрупва по такъв начин, че всички жители на региона са сериозно и лично засегнати, или ако някой е особено засегнат поради индивидуални обстоятелства, увеличаващи опасността. Такива индивидуални увеличаващи опасността обстоятелства биха могли да произтичат също така от принадлежност на лицето към група ⁽¹⁰⁶⁾.

В *НМ и други* UKUT обяснява становището си относно мотивите на CJEU в *Elgafaji*:

Виждаме, че CJEU счита в този случай, че на лице, което е изложено на реална опасност да стане конкретна или по-обща цел на безогледно насилие, може да бъде предоставена закрила, когато общото ниво на насилие не е достатъчно за установяване на необходимата опасност за лице, което не може да докаже някаква конкретна причина да бъде засегнато от насилие, освен ако това насилие не достигне високо ниво ⁽¹⁰⁷⁾.

Трибуналет разглежда дали чрез позоваване на подвижната скала би могло да се каже, че съществува повишен риск за цивилни лица в Ирак, които са сунити или шиити, или кюрди, или бивши баасисти. Той стига до заключението, че по принцип такова нещо не би могло да се каже. В точка 297 Трибуналет постановява:

Според нашата преценка другите доказателства, свързани със сунитите и шиитите, разкриват подобна картина. Все пак, въпреки че поради горепосочените причини считаме, че доказателствата като цяло са недостатъчни, за да се установи сунитската или шиитската идентичност сама по себе си като „категория с повишен риск“ по смисъла на член 15, буква в), ние приемаме, че в зависимост от индивидуалните обстоятелства и по-специално предстоящото му връщане в област, в която неговите сунитски или шиитски братя са малцинство, дадено лице може да бъде в състояние да докаже реална опасност по смисъла на член 15, буква в). (Такова лице, разбира се, може също така да е в състояние да докаже реална опасност от преследване по смисъла на Конвенцията за статута на бежанците или от третиране в противоречие с член 3 от ЕКПЧ).

2.4. Географски обхват: държава/област/регион

Съдилищата и трибуналите, получили доказателства за съществуване на въоръжен конфликт в държавата на произход, трябва да установят географския обхват на този конфликт. Ако безогледното насилие в цялата държава е на такова високо ниво, че лицата са изложени на опасност по смисъла на член 15, буква в) просто поради това, че са цивилни лица, молителят има право на субсидиарна закрила. Обаче ако областта в държавата, засегната от такова високо ниво на безогледно насилие, е ограничена по географския си обхват само до част или части от държавата на произход, то (освен когато съответната държава членка не прилага член 8) способността на молителя да докаже реална опасност от тежки посегателства по смисъла на член 15, буква в) в областта си на произход просто поради това, че е цивилно лице, зависи от това дали областта му на произход е област, в която съществува такова високо ниво на насилие. Практическите аспекти на пътуването до и престоя или установяването в тази част на страната също трябва да бъдат оценени, така че да се установи дали е разумно да се очаква молителят да се премести там. Факторите, които трябва да се вземат предвид, могат да включват сигурността около летището / града на връщане, заедно с безопасността на маршрута, който е необходимо да се следва за пътуване до областта, в която конфликтът не съществува. В държава, в която вътрешната свобода на движение е ограничена, може да се наложи да се установи законността на установяването в областта. Както беше казано по-горе, ако дадено лице не може безопасно да достигне до областта на местоназначение поради ситуация на въоръжен конфликт в държавата, се счита, че по смисъла на член 15, буква в) е установена опасност в областта на произход.

⁽¹⁰⁵⁾ Върховен административен съд на Байерн (Германия), решение от 3 февруари 2011 г., 13а В 10.30394.

⁽¹⁰⁶⁾ Върховен административен съд на Северен Рейн — Вестфалия (Германия), решение от 29 октомври 2010 г., 9 А 3642/06.А.

⁽¹⁰⁷⁾ *НМ и други*, цитирано по-горе, бележка под линия 26, точка 40.

2.5. Вътрешна закрила

Специфичната разпоредба на член 8, параграф 2 за вътрешна закрила засяга „част от държавата на произход“. От само себе си се разбира, че когато е установено, че съществува опасност от тежки посегателства поради безогледно насилие в противоречие с член 15, буква в), то (освен когато съответната държава членка не прилага член 8) съдилищата и трибуналите трябва да са стигнали до заключението, че не е на разположение вътрешна закрила.

Не може да се каже, че молител разполага с реална възможност за вътрешна закрила, ако алтернативната част (алтернативните части) на страната или (i) също създава реална опасност от тежки посегателства (срещу които няма ефективна закрила); или (ii) би било неоснователно да се очаква молителят да се премести там; или (iii) молителят не би могъл да получи практически достъп до тази част (тези части) ⁽¹⁰⁸⁾. При преценката дали съществува закрила срещу тежки посегателства в друга част (други части) на страната е необходимо да се проучи естеството на тази закрила, а за да се направи това, трябва да се разгледат източникът на закрилата, нейната ефективност и трайност в съответствие с член 7.

Член 8, параграф 2 изисква от държавите членки да вземат под внимание общите условия в държавата на произход в момента, в който вземат решение. UKUT постановява, че това изискване не създава правна тежест за държавата да докаже, че съществува част на страната, в която молител, доказал основателни опасения в областта си на произход, може основателно да се очаква да отиде и да живее. Правната тежест е за молителя, но на практика въпросът за вътрешното преселване трябва да се постави от държавата и след това от молителя зависи да защити твърдението, че не би било разумно да се премести там ⁽¹⁰⁹⁾.

2.5.1. Член 8 (първоначален и преработен текст в ДП)

Съществуват разлики между първоначалния и преработения текст на член 8, които не са били предмет на разглеждане от CJEU до момента, но промените могат да имат практически последици. В първоначалната си форма ⁽¹¹⁰⁾ член 8 признава, че е възможно заплахата да не съществува в цялата държава на произход и следователно молителят няма да се нуждае от международна закрила, ако може да бъде направена разумна преценка, че той може да остане в друга част на страната въпреки техническите препятствия пред връщането. Преработеният текст на ДП (вж. 1.8 по-горе) изменя това, като изисква не просто да може основателно да се очаква молителят да остане в тази част на страната, а също така той да може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и да може основателно да се очаква да се установи там. Вече няма никакво позоваване на понятието „технически препятствия“, чието тълкуване причиняваше затруднения. Възможно е да има силен аргумент в подкрепа на това, че преработената формулировка на тези аспекти на разпоредбата има за цел да изясни подразбиращото се в оригинала.

⁽¹⁰⁸⁾ (i) понякога се нарича клонът на „безопасността“; (ii) — клонът на „основателността“, а (iii) — клонът на „достъпа“.

⁽¹⁰⁹⁾ Трибунал от по-горна инстанция (Обединено кралство), решение от 25 ноември 2011 г., АММ и други (конфликт; хуманитарна криза; завърнали се лица; генитално осакатяване на жени) Сомалия срещу Secretary of State for the Home Department, CG [2011] UKUT 00445 (IAC). За последното решение относно ситуацията в Могадишу, вж. решение на Трибунала от по-горна инстанция по делото *МОИ и други* (Връщане в Могадишу) (Rev1) (CG) [2014] UKUT 442 (IAC).

⁽¹¹⁰⁾ Член 8 — в първоначалния си вариант (който продължава да е приложим спрямо Ирландия и Обединеното кралство (вж. бележка под линия 1)) гласи:

„Вътрешна закрила

1. При оценяването на молбата за международна закрила държавите членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, когато в една част от страната на произход не съществува никакво основание за опасения, че той може да бъде преследван, нито пък каквото и да било реален риск той да понесе тежки посегателства и може да бъде направена разумна преценка, че молителят може да остане в тази част на страната.

2. При разглеждането на това дали част от страната на произход съответства на параграф 1 държавите членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на страната и личното положение на молителя.

3. Параграф 1 може да се прилага, без да се отчита съществуването на технически препятствия за завръщането в страната на произход.“

Използването на думата „установи“⁽¹¹¹⁾ в преработения текст на ДП е различно от „остане“ в първоначалната директива и е възможно причината да е, че се има предвид ситуация на по-голяма стабилност.

Член 8, параграф 2 от преработения текст на ДП налага на държавите членки специфичното задължение да получават от съответните източници точна и актуална информация относно условията в предлаганата алтернативна част (части) на страната, когато вземат решение дали даден молител разполага с реална възможност за вътрешна закрила:

[...] държавите членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

⁽¹¹¹⁾ Която се прилага и от ECtHR: вж., например, Решение от 11 януари 2007 г., *Salah Sakeekh срещу Нидерландия*, жалба № 1948/04 [2007] ЕКПЧ 36, точка 141: „Съдът счита, че трябва да са налице определени гаранции като предварително условие, за да се разчита на възможността за вътрешно бягство: лицето, което трябва да бъде експулсирано, трябва да може да пътува до съответния район, да получи достъп и да може да се установи там, като в противен случай може да възникне проблем по член 3, още повече ако при липса на такива гаранции е налице възможност експулсираното лице да се окаже в част от държавата на произход, където може да бъде подложено на малтретиране.“

Приложение А. Дърво на решенията

А. Отказана ли е закрила на бежанец?	
Субсидиарна закрила може да се предоставя единствено на лица, които не отговарят на условията за бежанци (член 2, буква е)).	
В. Ситуацията в областта на произход поражда ли опасност по член 15, буква в)?	
	<ol style="list-style-type: none">1. Дали ситуацията в областта на произход на молителя е такава, в която съществува въоръжен конфликт?2. Ако да, тя характеризира ли се с безогледно насилие с толкова високо ниво, че лицата там да са изложени на опасност от тежки посегателства просто поради това, че са цивилни лица? (Въпросът за „общата опасност“)?3. Дори ако отговорът на втория въпрос е отрицателен, може ли въпреки това молителят да докаже реална опасност от тежки посегателства по силата на специфични посегателства, на които е изложен поради лично положение в съчетание с обща ситуация на безогледно насилие (с по-ниско ниво)? Колкото по-способен е молителят да докаже, че е специфично засегнат, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие (Въпросът за „специфичната опасност“).
<p>За да отговорят положително на който и да е от тези въпроси, съдилищата и трибуналите трябва да са убедени, че не съществува ефективна закрила срещу тежки посегателства в съответствие с член 7 (Въпросът за закрилата).</p> <p>Тъй като се приема, че областта на произход на молителя е местоназначението, може да е необходимо да се зададе въпросът дали до тази област може да се стигне безопасно. Ако не, трябва да се приеме, че молителят е доказал реална опасност от тежки посегателства на път към областта на местоназначение и че това е достатъчно за удовлетворяване на изискванията на Б.</p>	
С. ЛИПСВА ЛИ ВЪЗМОЖНОСТ ЗА ВЪТРЕШНА ЗАКРИЛА?	
<p>Ако отговорът на въпрос 2 или въпрос 3 е положителен, е необходимо да се зададе въпросът (освен когато съответната държава членка не прилага член 8) дали, в съответствие с член 8, молителят може да избегне тежки посегателства, като се установи на друго място в държавата на произход.</p> <p>Това проучване (което трябва да се основава на точна и актуална информация от съответните източници) изисква да се зададат въпросите дали молителят:</p>	
	<ul style="list-style-type: none">• е в безопасност от тежки посегателства в тази друга част на държавата;• може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази друга част на държавата;• може основателно да се очаква да се установи там.
<p>За да бъде алтернативната част на държавата безопасна, е необходимо да се зададе въпросът дали в нея не съществува реална опасност от тежки посегателства, срещу които няма ефективна закрила).</p> <p>За да бъде алтернативната част на държавата достъпна, молителят трябва да е в състояние да пътува / да стигне до нея и да получи достъп до областта, без да бъде възпрепятстван от правни или практически пречки (например изискване да притежава определен вид документ за самоличност или непроходимост на всички маршрути до областта, или липса на сигурност по пътя).</p> <p>За да може основателно да се смята, че молителят ще се установи в алтернативна част на държавата, е необходимо да се зададе въпросът дали това ще му причини неоправдани затруднения.</p> <p>За да може молителят да се установи там, е необходимо да се увери, че съществува възможност да остане не временно и не условно.</p>	
Д. УСЛОВИЯ ЗА ПРЕДОСТАВЯНЕ НА СУБСИДИАРНА ЗАКРИЛА	
Ако отговорът в Раздели Б и В е положителен, молителят удовлетворява изискванията на член 15, буква в) и (ако няма условия за изключване или прекратяване) е доказал, че отговаря на условията за субсидиарна закрила.	

Приложение Б. Методология

Методология за дейности за професионално развитие, предоставени на разположение на членове на съдилища и трибунали

Обща информация и въведение

Член 6 от Регламента за създаване на EASO ⁽¹¹²⁾ (наричан по-нататък Регламента) предвижда, че Службата създава и разработва курсове за обучение, достъпни за членовете на съдилищата и трибуналите в държавите членки. За тази цел EASO трябва да се възползва от опита на академичните институции и други заинтересовани организации и да взема предвид съществуващото сътрудничество на Съюза в областта, при пълно зачитане на независимостта на националните съдилища.

С цел подпомагане усъвършенстването на стандартите за качество и хармонизиране на решенията в рамките на ЕС и в съответствие със своите законови правомощия EASO предоставя двустранна подкрепа за обучение, която включва разработване и публикуване на материали за професионално развитие и организиране на дейности за професионално развитие. С приемането на настоящата методология EASO има за цел да очертае процедурите, които ще бъдат следвани при изпълнението на дейностите за професионално развитие.

При осъществяването на тези задачи EASO се ангажира да следва очертания подход и принципи в областта на сътрудничеството на EASO със съдилищата и трибуналите, така както са приети през 2013 г. ⁽¹¹³⁾.

Учебен план за професионално развитие

Съдържание и обхват: в съответствие със законовите правомощия, предоставени от Регламента, и в сътрудничество със съдилищата и трибуналите, EASO ще приеме учебен план за професионално развитие, чиято цел ще бъде да предостави на членовете на съдилищата и трибуналите пълен преглед на Общата европейска система за убежище (наричана по-нататък ОЕСУ). Като се вземат предвид съобщенията от мрежата на EASO потребности, развитието на европейската и националните правни системи, равнището на различия в тълкуването на съответните разпоредби и развитието в областта, ще бъдат разработени материали в съответствие със, но не ограничени до следната структура (без да има определен ред):

1. Въведение в ОЕСУ и ролята и отговорностите на съдилищата и трибуналите в областта на международната закрила
2. Достъп до процедури, регламентиращи международната закрила и принципа на забрана за връщане
3. Приобщаването и субсидиарната закрила с оглед на Директивата на ЕС относно признаването ⁽¹¹⁴⁾
4. Оценка и правдоподобност на доказателствата
5. Изключване и край на закрилата с оглед на Директивата на ЕС относно признаването
6. Международна закрила в ситуации на конфликти:
 - Закрила на бежанците в ситуация на конфликт
 - Прилагане на член 15, буква в) от Директивата на ЕС относно признаването

⁽¹¹²⁾ Регламент (ЕС) № 439/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 2010 година за създаване на Европейска служба за подкрепа в областта на убежището, в: Официален вестник L 132/11, 29.5.2010, стр. 11—28, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?qid=1479739195963&uri=CELEX:32010R0439>.

⁽¹¹³⁾ Обяснителна бележка относно сътрудничеството на EASO със съдилищата и трибуналите на държавите членки, 21 август 2013 г.

⁽¹¹⁴⁾ Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (преработен текст), в: Официален вестник L 337/9, 20.12.2011, стр. 9—26, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN-BG/TXT/?qid=1479718511666&uri=CELEX:32011L0095&from=BG>.

7. Приемане в контекста на Директивата на ЕС относно условията на приемане ⁽¹¹⁵⁾
8. Разглеждането на молби в Дъблин в светлината на Регламент Дъблин III ⁽¹¹⁶⁾
9. Процесуалните аспекти в светлината на Директивата на ЕС за процедурите за убежище ⁽¹¹⁷⁾
10. Достъп до права, признати в правната рамка на ЕС, след признаването на статут на международна закрила
11. Процедурите за връщане в светлината на Директивата на ЕС относно връщането ⁽¹¹⁸⁾
12. Оценка и използване на информация за държавата на произход
13. Достъп до ефективна защита в светлината на законовите инструменти на ОЕСУ

Подробното съдържание на учебния план, както и редът на разработване на главите ще бъдат установени след провеждане на оценка на потребностите в сътрудничество с мрежата от съдилища и трибунали към EASO (наричана по-нататък мрежата на EASO), която понастоящем се състои от националните точки за контакт с EASO в съдилищата и трибуналите на държавите членки, Съда на Европейския съюз (CJEU), Европейския съд по правата на човека (ECtHR) и двата съдебни органа, с които EASO официално разменя писма: Международната асоциация на съдии по бежанско право (наричана по-нататък IARLJ) и Асоциацията на европейските административни съдии (наричана по-нататък AEAJ). Освен това ще се съветваме по целесъобразност и с други партньори, сред които ВКБООН, Агенцията на Европейския съюз за основните права (FRA), Европейската мрежа за съдебно обучение (EJTN) и Академията по европейско право (ERA). Работата ще бъде отразена и в годишния работен план, приет от EASO в рамките на срещите на EASO за планиране и координиране.

Участие на експерти

Разработващи екипи: учебният план ще бъде разработен от EASO в сътрудничество с мрежата на EASO посредством създаване на специални работни групи (разработващи екипи) за разработването на всяка глава. Разработващите екипи ще се състоят от експерти, номинирани чрез мрежата на EASO и избрани в съответствие с определени критерии за подбор. В съответствие с работната програма на EASO и конкретния план, приет на годишните срещи за планиране и координиране, EASO ще отправи покана за експерти за разработването на всяка глава.

Поканата ще се изпраща до мрежата на EASO и ще съдържа информация за обхвата на главата, която следва да се разработи, очаквания срок и броя на необходимите експерти. След това националните точки за контакт с EASO ще бъдат поканени да осъществят връзка с националните съдилища и трибунали за определяне на експерти, които проявяват интерес и са на разположение да допринесат за разработването на главата.

Въз основа на получените номинации EASO ще сподели с мрежата на EASO предложение за създаване на разработващия екип. Това предложение ще бъде изготвено от EASO в съответствие със следните критерии:

1. Ако броят на получените номинации е по-малък или равен на необходимия брой експерти, всички номинирани експерти ще бъдат поканени автоматично да участват в разработващия екип.
2. Ако получените номинации са повече от необходимия брой експерти, EASO ще направи мотивиран предварителен подбор на експерти. Предварителният подбор ще се проведе, както следва:
 - EASO ще подбере с предимство експертите, които са на разположение за участие в целия процес, включително за участие във всички срещи на експерти.

⁽¹¹⁵⁾ Директива 2013/33/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила (преработен текст), в: Официален вестник L 180/96, 29.6.2013, стр. 96—116, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?qid=1479743624698&uri=CELEX:32013L0033>.

⁽¹¹⁶⁾ Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (преработен текст), в: Официален вестник L 180/31, 29.6.2013, стр. 31—59, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?qid=1479747859229&uri=CELEX:32013R0604>.

⁽¹¹⁷⁾ Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (преработен текст), в: Официален вестник L 180/60, 29.6.2013, стр. 60—95, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?qid=1479747975866&uri=CELEX:32013L0032>.

⁽¹¹⁸⁾ Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, в Официален вестник L 348/98, 24.12.2008, стр. 98—107, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?qid=1479748055385&uri=CELEX:32008L0115>.

- Ако от една и съща държава членка е номиниран повече от един експерт, EASO ще се обърне към националната фокусна точка с молба да избере един експерт. Това ще позволи по-широко представителство на държавите членки в групата.
- След това EASO ще предложи членовете на съдилища и трибунали да са с предимство пред съдебните помощници или докладчиците.
- Ако номинациите продължават да са повече от необходимия брой експерти, EASO ще изготви мотивирано предложение за подбор, което отчита датата на получаване на номинациите (приоритет ще имат получените по-рано номинации), както и интереса на EASO от осигуряване на по-широко регионално представителство.

EASO ще покани и ВКБООН да номинира един представител, който да се присъедини към разработващия екип.

Мрежата на EASO ще бъде поканена да изрази становището си и/или да направи предложения по предложения подбор на експерти в срок от най-много 10 дни. Окончателният подбор ще вземе предвид становищата на мрежата на EASO и ще потвърди състава на разработващия екип.

Процес на консултации: в съответствие с Регламента EASO ще проведе процес на консултации по отношение на разработването на материалите. За целите на провеждането на този процес на консултации EASO ще отправи покана за изразяване на интерес до членовете на Консултативния форум на EASO, включително до представители на държавите членки, организации на гражданското общество, други подходящи организации, академичните среди, както и други експерти или учени, препоръчани от мрежата от съдилища и трибунали на EASO.

Предвид опита и познаването на съдебната област на отговорилите на поканата, както и критериите за подбор на Консултативния форум на EASO, EASO ще направи мотивирано предложение до мрежата на EASO, която в крайна сметка ще потвърди лицата, които следва да се включат в процеса на консултации. След това може да бъде отправена покана за изразяване на становища в процеса на консултации, които или да обхващат всички разработки, или да се съсредоточат върху области, свързани с конкретния опит.

Агенцията на Европейския съюз за основните права (FRA) ще бъде поканена да участва в процеса на консултации.

Разработване на учебния план

Подготвителен етап: преди започването на процеса на разработване, EASO ще подготви набор от материали, включващи, но не ограничени до следното:

1. Библиография на подходящите ресурси и материали на разположение по темата
2. Списък с европейска и национална съдебна практика по темата

Участниците в процеса на консултации, заедно с мрежата на EASO ⁽¹¹⁹⁾, ще имат важна роля в подготвителния етап. За тази цел EASO ще информира участниците в процеса на консултации и мрежата на EASO за обхвата на всяка глава и ще сподели проект на подготвителните материали, заедно с покана за предоставяне на допълнителна информация, считана за важна за разработването. Тази информация ще бъде отразена в материалите, които след това ще бъдат предоставени на съответния разработващ екип.

Процес на разработване: EASO ще организира най-малко две работни срещи за разработването на всяка глава. На първата среща разработващият екип ще:

- номинира координатор(и) за процеса на разработване;
- разработи структурата на главата и приеме методология за работа;
- разпредели задачите за процеса на разработване;
- изготви основна схема за съдържанието на главата.

⁽¹¹⁹⁾ Ще се поиска мнението и на ВКБООН.

Под координацията на координатора на екипа и в тясно сътрудничество с EASO, екипът ще пристъпи към разработване на предварителния проект на съответната глава.

На втората среща разработващият екип ще:

- прегледа предварителния проект и постигне съгласие относно съдържанието;
- осигури съгласуваност на всички части и материали, разработени за проекта;
- прегледа проекта от дидактична гледна точка.

Ако е необходимо, групата може да предложи на EASO да се организират допълнителни срещи за по-нататъшно разработване на проекта. След като бъде завършен, проектът ще бъде изпратен на EASO.

Преглед на качеството: EASO ще сподели първия проект, изготвен от разработващия екип, с мрежата на EASO, ВКБООН и участниците в процеса на консултации и ще ги покани да прегледат материалите, за да помогнат на работната група да повиши качеството на окончателния вариант.

Всички получени предложения ще бъдат споделени с координатора на разработващия екип, който ще координира разработващия екип за разглеждане на направените предложения и изготвяне на окончателния вариант. Като алтернативна възможност, координаторът може да предложи да се организира допълнителна среща за разглеждане на предложенията, когато те са особено обширни или биха могли да повлияят значително на структурата и съдържанието на главата.

След това, от името на разработващия екип, координаторът ще изпрати главата на EASO.

Процес на актуализиране: в контекста на годишните срещи за планиране и координиране, EASO ще покани мрежата на EASO да сподели вижданията си по отношение на необходимостта от актуализиране на главите от учебния план.

Въз основа на това EASO може:

- Да извърши незначителни актуализации, за да подобри качеството на главите, включително да въведе съответните промени в съдебната практика. В такъв случай EASO директно ще изготви първо предложение за актуализиране, което ще бъде прието от мрежата на EASO.
- Да призове за създаване на разработващ екип, който да актуализира една или няколко глави от учебния план. В този случай актуализирането ще следва описаната процедура за разработване на учебния план.

Изпълнение на учебния план

В сътрудничество с членовете на мрежата на EASO и съответните партньори (EJTN, ERA и т.н.) EASO ще подпомага използването на учебния план от националните институции за обучение. Подкрепата на EASO в това отношение ще включва:

Пояснителни бележки за модератори: като следва описаната процедура за разработване на различните глави на учебния план, EASO ще създаде разработващ екип за изготвяне на пояснителни бележки за модератори. Те ще служат като практически инструмент за справка за модераторите и ще предоставят насоки за организиране и моделиране на практически семинари в рамките на учебния план за професионално развитие.

Семинари за модератори: освен това, след разработването на всяка глава от учебния план, EASO ще организира семинар за модератори, който ще направи по-задълбочен преглед на главата, както и на препоръчаната методология за организиране на семинари на национално ниво.

- Номиниране на модератори и подготовка на семинара: EASO ще потърси подкрепата на най-малко двама от членовете на разработващия екип за подпомагане на подготовката и моделирането на семинара. Ако нито един от членовете на разработващия екип не е на разположение за тази цел, EASO ще отправи конкретна покана за експерти — модератори чрез мрежата на EASO.

- **Подбор на участници:** след това EASO ще изпрати до мрежата на EASO покана за определяне на определен брой потенциални модератори със специфичен опит в областта, които проявяват интерес и са на разположение за организиране на семинари в рамките на учебния план за професионално развитие на национално ниво. Ако определените модератори са повече от посочения в поканата брой, EASO ще направи подбор, който дава приоритет на по-широкото географско представителство, както и на подбора на онези модератори, които е по-вероятно да подпомогнат изпълнението на учебния план на национално ниво. При необходимост и в съответствие с работната си програма и годишния работен план, приети на срещите за планиране и координиране на EASO, EASO може да помисли за организиране на допълнителни семинари за модератори.

Национални семинари: в тясно сътрудничество с мрежата на EASO, EASO ще установи контакт със съответните институции за обучение на съдии на национално ниво, за да се насърчи организирането на семинари на национално ниво. При това EASO също така ще подкрепи участието на членовете на съдилища и трибунали, които са допринесли за разработването на учебния план или са участвали в семинари на EASO за модератори.

Семинари на EASO за напреднали

EASO също така ще организира годишни семинари за напреднали в определени аспекти на ОЕСУ с цел насърчаване на практическото сътрудничество и диалога на високо равнище между членовете на съдилища и трибунали.

Идентифициране на подходящи области: семинарите на EASO за напреднали ще се съсредоточават върху области с висока степен на различия в тълкуването на национално равнище или области, в които мрежата на EASO счита развитието на съдебната практика за подходящо. В контекста на годишните си срещи за планиране и координиране, EASO ще покани мрежата на EASO, както и ВКБООН, и членовете на консултативната група да правят предложения за потенциални области, които представляват интерес. Въз основа на тези предложения EASO ще отправи предложение до мрежата на EASO, която ще вземе окончателно решение за областта, която трябва да бъде обхваната от следващия семинар. Когато е уместно, семинарите ще водят до разработване на глава със специална тема в рамките на учебния план.

Методология: при подготовката на семинарите EASO ще търси подкрепата на мрежата на EASO, която ще допринесе за изготвянето на методологията на семинара (напр. обсъждане на казуси, съдебни заседания за разискване на хипотетични казуси и т.н.) и за подготовката на материалите. Следваната методология ще определи максималния брой участници във всеки семинар.

Участие в семинари на EASO: въз основа на методологията и след консултации с асоциациите на съдиите EASO ще определя максималния брой участници във всеки семинар. В семинара могат да участват членове на европейските и националните съдилища и трибунали и съдилищата и трибуналите в мрежата на EASO, включително EJTN, FRA, ERA и ВКБООН.

Преди организирането на всеки семинар EASO ще отправи отворена покана до съдилищата и трибуналите в мрежата на EASO и горепосочените организации, като посочи основната тема на семинара, методологията, максималния брой участници и крайния срок за регистрация. Списъкът на участниците трябва да осигурява добро представителство на членовете на съдилищата и трибуналите и да дава приоритет на първото искане за регистрация, получено от всяка държава членка.

Мониторинг и оценка

При провеждането на своята дейност EASO ще насърчава открит и прозрачен диалог с мрежата на EASO, отделните членове на съдилища и трибунали, ВКБООН, лицата, участващи в процеса на консултации, и участниците в дейностите на EASO, които ще бъдат поканени да споделят с EASO всички мнения или предложения, които потенциално могат да подобрят качеството на дейността на Службата за подкрепа.

Освен това EASO ще разработва въпросници за оценка, които ще бъдат раздавани на участниците във всички дейности за професионално развитие. Незначителните предложения за подобряване ще бъдат включвани директно от EASO, която ще информира мрежата на EASO за общата оценка на дейността си в рамките на своите годишни срещи за планиране и координиране.

Също така, EASO ще предоставя ежегодно на мрежата на EASO преглед на дейността си, както и съответните получени предложения за по-нататъшно развитие, които ще бъдат обсъждани на годишните срещи за планиране и координиране.

Принципи на дейността

- В хода на извършването на дейности за професионално развитие EASO ще съблюдава надлежно публичната отчетност на EASO и принципите, приложими към публичните разходи.
- EASO и европейските и националните съдилища и трибунали ще отговарят съвместно за учебния план за професионално развитие. Всички партньори трябва да се стремят да постигнат съгласие по съдържанието на всяка една от главите в него, за да се осигури „съдебна егида“ на крайния продукт.
- Изготвеният учебен план ще бъде част от учебния план за професионално развитие на EASO, включително свързаните с него права. Поради това EASO ще го актуализира, когато е необходимо, и ще осигурява пълното участие на европейските и националните съдилища и трибунали в процеса.
- Всички решения, свързани с изпълнението на учебния план и подбора на експертите, ще се приемат със съгласието на всички партньори.
- Учебният план за професионално развитие ще се разработва, приема и изпълнява в съответствие с методологията за дейностите за професионално развитие, която е на разположение на членовете на съдилищата и трибуналите.

Голямо пристанище на Валета, 11 декември 2014 г.

Приложение В. Библиография

- Асоциация на европейските административни съдии, [Съдебни решения по член 15, буква в\) от Директивата относно признаването, Убежище — Имиграция — Семинар Берлин 2012, 15 февруари 2013 г.](#)
- Barnes, J., 'Article 15 (c) Qualifications Directive 2004/83/EC and 2011/95/EU — A voyage of Discovery' („Член 15, буква в) от Директиви 2004/83/ЕО и 2011/95/ЕС относно признаването — Изследователско пътешествие“), 8 ноември 2012 г., доклад за конференцията на EASO на тема *Afghanistan — country of origin information and beyond* (Афганистан — информация за държавата на произход и откъд), Малта, 8—9 ноември 2012 г.
- Bauloz, C., 'The Definition of Internal Armed Conflict in Asylum: The 2014 Diakité Judgment of the EU Court of Justice', („Определението на въоръжен вътрешен конфликт в законодателството в областта на предоставянето на убежище: Решение на съда на Европейския съюз от 2014 г. по делото Diakité“), *Journal of International Criminal Justice*, 12(4), 2014.
- Bauloz, C., 'The (Mis) Use of IHL under Article 15(c) of the EU Qualification Directive' („Неправилното използване на МХП по член 15, буква в) от Директивата относно признаването на ЕС“), в Cantor, D. and Durieux, J.-F., 'Refuge from Inhumanity? War Refugees and International Humanitarian Law' („Убежище от безчовечността? Бежанците от войните и международното хуманитарно право“), Martinus Nijhoff Publishers, 2014 г.
- Ben-Naftali, O., (ed.), 'International Humanitarian Law and International Human Rights Law' („Международно хуманитарно право и международно право в областта на правата на човека“), Oxford University Press, 2011 г.
- Chetail, V., 'Armed conflict and forced migration: a systematic approach to international humanitarian law, refugee law, and international human rights law' („Въоръжен конфликт и принудителна миграция: систематичен подход към международното хуманитарно право, бежанското право и международното право в областта на правата на човека“), Oxford University Press, 2014, p. 700-734. В: *The Oxford handbook of international law in armed conflict* (Оксфордско ръководство по международно право при въоръжен конфликт), Cote 345.2/952.
- CJEU, Заключение на Генералния адвокат М. Paolo Mengozzi, представено на 18 юли 2013 г.: Дело C-285/12, [Aboubacar Diakité срещу Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides](#), C-285/12, Европейски съюз: Съд на Европейския съюз, 18 юли 2013 г.
- CJEU, Заключение на Генералния адвокат Ms Eleanor Sharpston, представено на 17 юли 2014 г.: Съединени дела C148/13, C149/13 и C150/13, [A, B и C](#), C148/13, C149/13 и C150/13, Европейски съюз: Съд на Европейския съюз, 17 юли 2014 г.
- CJEU, Заключение на Генералния адвокат М. Yves Bot, представено на 17 юли 2014 г.: Дело C-542/13, [Mohamed M'Bodj срещу Conseil des ministres](#), C-542/13, Европейски съюз: Съд на Европейския съюз, 17 юли 2014 г.
- CJEU, Заключение на Генералния адвокат М. Yves Bot, представено на 14 септември 2014 г.: Дело C-562/13, [Centre public d'action sociale d'Ottignies-Louvain-La-Neuve срещу Moussa Abdida](#), C-562/13, Европейски съюз: Съд на Европейския съюз, 4 септември 2014 г.
- David, E., 'Internal (non-international) armed conflict' („Вътрешен (немеждународен) въоръжен конфликт“). Оксфорд: Oxford University Press, 2014 г., стр. 353—362. В: *The Oxford handbook of international law in armed conflict* (Оксфордско ръководство по международно право при въоръжен конфликт), Cote 345.2/952.
- Durieux, J.-F., 'Of War, Flows, Laws and Flaws: A reply to Hugo Storey' („За войната, потоците, законите и недостатъците: Отговор на Hugo Storey“), *Refugee Survey Quarterly*, 31(3), 2012 г., стр. 161-176.
- Durieux, J.-F., 'Salah Sheekh is a Refugee: New insights into Primary and Subsidiary Forms of Protection' (Salah Sheekh е бежанец: Нови прозрения в първичните и субсидиарните форми на закрила), *Refugee Studies Centre Working Paper No 49*, октомври 2008 г.
- Учебен модул на EASO за приобщаването (Под-модул 3 — Определение на субсидиарна закрила).
- Европейска правна мрежа в областта на убежището (ELENA) и Европейски съвет за бежанци и изгнаници (ECRE), 'The Impact of the EU Qualification Directive on International Protection' („Влиянието на Директивата на ЕС относно признаването върху международната закрила“), октомври 2008 г., стр. 26—29.

- ELENA и ECRE, Курс за напреднали на ELENA, 'Generalised Violence, Armed Conflict and the Need for International Protection' („Генерализирано насилие, въоръжен конфликт и нужда от международна закрила“), Материали за курса, 4—6 май 2012 г., Болоня, Италия.
- Errerra, R., 'The CJEU and Subsidiary Protection: Reflections on Elgafaji — and after' („CJEU и субсидиарната закрила: размисли относно Elgafaji — и след това“), в International Journal of Refugee Law, том 23 (2011 г.), стр. 93—112.
- Европейска комисия, [Предложение за директива на Съвета относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила](#), 12 септември 2001 г., COM(2001) 510 окончателен.
- Европейска комисия, [Предложение за директива на Европейския Парламент и на Съвета относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети държави или лицата без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила](#), 21 октомври 2009 г., COM(2009) 551 окончателен, Обяснителен меморандум
- Farrell, T. and Schmitt, O., 'The Causes, Character and Conduct of Armed Conflict, and the Effects on Civilian Populations' („Причини, характер и протичане на въоръжения конфликт и въздействие върху цивилното население“), 1990—2010 г., април 2012 г., PPLA/2012/03.
- Fullerton, M., 'A Tale of Two Decades: War Refugees and Asylum Policy in the European Union' („Приказка за две десетилетия: бежанци от войните и политика на Европейския съюз в областта на убежището“), 2010 г.
- Gábor Gyulai, 'The Luxembourg Court: Conductor for a Disharmonious Orchestra? Mapping the national impact of the four initial asylum-related judgments of the EU Court of Justice' („Съдът в Люксембург: диригент на разногласен оркестър? Очертаване на националното въздействие на четири първоначални решения на Съда на Европейския съюз по дела за убежище“), Унгарски Хелзинкски комитет, 6-4-2012.
- Henckaerts, J. and Doswald-Beck, L., 'Customary International Humanitarian Law' („Обичайно международно хуманитарно право“), Cambridge University Press, 2005 г.
- Министерство на вътрешните работи на Обединеното кралство, [Operational Systems Management, Operational Policy and Rules Unit, Asylum Process Guidance, Humanitarian Protection](#) (Звено за оперативното управление на системи, оперативна политика и правила, Насоки относно процеса на предоставяне на убежище, Хуманитарна закрила), 15 май 2013 г.
- Международен комитет на Червения кръст (МКЧК), Становище, [“How is the Term ‘Armed Conflict’ Defined in International Humanitarian Law?”](#) („Какво е определението на термина „въоръжен конфликт“ в международното хуманитарно право“), март 2008 г.
- Lambert, H., 'Causation in International Protection from Armed Conflict' („Причинно-следствена връзка в международната закрила от въоръжен конфликт“), в Cantor, D and Durieux, J.-F., 'Refuge from Inhumanity? War Refugees and International Humanitarian Law' („Убежище от безчовечността? Бежанците от войните и международното хуманитарно право“), Martinus Nijhoff Publishers, 2014 г.
- Lambert, H., 'The next frontier: Expanding Protection in Europe for Victims of Armed Conflict and Indiscriminate Violence' („Следващата граница. Разширяване на закрилата в Европа за жертвите на въоръжен конфликт и безогледно насилие“), в: International Journal of Refugee Law, том 25 (2013 г.), стр. 207—234.
- Lambert, H. and Farrell, T., 'The changing character of armed conflict and the implications for refugee law jurisprudence' („Променящият се характер на въоръжения конфликт и последиците за съдебната практика в областта на бежанското право“), в International Journal of Refugee Law, том 22 (2010 г.), стр. 237—273.
- McAdam, J., 'Examining flight from generalised violence in situations of conflict - An Annotated Bibliography on Article 15(c) of the Qualification Directive' („Проучване на бягството от генерализирано насилие в ситуации на конфликти — Библиография с обяснителни бележки във връзка с член 15, буква в) от Директивата относно признаването“), International Association of Refugee Law Judges Convention Refugee Status and Subsidiary Protection Working Party Third Report, Блед, Словения, септември 2011 г.

- McAdam, J., 'Individual Risk, Armed Conflict and the Standard of Proof in Complementary Protection Claims: The European Union and Canada Compared' („Индивидуален риск, въоръжени конфликти и стандарт на доказване в молбите за допълнителна закрила: сравнение между Европейския съюз и Канада“) в Simeon, J.C. (ed), 'Critical Issues in International Refugee Law: Strategies for Interpretative Harmony' („Важни въпроси в международното бежанско право: стратегии за хармония в тълкуването“), Cambridge University Press, 2010 г.
- Melzer, N., 'The principle of distinction between civilians and combatants' („Принципът за разграничаване между цивилни лица и комбатанти“), Оксфорд: Oxford University Press, 2014 г., стр. 296—331. В: The Oxford handbook of international law in armed conflict. Cote 345.2/952.
- Moreno Lax, V., 'Of Autonomy, Autarky, Purposiveness and Fragmentation: The Relationship between EU Asylum Law and International Humanitarian Law' („За автономността, самодостатъчността, целесъобразността и раздробяването: връзката между правото на ЕС в областта на убежището и международното хуманитарно право“) в D. Cantor and J.-F. Durieux (eds.), 'Refuge from Inhumanity? War Refugees and International Humanitarian Law' („Убежище от безчовечността? Бежанците от войните и международното хуманитарно право“), Martinus Nijhoff Publishers, 2014 г.
- Satvinder, S. J., „[Problematizing the protection of 'war refugees': A rejoinder to Hugo Storey and Jean-François Durieux](#)“ („Проблематизиране на закрилата на „бежанците от войни“: Възражение срещу Hugo Storey и Jean-François Durieux“)
- Storey, H., „Armed Conflict in Asylum Law: The 'War-Flaw'“ („Въоръженият конфликт в правото в областта на убежището: войната като недостатък“), в: Refugee Survey Quarterly, 2012 г., том 31, № 2, стр. 1—32.
- Tiedeman, P., 'Subsidiary Protection and the function of Art. 15(c) of the Qualification Directive' („Субсидиарната закрила и функцията на член 15, буква в) от Директивата относно признаването“), в: Refugee Survey Quarterly, 2012 г., том 31, № 1, стр. 123—138.
- Tsourdi, E., 'What Protection for Persons Fleeing Indiscriminate Violence? The Impact of the European Courts on the EU Subsidiary Protection Regime' („Каква е закрилата за лицата, бягащи от безогледно насилие? Влиянието на европейските съдилища върху режима на субсидиарна закрила на ЕС“), в D. Cantor and J.-F. Durieux (eds), 'Refuge from Inhumanity? War Refugees and International Humanitarian Law' („Убежище от безчовечността? Бежанците от войните и международното хуманитарно право“), Martinus Nijhoff Publishers, 2014 г.
- ВКБООН, Насоки за международната закрила № 10: 'относно искания за предоставяне на статут на бежанец, свързани с отбиване на военна служба, в контекста на член 1, раздел А, параграф 2 от Женевската конвенция от 1951 г. и/или Протокола за статута на бежанците от 1967 година, 3 декември 2013 г.
- ВКБООН, 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan' („Насоки за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждата от международна закрила на лица от Афганистан, търсещи убежище“), 6 август 2013 г., HCR/EG/AFG/13/01.
- ВКБООН, Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence; („Обобщени заключения относно международната закрила на лица, бягащи от въоръжен конфликт и други условия на насилие“), Кръгла маса, проведена на 13 и 14 септември 2012 г. в Кейптаун, Южна Африка, 20 декември 2012 г. Сред участниците бяха 30 експерти (от петнадесет държави), излъчени от правителствата, НПО, академичните среди, съдебната система, юридическата професия и международни организации.
- ВКБООН, 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq' („Насоки за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждата от международна закрила на лица от Ирак, търсещи убежище“), 31 май 2012 г., HCR/EG/IRQ/12/03.
- ВКБООН, Декларация относно Субсидиарната закрила по смисъла на Директивата относно признаването за лицата, застрашени от безогледно насилие, януари 2008 г.
- ВКБООН, Safe at Last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence (Най-накрая в безопасност? Закон и практика в избрани държави членки по отношение на лица, търсещи убежище и бягащи от безогледно насилие), 27 юли 2011 г.
- Wilmshurst, E. and Breau, S., 'Perspective on the ICRC Study on Customary International Humanitarian Law' („Гледна точка за изследването на МКЧК за обичайното международно хуманитарно право“), Cambridge University Press, 2007 г.

Appendix D — Compilation of Jurisprudence on Article 15(c) of the Qualification Directive (QD)

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
International Jurisprudence								
EASO1	Conflict	Aboubacar Diakité v Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Case C-285/12)	CJEU	French, also available in other languages	CJEU	30.1.13	Guinea	CJEU's ruling on the interpretation of the notion of 'armed conflict'.
EASO2	Cease of refugee status	Aydin Salahadin Abdulla, Kamil Hasan, Ahmed Adem, Hamrin Mosa Rashi & Dier Jamal v Bundesrepublik Deutschland (Joined cases C-175/08, C-176/08, C-178/08, C-179/08)	CJEU	German, also available in other languages	CJEU	2.3.10	Iraq	In its decision, the CJEU interprets Article 7(1) (b) QD concerning the actors of protection.
EASO3	Armed conflict, indiscriminate violence, individual threat, serious harm	Meki Elgafaji and Noor Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie (Case C-465/07)	CJEU	Dutch, also available in other languages	CJEU	17.2.09	Iraq	Judgment regarding the relation between Article 15(c) QD and Article 3 of the European Convention on Human Rights and interpreting the meaning of Article 15(c).

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>“on a proper construction of Article 15(c) of Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as refugees or as persons who otherwise need international protection and the content of the protection granted, it must be acknowledged that an internal armed conflict exists, for the purposes of applying that provision, if a State's armed forces confront one or more armed groups or if two or more armed groups confront each other. It is not necessary for that conflict to be categorised as ‘armed conflict not of an international character’ under international humanitarian law; nor is it necessary to carry out, in addition to an appraisal of the level of violence present in the territory concerned, a separate assessment of the intensity of the armed confrontations, the level of organisation of the armed forces involved or the duration of the conflict”.</p>	
<p>The actors of protection referred to in Article 7(1)(b) of Directive 2004/83 may comprise international organisations controlling the State or a substantial part of the territory of the State, including by means of the presence of a multinational force in that territory.</p>	
<p>The fundamental right guaranteed under Article 3 of the European Convention on Human Rights forms part of the general principles of Community law, observance of which is ensured by the Court. In addition, the case-law of the European Court of Human Rights is taken into consideration in interpreting the scope of that right in the Community legal order. However, it is Article 15(b) of Directive 2004/83 on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as refugees or as persons who otherwise need international protection and the content of the protection granted, which corresponds, in essence, to Article 3 of the ECHR. By contrast, Article 15(c) of that directive is a provision, the content of which is different from that of Article 3 of the ECHR, and the interpretation of which must, therefore, be carried out independently, although with due regard for fundamental rights as they are guaranteed under the ECHR. 2. Article 15(c) of Directive 2004/83 on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as refugees or as persons who otherwise need international protection and the content of the protection granted, in conjunction with Article 2(e) thereof, must be interpreted as meaning that:</p> <ul style="list-style-type: none"> – the existence of a serious and individual threat to the life or person of an applicant for subsidiary protection is not subject to the condition that that applicant adduce evidence that he is specifically targeted by reason of factors particular to his personal circumstances; – the existence of such a threat can exceptionally be considered to be established where the degree of indiscriminate violence characterising the armed conflict taking place – assessed by the competent national authorities before which an application for subsidiary protection is made, or by the courts of a Member State to which a decision refusing such an application is referred – reaches such a high level that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the relevant country or, as the case may be, to the relevant region, would, solely on account of his presence on the territory of that country or region, face a real risk of being subject to that threat. <p>That interpretation is fully compatible with the European Convention on Human Rights (ECHR), including the case-law of the European Court of Human Rights relating to Article 3 of the ECHR.</p>	<p>Referenced cases concern main principles of EU law and not asylum law (CJEU , C-106/89, Marleasing SA v La Comercial Internacional de Alimentacion SA ; CJEU, C-188/07 Commune de Mesquer v Total France SA and Total International Ltd.) ECtHR - NA v UK, Application No 25904/07</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO 4	Credibility assessment, individual threat, inhuman or degrading treatment or punishment, membership of a particular social group, previous persecution, relevant facts, well-founded fear	T.K.H. v. Sweden, Application No 1231/11	ECtHR	English	ECtHR	19.12.13	Iraq	No violation of Article 2 and Article 3 ECHR in the event of expulsion to Iraq.
EASO 5	Benefit of doubt, credibility assessment, individual threat, inhuman or degrading treatment or punishment, internal protection, membership of a particular social group, standard of proof, well-founded fear	B.K.A. v. Sweden, Application No 11161/11	ECtHR	English	ECtHR	19.12.13	Iraq	No violation of Article 3 ECHR in the event of expulsion to Iraq.
EASO 6	Credibility assessment, individual threat, inhuman or degrading treatment or punishment, membership of a particular social group, relevant documentation, well-founded fear	T.A. v. Sweden, Application No 48866/10	ECtHR	English	ECtHR	19.12.13	Iraq	No violation of Article 2 and Article 3 ECHR in the event of expulsion to Iraq.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Applicant, a Sunni Muslim from Iraq, faced deportation from Sweden back to Iraq, on account of his asylum claim having been rejected in 2010, three years after his arrival. T.K.H. served in the new Iraqi army from 2003 to 2006, was allegedly seriously injured in both a suicide bomb explosion and a drive-by shooting outside his home, and purported to be the recipient of death threats. He fled Iraq and relies on his rights under Articles 2 and 3 to resist his return. The Court first declared the general situation in Iraq to be not sufficiently serious to warrant the conclusion that any return to Iraq would violate Article 3 irrespective of personal circumstances.</p> <p>No violation of Article 2 or 3 was found in relation to T.K.H. Regarding the Applicant's particular situation, the Court noted that his service in the Iraqi army ended over seven years ago, and therefore no longer formed the basis of a risk of persecution. As to the two incidents of serious injury, the Court concluded that the first had not resulted from the Applicant being specifically targeted and the second was a historical incident with no evidence to suggest any future risk. The Court also regarded T.K.H.'s medical problems as neither untreatable in Iraq nor prohibitive of air travel.</p> <p>Two judges of the Court dissented from the majority opinion, on account of the Applicant's former employment placing him in a specific risk category, the escalating violence in Iraq in 2013, and the overall plausibility of his account.</p>	<p>ECtHR - Hilal v United Kingdom, Application No 45276/99 ECtHR - F.H. v Sweden (Application No 32621/06) ECtHR - Collins and Akaziebe v Sweden (Application No 23944/05) ECtHR - Mamatkulov Askarov v Turkey (Applications Nos 46827/99 and 46951/99) ECtHR - N v United Kingdom (Application No 26565/05) ECtHR - Saadi v Italy (Application No 37201/06) ECtHR - Chahal v the United Kingdom (Application No 22414/93) ECtHR - HLR v France (Application No 24573/94) ECtHR - NA v UK, Application No 25904/07 ECtHR - Üner v. the Netherlands [GC], Application No 46410/99 ECtHR - P.Z. and Others and B.Z. v. Sweden, Application Nos 68194/10 and 74352/11 ECtHR - Hakizimana v. Sweden, Application No 37913/05 ECtHR - A.G.A.M., D.N.M., M.K.N., M.Y.H. and Others, N.A.N.S., N.M.B., N.M.Y. and Others and S.A. v. Sweden, Application Nos 71680/10, 28379/11, 72413/10, 50859/10, 68411/10, 68335/10, 72686/10 and 66523/10 UK - HM and others (Article 15(c) Iraq CG, [2012] UKUT 00409 (IAC) ECtHR - Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, Application Nos 9214/80, 9473/81 and 9474/81 ECtHR - Boujlifa v. France, 21 October 1997, § 42, Reports of Judgments and Decisions 1997-VI ECtHR - Kaboulov v. Ukraine, Application No 41015/04 ECtHR - T.A. v. Sweden, Application No 48866/10</p>
<p>The Applicant, a Sunni Muslim from Baghdad, faced deportation from Sweden back to Iraq, on account of his asylum claim having been rejected in 2010, three years after his arrival. In Iraq, the Applicant was a member of the Ba'ath party, and worked as a professional soldier for over a year for the regime of Saddam Hussein. He was also involved in a blood feud after unintentionally killing a relative. He fled Iraq and relied on his rights under Article 3 to resist his return.</p> <p>The Court first declared the general situation in Iraq to be not sufficiently serious to warrant the conclusion that any return to Iraq would violate Article 3 irrespective of personal circumstances.</p> <p>Turning to the Applicant's particular situation, the Court ruled that B.K.A.'s membership of the Ba'ath party and former military service no longer posed a threat to him, given the long time that had since passed, his low-level role in both, and the lack of any recent threats related to his involvement.</p> <p>The Court also dismissed his fears of persecution by Iraqi authorities, given he had successfully applied for a passport from them. The Court, however, accepted the risk posed by the blood feud, notwithstanding the lack of evidence, due to the obvious difficulties in obtaining such evidence.</p> <p>Despite this risk, a majority of the Court decided that it was geographically limited to Baghdad and Diyala, and that B.K.A. could reasonably relocate to the Anbar governorate, the largest province in Iraq.</p> <p>Judge Power-Forde dissents from the majority on the previous point, arguing instead that the possibility of relocation offered by the Swedish government and accepted by the majority as reasonable did not include the requisite guarantees for the individual set out in Salah Sheek v. the Netherlands No 1948/04, §§ 141-142, 11 January 2007. In particular, no arrangements for safe travel to Anbar have been made. The dissenting judge therefore concluded that there was no reasonable relocation alternative to nullify the risk of Article 3 violation on return to Iraq.</p>	<p>ECtHR - Hilal v United Kingdom, Application No 45276/99 ECtHR - F.H. v Sweden (Application No 32621/06) ECtHR - Mamatkulov Askarov v Turkey (Applications Nos 46827/99 and 46951/99) ECtHR - Salah Sheekh v The Netherlands (Application No 1948/04) - resource ECtHR - Saadi v Italy (Application No 37201/06) ECtHR - HLR v France (Application No 24573/94) ECtHR - Collins and Akaziebe v Sweden (Application No 23944/05) ECtHR - NA v UK, Application No 25904/07 ECtHR - Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, Application Nos 9214/80, 9473/81 and 9474/81 ECtHR - Hakizimana v. Sweden, Application No 37913/05 ECtHR - Sufi and Elmi v. the United Kingdom, Application Nos 8319/07 and 11449/07 ECtHR - Boujlifa v. France, 21 October 1997, § 42, Reports of Judgments and Decisions 1997-VI ECtHR - Üner v. the Netherlands [GC], Application No 46410/99 ECtHR - A.G.A.M., D.N.M., M.K.N., M.Y.H. and Others, N.A.N.S., N.M.B., N.M.Y. and Others and S.A. v. Sweden, Application Nos 71680/10, 28379/11, 72413/10, 50859/10, 68411/10, 68335/10, 72686/10 and 66523/10</p>
<p>The Applicant, a Sunni Muslim from Iraq, faced deportation from Sweden back to Iraq, on account of his asylum claim having been rejected in 2010, three years after his arrival. He worked for security companies in Baghdad who co-operated with the US military, and alleged that his house was completely destroyed by Shi'ite militias. He fled Iraq and relied on his rights under Articles 2 and 3 to resist his return.</p> <p>The Court first declared the general situation in Iraq to be not sufficiently serious to warrant the conclusion that any return to Iraq would violate Article 3 irrespective of personal circumstances.</p> <p>Turning to the Applicant's particular situation, the Court accepted that those associated with security companies employed by the international forces in Iraq faced a greater risk of persecution from militias than the general population. However, the Court were sceptical of an internal contradiction in the Applicant's account and evidence, namely his brother's documented claim that four people went into T.A.'s house a year after it was allegedly completely destroyed. This problem, coupled with the general lack of evidence for his claims and the near six year time lapse since the relevant acts of persecution, led the Court to reject T.A.'s Article 2 and 3 complaints.</p> <p>Two judges of the Court dissented from the majority opinion, on account of the Applicant's former employment placing him in a specific risk category, the escalating violence in Iraq in 2013, the overall plausibility of T.A.'s account, the overly onerous credibility test applied by the Swedish authorities, and the majority according too much weight to the alleged discrepancy in his account.</p> <p>Related complaints under Article 8 and Article 1 of Protocol 7 were rejected by the court as manifestly ill-founded. Regarding the former, the Applicant had been split up from his family since 2007, and a decision to deport would not change this. For the latter, the Applicant had had ample opportunity to make representations against his removal.</p>	<p>ECtHR - Hilal v United Kingdom, Application No 45276/99 ECtHR - F.H. v Sweden (Application No 32621/06) ECtHR - Mamatkulov Askarov v Turkey (Applications Nos 46827/99 and 46951/99) ECtHR - HLR v France (Application No 24573/94) ECtHR - Saadi v Italy (Application No 37201/06) ECtHR - Chahal v the United Kingdom (Application No 22414/93) ECtHR - Collins and Akaziebe v Sweden (Application No 23944/05) ECtHR - NA v UK, Application No 25904/07 ECtHR - Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, Application Nos 9214/80, 9473/81 and 9474/81 UK - HM and others (Article 15(c)) Iraq CG, [2012] UKUT 00409 (IAC) ECtHR - Kaboulov v. Ukraine, Application No 41015/04 ECtHR - Boujlifa v. France, 21 October 1997, § 42, Reports of Judgments and Decisions 1997-VI ECtHR - Üner v. the Netherlands [GC], Application No 46410/99 ECtHR - Hakizimana v. Sweden, Application No 37913/05</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO7	Credibility assessment, indiscriminate violence, real risk, religion	K.A.B. v. Sweden, Application No 886/11	ECTHR	English	ECTHR	5.9.13	Somalia	No violation of Article 2 and Article 3 ECHR in the event of expulsion to Somalia.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>By a 5-2 Majority, the Chamber decided against the Applicant, both due to recent improvements in the security situation in Mogadishu, and due to the applicant's personal circumstances.</p> <p>As to the former, the Chamber ruled that the situation had changed since Sufi and Elmi v. the United Kingdom (Nos 8319/07 and 11449/07, 28 June 2011). The general level of violence in Mogadishu had decreased and al-Shabaab was no longer in power. The Chamber relied on recent country reports from the Danish and Norwegian immigration authorities, which stated that there was no longer any front-line fighting or shelling and the number of civilian casualties had gone down. Despite continued unpredictability and fragility, the Chamber concluded that not everyone in Mogadishu faced a real risk of death or ill-treatment.</p> <p>As to the Applicant's own situation, the Chamber shared the Swedish authorities' scepticism regarding the Applicant's claims of persecution. The Chamber cited credibility and vagueness issues concerning the Applicant's purported residence in Mogadishu prior to leaving Somalia in 2009, his employment with American Friends Service Community, and the four year delay after his employment ended before alleged threats were made. The Chamber also placed weight on the Applicant not belonging to a group targeted by al-Shabaab, and on his having a home in Mogadishu (where his wife lives).</p>	<p>UK - Upper Tribunal, 28 November 2011, AMM and others v Secretary of state for the Home Department [2011] UKUT 00445</p> <p>ECtHR - Mamatkulov Askarov v Turkey, Applications Nos 46827/99 and 46951/99</p> <p>Sweden - Migration Court of Appeal, 22 February 2011, UM 10061-09</p> <p>ECtHR - Salah Sheekh v The Netherlands (Application No 1948/04) - resource</p> <p>ECtHR - Vilvarajah & Ors v United Kingdom, Application Nos 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87</p> <p>ECtHR - Saadi v Italy, Application No 37201/06</p> <p>ECtHR - HLR v France (Application No 24573/94)</p> <p>ECtHR - Hilal v United Kingdom, Application No 45276/99</p> <p>ECtHR - F.H. v Sweden (Application No 32621/06)</p> <p>ECtHR - N. v. Finland, Application No 38885/02</p> <p>ECtHR - Sufi and Elmi v. the United Kingdom, Application Nos 8319/07 and 11449/07</p> <p>ECtHR - Kaboulov v. Ukraine, Application No 41015/04</p> <p>ECtHR - Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, Application Nos 9214/80, 9473/81 and 9474/81</p> <p>ECtHR - Chalal v. the United Kingdom, Application No 1948/04</p> <p>ECtHR - Boujlifa v. France, 21 October 1997, § 42, Reports of Judgments and Decisions 1997-VI</p> <p>ECtHR - Collins and Akaziebe v Sweden (Application No 23944/05)</p> <p>ECtHR - NA v UK, Application No 25904/07</p> <p>ECtHR - Üner v. the Netherlands [GC], Application No 46410/99</p> <p>ECtHR - Hakizimana v. Sweden, Application No 37913/05</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO8	How to assess the existence of a real risk in situations of indiscriminate violence and in respect of humanitarian conditions	Sufi and Elmi v. The United Kingdom, applications Nos 8319/07 and 11449/07	ECtHR	English, also available in Russian	ECtHR	28.6.11	Somalia	Violation of Article 3 in case of expulsion to Somalia.
EASO9	Level of violence and individual risk	NA v. The United Kingdom, application No 25904/07	ECtHR	English, also available in Russian	ECtHR	17.7.08	Sri Lanka	Violation of Article 3 in case of expulsion to Somalia.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The sole question in an expulsion case was whether, in all the circumstances of the case, substantial grounds had been shown for believing that the applicant would, if returned, face a real risk of treatment contrary to Article 3*.1 If the existence of such a risk was established, the applicant's removal would necessarily breach Article 3, regardless of whether the risk emanated from a general situation of violence, a personal characteristic of the applicant, or a combination of the two. However, not every situation of general violence would give rise to such a risk. On the contrary, a general situation of violence would only be of sufficient intensity to create such a risk "in the most extreme cases". The following criteria** were relevant (but not exhaustive) for the purposes of identifying a conflict's level of intensity: whether the parties to the conflict were either employing methods and tactics of warfare which increased the risk of civilian casualties or directly targeting civilians; whether the use of such methods and/or tactics was widespread among the parties to the conflict; whether the fighting was localised or widespread; and finally, the number of civilians killed, injured and displaced as a result of the fighting. Turning to the situation in Somalia, Mogadishu, the proposed point of return, was subjected to indiscriminate bombardments and military offensives, and unpredictable and widespread violence. It had substantial numbers of civilian casualties and displaced persons. While a well-connected individual might be able to obtain protection there, only connections at the highest level would be able to assure such protection and anyone who had not been in Somalia for some time was unlikely to have such connections. In conclusion, the violence was of such a level of intensity that anyone in the city, except possibly those who were exceptionally well-connected to "powerful actors", would be at real risk of proscribed treatment. As to the possibility of relocating to a safer region, Article 3 did not preclude the Contracting States from placing reliance on the internal flight alternative provided that the returnee could travel to, gain admittance to and settle in the area in question without being exposed to a real risk of ill-treatment. The Court was prepared to accept that it might be possible for returnees to travel from Mogadishu International Airport to another part of southern and central Somalia. However, returnees with no recent experience of living in Somalia would be at real risk of ill-treatment if their home area was in – or if they were required to travel through – an area controlled by al-Shabaab, as they would not be familiar with the strict Islamic codes imposed there and could therefore be subjected to punishments such as stoning, amputation, flogging and corporal punishment. It was reasonably likely that returnees who either had no close family connections or could not safely travel to an area where they had such connections would have to seek refuge in an Internally Displaced Persons (IDP) or refugee camp. The Court therefore had to consider the conditions in these camps, which had been described as dire. In that connection, it indicated that where a crisis was predominantly due to the direct and indirect actions of parties to a conflict – as opposed to poverty or to the State's lack of resources to deal with a naturally occurring phenomenon, such as a drought – the preferred approach for assessing whether dire humanitarian conditions had reached the Article 3 threshold was that adopted in <i>M.S.S. v. Belgium and Greece***</i>, which required the Court to have regard to an applicant's ability to cater for his most basic needs, such as food, hygiene and shelter, his vulnerability to ill-treatment and the prospect of his situation improving within a reasonable time frame. Conditions in the main centres – the Afgooye Corridor in Somalia and the Dadaab camps in Kenya – were sufficiently dire to amount to treatment reaching the Article 3 threshold. IDPs in the Afgooye Corridor had very limited access to food and water, and shelter appeared to be an emerging problem as landlords sought to exploit their predicament for profit. Although humanitarian assistance was available in the Dadaab camps, due to extreme overcrowding, access to shelter, water and sanitation facilities was extremely limited. The inhabitants of both camps were vulnerable to violent crime, exploitation, abuse and forcible recruitment and had very little prospect of their situation improving within a reasonable time frame. Moreover, the refugees living in – or, indeed, trying to get to – the Dadaab camps were also at real risk of refoulement by the Kenyan authorities. As regards the applicants' personal circumstances, the first applicant would be at real risk of ill-treatment if he were to remain in Mogadishu. Since his only close family connections were in a town under the control of al-Shabaab and as he had arrived in the United Kingdom in 2003, when he was only sixteen years old, there was also a real risk of ill-treatment by al-Shabaab if he attempted to relocate there. Consequently, it was likely that he would find himself in an IDP or refugee camp where conditions were sufficiently dire to reach the Article 3 threshold and the first applicant would be particularly vulnerable on account of his psychiatric illness. The second applicant would be at real risk of ill-treatment if he were to remain in Mogadishu. Although it was accepted that he was a member of the majority Isaaq clan, the Court did not consider this to be evidence of connections powerful enough to protect him. There was no evidence that he had any close family connections in southern and central Somalia and, in any case, he had arrived in the United Kingdom in 1988, when he was nineteen years old, and had had no experience of living under al-Shabaab's repressive regime. He would therefore be at real risk if he were to seek refuge in an area under al-Shabaab's control. Likewise, if he were to seek refuge in the IDP or refugee camps. Lastly, the fact that he had been issued with removal directions to Mogadishu rather than to Hargeisa appeared to contradict the Government's assertion that he would be admitted to Somaliland.</p>	<p>A. v. the United Kingdom, 23 September 1998, § 22, Reports of Judgments and Decisions 1998-VI Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, judgment of 28 May 1985, Series A No 94, p. 34, § 67 Al-Agha v. Romania, No 40933/02, 12 January 2010 Boujlifa v. France, judgment of 21 October 1997, Reports 1997-VI, p. 2264, § 42 Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-V D. v. the United Kingdom, 2 May 1997, § 59, Reports of Judgments and Decisions 1997-III Dougoz v. Greece, No 40907/98, ECHR 2001-II H. v. the United Kingdom, cited above H.L.R. v. France, judgment of 29 April 1997, Reports 1997-III, § 40 Hilal v. the United Kingdom, No 45276/99, ECHR 2001-II</p>
<p>The Court never excluded the possibility that a general situation of violence in a country of destination will be of a sufficient level of intensity as to entail that any removal to it would necessarily breach Article 3 of the Convention. Nevertheless, the Court would adopt such an approach only in the most extreme cases of general violence, where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return.</p>	<p>Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, judgment of 28 May 1985, Series A No 94, p. 34, § 67 Ahmed v. Austria, judgment of 17 December 1996, Reports 1996-VI Bahaddar v. the Netherlands, judgment of 19 February 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-I, §§ 47 and 48 Boujlifa v. France, judgment of 21 October 1997, Reports 1997-VI, p. 2264, § 42 Chahal v. the United Kingdom, judgment of 15 November 1996, Reports 1996-V, § 96 D. v. the United Kingdom, judgment of 2 May 1997, Reports 1997-III, § 59 Garabayev v. Russia, No 38411/02, § 74, 7 June 2007, ECHR 2007 (extracts) H. v. the United Kingdom, No 10000/82, Commission decision of 4 July 1983, Decisions and Reports (DR) 33, p. 247 H.L.R. v. France, judgment of 29 April 1997, Reports 1997-III, § 40 and § 41 Hilal v. the United Kingdom (dec.), No 45276/99, 8 February 2000</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO10	Prohibition of torture, expulsion	Saadi v. Italy - application No 37201/06	ECTHR	English and French, also available in Armenian, Azeri, Georgian, Italian, Macedonian, Romanian, Russian, Serbian, Turkish, Ukrainian.	ECTHR	28.2.08	Tunis	Violation of Article 3 in case of expulsion to Tunis.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The applicant is a Tunisian national. In 2001 he was issued with an Italian residence permit. In 2002 he was arrested and placed in pre-trial detention on suspicion of international terrorism. In 2005 he was sentenced by an assize court in Italy to imprisonment for criminal conspiracy, forgery and receiving stolen goods. On the date the Grand Chamber's judgment was adopted an appeal was pending in the Italian courts. Also in 2005 a military court in Tunis sentenced the applicant in his absence to 20 years' imprisonment for membership of a terrorist organisation acting abroad in peacetime and for incitement to terrorism. In August 2006 he was released from prison, having served his sentence in Italy. However, the Minister of the Interior ordered him to be deported to Tunisia under the legislation on combating international terrorism. The applicant's request for political asylum was rejected. Under Rule 39 of the Rules of Court (interim measures), the Court asked the Italian Government to stay his expulsion until further notice.</p> <p>The Court could not underestimate the danger of terrorism and the considerable difficulties States were facing in protecting their communities from terrorist violence. However, it was not possible to weigh the risk that a person might be subjected to ill-treatment against his dangerousness to the community if he was not sent back. The prospect that he might pose a serious threat to the community did not diminish in any way the risk that he might suffer harm if deported. For that reason it would be incorrect to require a higher standard of proof where the person was considered to represent a serious danger to the community or even a threat to national security, since such an approach was incompatible with the absolute nature of Article 3. It amounted to asserting that, in the absence of evidence meeting a higher standard, protection of national security justified accepting more readily a risk of ill-treatment for the individual. The Court reaffirmed that for a forcible expulsion to be in breach of the Convention it was necessary – and sufficient – for substantial grounds to have been shown for believing that there was a risk that the applicant would be subjected to ill-treatment in the receiving country. The Court referred to reports by Amnesty International and Human Rights Watch which described a disturbing situation in Tunisia and which were corroborated by a report from the US State Department. These reports mentioned numerous and regular cases of torture inflicted on persons accused of terrorism. The practices reported – said to be often inflicted on persons in police custody – included hanging from the ceiling, threats of rape, administration of electric shocks, immersion of the head in water, beatings and cigarette burns. It was reported that allegations of torture and ill-treatment were not investigated by the competent Tunisian authorities and that the latter regularly used confessions obtained under duress to secure convictions. The Court did not doubt the reliability of those reports and noted that the Italian Government had not adduced any evidence capable of rebutting such assertions. Given the applicant's conviction of terrorism related offences in Tunisia, there were substantial grounds for believing that there was a real risk that he would be subjected to treatment contrary to Article 3 if he were to be deported to Tunisia. Furthermore, the Tunisian authorities had not provided the diplomatic assurances requested by the Italian Government. The existence of domestic laws guaranteeing prisoners' rights and accession to relevant international treaties, referred to in the notes verbales from the Tunisian Ministry of Foreign Affairs, were not sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the applicant's case, reliable sources had reported practices manifestly contrary to the principles of the Convention. Furthermore, even if the Tunisian authorities had given the diplomatic assurances, that would not have absolved the Court from the obligation to examine whether such assurances provided a sufficient guarantee that the applicant would be protected against the risk of treatment.</p> <p>Conclusion: violation, if the decision to deport the applicant to Tunisia were to be enforced (unanimously).</p>	<p>Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, judgment of 28 May 1985, Series A No 94, § 67</p> <p>Ahmed v. Austria, judgment of 17 December 1996, Reports 1996-VI, § 38 and § 39</p> <p>Al-Adsani v. the United Kingdom [GC], No 35763/97, § 59, ECHR 2001-XI</p> <p>Al-Moayad v. Germany (dev.), No 35865/03, §§ 65-66, 20 February 2007</p> <p>Aydin v. Turkey, judgment of 25 September 1997, Reports 1997-VI, § 82</p> <p>Belziuk v. Poland, judgment of 25 March 1998, Reports 1998-II, § 49</p> <p>Boujlifa v. France, judgment of 21 October 1997, Reports 1997-VI, § 42</p> <p>Chahal v. the United Kingdom judgment of 15 November 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-V, §§ 79, 80, 81, 85-86, 96, 99-100 and 105</p> <p>Chamaiev and Others v. Georgia and Russia, No 36378/02, § 335, ECHR 2005-III</p> <p>Fatgan Katani and Others v. Germany (dev.), No 67679/01, 31 May 2001</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO11	Burden of proof for members of persecuted groups	Salah Sheekh v. The Netherlands, application No 1948/04	ECTHR	English and French, also available in Azeri, Russian	ECTHR	11.1.07	Somalia	Violation of Article 3 in case of expulsion to Somalia.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Court observed that it was not the Government's intention to expel the applicant to any area in Somalia other than those that they considered 'relatively safe'. The Court noted that although those territories – situated in the north – were generally more stable and peaceful than south and central Somalia, there was a marked difference between the position of, on the one hand, individuals who originate from those areas and have clan and/or family links there and, on the other hand, individuals who hail from elsewhere in Somalia and do not have such links. As far as the second group was concerned, the Court considered that it was most unlikely that the applicant, who was a member of the Ashraf minority hailing from the south of Somalia, would be able to obtain protection from a clan in the "relatively safe" areas. It noted that the three most vulnerable groups in Somalia were said to be internally displaced persons, minorities and returnees from exile. If expelled to the "relatively safe" areas, the applicant would fall into all three categories. The Court observed that Somaliland and Puntland authorities have informed the respondent Government of their opposition to the forced deportations of, in the case of Somaliland, non-Somalilanders and, in the case of Puntland, "refugees regardless of which part of Somalia they originally came from without seeking either the acceptance or prior approval" of the Puntland administration. In addition, both the Somaliland and Puntland authorities have also indicated that they do not accept the EU travel document. The Netherlands Government insisted that expulsions are nevertheless possible to those areas and pointed out that, in the event of an expellee being denied entry, he or she would be allowed to return to the Netherlands. They maintained that Somalis are free to enter and leave the country as the State borders are hardly subject to controls. The Court accepted that the Government might well succeed in removing the applicant to either Somaliland or Puntland. However, this by no means constituted a guarantee that the applicant, once there, would be allowed or enabled to stay in the territory, and with no monitoring of deported rejected asylum seekers taking place, the Government would have no way of verifying whether or not the applicant would have succeeded in gaining admittance. In view of the position taken by the Puntland and particularly the Somaliland authorities, it seemed to the Court rather unlikely that the applicant would be allowed to settle there.</p> <p>Consequently, the Court found that there was a real chance of his being removed, or of his having no alternative but to go to areas of the country which both the Government and UNHCR consider unsafe. The Court considered that the treatment to which the applicant claimed he had been subjected prior to his leaving Somalia could be classified as inhuman within the meaning of Article 3 and that vulnerability to those kinds of human rights abuses of members of minorities like the Ashraf has been well-documented. The Court reiterated its view that the existence of the obligation not to expel is not dependent on whether the source of the risk of the treatment stems from factors which involve the responsibility, direct or indirect, of the authorities of the receiving country. Article 3 may thus also apply in situations where the danger emanates from persons or groups of persons who are not public officials. What is relevant in that context is whether the applicant was able to obtain protection against and seek address for the acts perpetrated against him. The Court considered that this was not the case. Given the fact that there had been no significant improvement of the situation in Somalia, there was no indication that the applicant would find himself in a significantly different situation from the one he fled. The Court took issue with the national authorities' assessment that the treatment to which the applicant fell victim was meted out arbitrarily. It appeared from the applicant's account that he and his family were targeted because they belonged to a minority and for that reason it was known that they had no means of protection. The Court considered, on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the "relatively unsafe" areas of Somalia in so far as members of the Ashraf minority were concerned, that his being exposed to treatment in breach of Article 3 upon his return was foreseeable rather than a mere possibility. The Court concluded that the expulsion of the applicant to Somalia as envisaged by the respondent Government would be in violation of Article 3.</p>	<p>Ahmed v. Austria, judgment of 17 December 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI, p. 2206, §§ 38-41</p> <p>Chahal v. the United Kingdom, judgment of 15 November 1996, pp. 1856 and 1859, §§ 86 and 97-98, Reports 1996-V</p> <p>Conka v. Belgium, No 51564/99, § 79, ECHR 2002-I</p> <p>H.L.R. v. France, 9 April 1997, Reports 1997-III, p. 758, § 37 and § 40</p> <p>Hilal v. the United Kingdom, No 45276/99, §§ 59, 60 and 67-68, ECHR 2001-II</p> <p>Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], Nos 46827/99 and 46951/99, ECHR 2005-I, § 67 and § 69</p> <p>Selmouni v. France ([GC], No 25803/94, §§ 74-77, ECHR 1999-V</p> <p>T.I. v. the United Kingdom (dec.), No 43844/98, ECHR 2000-III</p> <p>Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, judgment of 30 October 1991, Series A No 215, p. 36, § 107, and p. 37, §§ 111-112</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
National Jurisprudence (post-Elgafaji)								
EASO12	Article 15(c) QD application in relation to the situation in Mogadishu (Somalia)	MOJ and others (Return to Mogadishu) (Rev1) (CG) [2014] UKUT 442 (IAC).	United Kingdom	English	Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)	3.10.14	Somalia	Return to Mogadishu.
EASO13	Interpretation of Article 15(c) QD, internal armed conflict, assessing the level of violence	I U 1327/2013-10	Slovenia	Slovene	Administrative Court of the Republic of Slovenia	29.1.14	Afghanistan	The Court added new factors to be taken into account when assessing the level of violence.
EASO14	Interpretation of Article 15(c) QD, internal armed conflict, assessing the level of violence	I U 498/2013-17	Slovenia	Slovene	Administrative Court of the Republic of Slovenia	25.9.13	Afghanistan	The Court stated that the meaning of provision of Article 15(c) of the QD must be based on the autonomous interpretation of EU law on asylum. The Court put forward factors that should be taken into consideration in assessing the level of violence.
EASO15	Existence of indiscriminate violence, assessment of past circumstances	CNDA 5 septembre 2013 M. MUELA n° 13001980 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	5.9.13	Congo (DRC)	The Court found that, at the date of its ruling, the province of North Kivu was plagued by indiscriminate violence but did not specify the level of this violence.
EASO16	High level of indiscriminate violence, surrogate character of international protection	CNDA 22 juillet 2013 Mme KABABJI ép. KHACHERYAN no 13001703 C+	France	French	CNDA (National Asylum Court)	22.7.13	Syria	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in Alep reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life. Nevertheless, the claim was rejected because appellant was also a Lebanese national and could avail herself of the protection of Lebanon.
EASO17	Absence of indiscriminate violence	CNDA 15 juillet 2013 M. ROSTAMI no 13000622 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	15.7.13	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, there was no indiscriminate violence in the province of Bamyan. Therefore subsidiary protection on the '15(c)' ground could not be granted to the appellant.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>(excerpt) - COUNTRY GUIDANCE</p> <p>(i) The country guidance issues addressed in this determination are not identical to those engaged with by the Tribunal in AMM and others (conflict; humanitarian crisis; returnees; FGM) Somalia CG [2011] UKUT 445 (IAC). Therefore, where country guidance has been given by the Tribunal in AMM in respect of issues not addressed in this determination then the guidance provided by AMM shall continue to have effect.</p> <p>(ii) Generally, a person who is 'an ordinary civilian' (i.e. not associated with the security forces; any aspect of government or official administration or any NGO or international organisation) on returning to Mogadishu after a period of absence will face no real risk of persecution or risk of harm such as to require protection under Article 3 of the ECHR or Article 15(c) of the Qualification Directive. In particular, he will not be at real risk simply on account of having lived in a European location for a period of time of being viewed with suspicion either by the authorities as a possible supporter of Al Shabaab or by Al Shabaab as an apostate or someone whose Islamic integrity has been compromised by living in a Western country.</p> <p>(iii) There has been durable change in the sense that the Al Shabaab withdrawal from Mogadishu is complete and there is no real prospect of a re-established presence within the city. That was not the case at the time of the country guidance given by the Tribunal in AMM.</p> <p>(iv) The level of civilian casualties, excluding non-military casualties that clearly fall within Al Shabaab target groups such as politicians, police officers, government officials and those associated with NGOs and international organisations, cannot be precisely established by the statistical evidence which is incomplete and unreliable. However, it is established by the evidence considered as a whole that there has been a reduction in the level of civilian casualties since 2011, largely due to the cessation of confrontational warfare within the city and Al Shabaab's resort to asymmetrical warfare on carefully selected targets. The present level of casualties does not amount to a sufficient risk to ordinary civilians such as to represent an Article 15(c) risk.</p> <p>(v) It is open to an ordinary citizen of Mogadishu to reduce further still his personal exposure to the risk of 'collateral damage' in being caught up in an Al Shabaab attack that was not targeted at him by avoiding areas and establishments that are clearly identifiable as likely Al Shabaab targets, and it is not unreasonable for him to do so.</p> <p>(vi) There is no real risk of forced recruitment to Al Shabaab for civilian citizens of Mogadishu, including for recent returnees from the West.</p> <p>(vii) A person returning to Mogadishu after a period of absence will look to his nuclear family, if he has one living in the city, for assistance in re-establishing himself and securing a livelihood. Although a returnee may also seek assistance from his clan members who are not close relatives, such help is only likely to be forthcoming for majority clan members, as minority clans may have little to offer.</p> <p>(viii) The significance of clan membership in Mogadishu has changed. Clans now provide, potentially, social support mechanisms and assist with access to livelihoods, performing less of a protection function than previously. There are no clan militias in Mogadishu, no clan violence, and no clan based discriminatory treatment, even for minority clan members.</p> <p>(ix) If it is accepted that a person facing a return to Mogadishu after a period of absence has no nuclear family or close relatives in the city to assist him in re-establishing himself on return, there will need to be a careful assessment of all of the circumstances. These considerations will include, but are not limited to:(...)</p>	<p>AMM and others (conflict; humanitarian crisis; returnees; FGM) Somalia CG [2011] UKUT 445 (IAC)</p>
<p>The Administrative Court added to the factors mentioned in its previous case I U 498/2013-17 a temporal dynamics of numbers of deaths and injuries, whether they raise or not during the certain period; The Administrative Court also added a factor of 'state failure' to guarantee basic material infrastructure, order, health care, food supply, drinking water - all these for the purpose of protection of a civilian's life or person in the sense of protection against inhuman treatment.</p>	
<p>In its judgment the Administrative Court stated that the determining authority in the assessment whether there is internal armed conflict in the country of destination may take as a certain guidance the Additional Protocol II to the Geneva Convention from 12. 8. 1949, but the determining authority cannot base its interpretation on that non-EU legal source; the meaning of provision of Article 15(c) of the QD must be based on the autonomous interpretation of EU law on asylum. With further references to the case-law of several courts of the Member States, ECtHR, opinion of Advocate General of the CJEU and academic work of researchers , the Administrative Court put forward the following factors that should be taken into account in assessing the level of violence: battle deaths and injuries among the civilian population, number of internally displaced persons, basic humanitarian conditions in centres for displaced persons, including food supply, hygiene, safety. The Administrative Court pointed out that the protected value in relation to Article 15(c) of the QD is not a mere "survival" of asylum seeker, but also a prohibition against inhuman treatment.</p>	<p>Judgments in case of GS Article 15(c) (indiscriminate violence), Afghanistan v . Secretary for the Home department CG, [2009] UKAIT 00044, 19.10.2009, Cour nationale du droit d'asile (CNDA, No 613430/07016562, 18. 2. 2010), judgment of the Conseil d'Etat (EC, 3.7. 2009, OFPRA v. Baskarathas, No 320295), judgment of the Federal Supreme Administrative Court of Germany, (BverwG 10 C.409, judgment of section 10, 27. 4. 2010, paragraph 25), judgment of the ECtHR in case of Sufi and Elmi</p>
<p>The Court noted that because of his many professional travels to and from Angola the appellant had been exposed to violent acts emanating from armed groups in the context of an armed conflict. This finding about past circumstances sufficed to admit that he would be exposed, in case of return, to the threats encompassed in Article L.712-1 c) CESEDA. Subsidiary protection was granted.</p>	
<p>Here the classic refugee law principle of surrogacy interferes with the positive finding on the threats originated in the blind violence prevailing in Alep.</p>	
<p>Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds.</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO18	Assessment of facts and circumstances, non-refoulement, subsidiary protection, serious harm, torture	M.R.D. v Office of Immigration and Nationality (OIN), 6.K.31.548/2013/3	Hungary	Hungarian	Administrative and Labour Court of Budapest	13.6.13	Cuba	The Court granted the applicant subsidiary protection status because he would be at risk of serious harm upon returning to his home country (torture, cruel, inhuman, degrading treatment or punishment).
EASO19	Actor of persecution or serious harm, burden of proof, medical reports/ medico-legal reports, inhuman or degrading treatment or punishment, internal armed conflict, subsidiary protection	S.M.A. v Office of Immigration and Nationality (OIN), 20.K.31072/2013/9	Hungary	Hungarian	Administrative and Labour Court of Budapest	23.5.13	Afghanistan	The Court recognised the subsidiary protection status of the applicant, as his return to the country of origin would lead to the risk of serious harm (inhuman, degrading treatment or indiscriminate violence).
EASO20	Assessment of risk/ due consideration to the situation in the region of origin and to the practical conditions of a return to this region	CNDA 28 mars 2013 M. MOHAMED ADAN n° 12017575 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	28.3.13	Somalia	The specific assessment of conditions described in Article L.712-1 c) CESEDA requires analysing not the nationwide general situation but the situation in the area of origin and also in the areas that the appellant would have to cross to reach this area. In the appellant's particular case, although the Court is convinced that he comes from Somalia it has not been possible to determine that he originates from the Afgoooye province and therefore he would be eligible to subsidiary protection under Article L.712-1 c) CESEDA provisions.
EASO21	High level of indiscriminate violence	CNDA 21 mars 2013 M. YOUMA KHAN n° 12025577 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	21.3.13	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in the province of Kunduz reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life.
EASO22	Absence of indiscriminate violence	CNDA 28 février 2013 M. ADDOW ISE no 12018920 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	28.2.13	Somalia	The Court found that, at the date of its ruling, there was no indiscriminate violence in Mogadishu. Therefore subsidiary protection on the '15(c)' ground could not be granted to the appellant.
EASO23	Conflict and internal protection	BVerwG 10C15.12 VGH A 11 S 3079/11	Germany	German	Federal Administrative Court	31.1.13	Afghanistan	The Court ruled on the conditions in which the return may take place depending on the situation in the region of origin.
EASO24	Real risk	M A-H (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2013] EWCA Civ 445	United Kingdom	English	Court of Appeal	30.1.13	Iraq	The Claimant claimed that, if returned to Iraq, he was likely to be targeted by militia who had killed two of his brothers. The Immigration Judge found that the Claimant did not fear the general lawlessness in Iraq, but feared Al-Dinai, that he had received threats and that he had been targeted and would continue to be targeted if returned. Further, that the Claimant could not realistically relocate outside Baghdad. The Upper Tribunal (IAC) found that the Immigration Judge had made a material error of law on the issue of relocation and in having not considered the country guidance in HM Article 15(c) (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2010] UKUT 331 (IAC). The claimant appealed.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Aside from an armed conflict, the risk of torture, inhuman or degrading treatment can arise in other more general situations too. Additionally, when defining protection categories it is not important whether the risk is general or not, but what the risk is based on. If an Applicant meets the requirements of a higher protection category as well, then he shall be given a higher level of protection.</p>	<p>Hungary - Metropolitan Court, 30 September 2009, D.T. v. Office of Immigration and Nationality 17.K.33.301/2008/15 Hungary - Metropolitan Court, 24.K.33.913/2008 Hungary - Metropolitan Court, 17.K.30.307/2009</p>
<p>The Court held that there is a serious threat to the life or physical integrity of the applicant as a consequence of indiscriminate violence in a situation of internal armed conflict, i.e. the risk of serious harm is present; and Afghanistan, including Kabul, does not provide a safe internal relocation option for him. The Court noted that even though the country information in this respect is not necessarily consistent and coherent, the escalation of the risk, the increase of violence and the dominance of internal anarchy can be established based on almost all of the available information. In this respect, since the life, basic safety and livelihood of the person is involved and based on the extent and nature of the danger described above (in such cases naturally the actual danger need not and cannot be proven beyond a doubt) persecution, harm or other significant detriment is likely to occur.</p>	<p>CJEU - C-465/07 Meki Elgafaji, Noor Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie ECtHR - D v The United Kingdom (Application No 30240/96) - resource ECtHR - Hussein v. Sweden, Application No 10611/09 ECtHR - JH v United Kingdom, Application No 48839/09 ECtHR - S.H. v. United Kingdom, Application No 19956/06 Hungary - Metropolitan Court, 3.K.31346/2012/11</p>
<p>This ruling directly originates in the difficult issue of unexploitable fingerprints that undermines the whole Dublin system. The failure of the fingerprints initial checking also challenges the inner credibility of the claim, making a sound assessment of facts and chronology virtually impossible. Here, impossibility to determine appellant's provenance leads to a necessarily negative assessment of his eligibility to subsidiary protection under Article L.712-1 c) CESEDA provisions. Claim is rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds.</p>	
<p>The Court nevertheless notes that the appellant's young age enhances the risk inherent to the situation of indiscriminate violence. Subsidiary protection was granted.</p>	
<p>The Court notes in fine that appellant has rendered the checking of his fingerprints impossible, thus preventing asylum authorities from establishing with certainty his identity. This statement is not part of the reasoning in the determination but underlines once again the frequency of this phenomenon. Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds.</p>	
<p>Where there is an armed conflict that is not nationwide, the prognosis of danger must be based on the foreigner's actual destination in the event of a return. This will regularly be the foreigner's region of origin. If the region of origin is out of the question as a destination because of the danger threatening the complainant there, he can be expelled to another region of the country only under the conditions established in Article 8 of Directive 2004/83/EC. In assessing whether extraordinary circumstances exist that are not the direct responsibility of the destination state of expulsion, and that prohibit the expelling state from deporting the foreigner under Article 3 of the European Convention on Human Rights, normally the examination should be based on the entire destination state of expulsion, and should first examine whether such conditions exist at the place where the deportation ends. Poor humanitarian conditions in the destination state of expulsion may provide grounds for a prohibition of deportation only in exceptional cases having regard to Article 3 of the European Convention on Human Rights. The national prohibition of deportation under Section 60 (5) of the Residence Act, with reference to Article 3 of the European Convention on Human Rights, is not superseded by the prohibition of deportation under Union law pursuant to Section 60 (2) of the Residence Act.</p>	<p>(Confirmation of the judgment of 14 July 2009 – BVerwG 10 C 9.08 – BVerwGE 134, 188 – paragraph. 17, and the decision of 14 November 2012 – BVerwG 10 B 22.12 –). (Poor humanitarian conditions may provide grounds for a prohibition of deportation only in exceptional cases: denied for Afghanistan, following European Court of Human Rights judgments of 21 January 2011 – No 30696/09, M.S.S. – NVwZ 2011, 413; of 28 June 2011 – No 831/07, Sufi and Elmi – NVwZ 2012, 681; and of 13 October 2011 – No 10611/09, Hussein – NJOZ 2012, 952).</p>
<p>The Court of Appeal allowed the appeal holding that it would be wrong to read the Immigration Judge's decision as intending to exclude the KRG from his conclusion that the Claimant would be an easy target. He had been expressing his conclusion on the risk posed to the appellant in Baghdad, the administrative areas of Iraq and the KRG. Further, the Immigration Judge had considered <i>HM</i>. Personalised targeting was not addressed in <i>HM</i>; it was premised on the risk of generalised, indiscriminate violence. The Claimant had not advanced his case on a fear of generalised violence, therefore, the Immigration Judge had been required to concentrate on the specific threat posed to the Claimant. There was no basis on which to contend that it had been an error of law for the Immigration Judge to have found that the Claimant would be a target of Al-Diani even in the KRG.</p>	<p>HM (Article 15)) (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2010] UKUT 331 (IAC)</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO25	Low level of indiscriminate violence, personal scope of Article 15 QD, civilian	CNDA 24 janvier 2013 M. Miakhail no 12018368 C+	France	French	CNDA (National Asylum Court)	24.1.13	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, indiscriminate violence in the province of Laghman reached only a moderate level so that the appellant had to demonstrate that he would be personally threatened in case of return. The appellant failed to do so and subsidiary protection was denied.
EASO26	Indiscriminate violence and real risk	HM and others (Article 15(c)) Iraq CG [2012] UKUT 00409	United Kingdom	English	Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)	13.11.12	Iraq	The evidence did not establish that the degree of indiscriminate violence characterising the armed conflict taking place in the five central governorates in Iraq, namely Baghdad, Diyala, Tameen (Kirkuk), Ninewah, Salah Al-Din, was at such a high level that substantial grounds were shown for believing that any civilian returned there would solely on account of his presence there face a real risk of being subject to that threat. Nor did the evidence establish that there was a real risk of serious harm under Article 15(c) QD for civilians who were Sunni or Shi'a or Kurds or had former Ba'ath Party connections: these characteristics did not in themselves amount to 'enhanced risk categories' under Article 15(c)'s 'sliding scale' (see [39] of <i>Elgafaji</i>).
EASO27	Armed conflict, subsidiary protection	No RG 10952/2011	Italy	Italian	Rome Court	14.9.12	Pakistan	The concept of a local conflict as referred to in Article 14 of Legislative Decree 251/2007 (c) and which is a sufficient reason for granting subsidiary protection, should not be understood as applying only to civil war. It should cover all circumstances where conflicts or outbreaks of violence, whatever their origins, between opposing groups or various factions appear to have become permanent and ongoing and widespread, not under the control of the state apparatus or actually benefiting from cultural and political ties with this apparatus.
EASO28	Internal protection, indiscriminate violence, individual threat, internal armed conflict, subsidiary protection	M.A., No 11026101	France	French	CNDA (National Asylum Court)	30.8.12	Somalia	The situation in Somalia, in particular in the south and central regions , should be regarded as a situation of generalised violence resulting from an internal armed conflict.
EASO29	Armed conflict, burden of proof, standard of proof, vulnerable person, serious harm	5114/2012	Spain	Spanish	Supreme Court. Chamber for Contentious Administrative Proceedings, third section	12.7.12	Colombia	The Court held that there was no armed conflict in Colombia.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Court notes that the appellant, a former soldier who left the Afghan army in July 2008, can be considered as a civilian and falls therefore within the personal scope of Article L.712-1 c) CESEDA. Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds.</p>	
<p>Of particular importance was the observation that decision-makers ensured that following <i>Elgafaji</i>, Case C-465/07 and <i>QD (Iraq)</i> [2009] EWCA Civ 620, in situations of armed conflict in which civilians were affected by the fighting, the approach to assessment of the level of risk of indiscriminate violence was an inclusive one, subject only to the need for there to be a sufficient causal nexus between the violence and the conflict.</p>	<p>Many cases cited, significant cases are: AK (Afghanistan) [2012] UKUT 163 MK (documents - relocation) Iraq CG [2012] UKUT 126 AMM [2011] UKUT 445 EA (Sunni/Shi'a mixed marriages) Iraq CG [2011] UKUT 342 HM (Iraq) [2011] EWCA Civ 1536 MSS v Belgium & Greece [2011] 53 EHRR2 HM and Others (Article 15(c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 Elgafaji v Staatsscretaris van Justitie Case C-465/07; [2009] 1 WLR 2100 FH v. Sweden, No 32621/06, § 9320, January 2009 NA v United Kingdom [2009] 48 EHRR 15 QD (Iraq) [2009] EWCA Civ 620 ZQ (serving soldier) Iraq CG [2009] UKAIT 00048 SR (Iraqi/Arab Christian: relocation to KRG) Iraq CG [2009] UKAIT 00038 KH (Article 15(c) Qualification Directive) Iraq CG [2008] UKAIT 46 SI (expert evidence – Kurd- SM confirmed) Iraq CG [2008] UKAIT 00094</p>
<p>The subsidiary protection was granted on the basis of the situation of generalised violence that exists in Pakistan. In fact, on the basis of an interpretation of the requirements provided in the Act, the court considered the Applicant's request, which included abundant supporting documentation (international reports), to be justified. In particular, the court held that there did not have to be a real civil war as such, but that it is sufficient if violence appears to have become permanent and ongoing and has spread to a significant degree.</p>	<p>Italy - Court of Cassation, No 27310/2008</p>
<p>Relying on a variety of information on the country of origin, deriving in particular, from the United Nations Security Council and the UNHCR, the Court concluded that the conflicts between the forces of the Transitional Federal Government, various clans and a number of Islamist militias were characterised, in certain geographical areas and in particular the southern and central regions, by a climate of generalised violence. Citing the 28 June 2011 ruling of the European Court of Human Rights in the case of <i>Sufi and Elmi v. the United Kingdom</i>, the Court moreover expressed doubts about the feasibility of internal relocation for a person who, having landed at Mogadishu, would need to cross a zone controlled by Al-Shabaab, and who had no family ties. The Court concluded that this situation must be regarded as a situation of generalised violence resulting from an armed conflict. Lastly, the Court considered that, taking account of the level of intensity that this situation of generalised violence had attained in the region from which the Applicant originated, he was currently exposed to a serious, direct and individual threat to his life or person and was unable at present to secure of any kind of protection within his country.</p>	<p>ECtHR - Sufi and Elmi v United Kingdom (Application Nos 8319/07 and 11449/07)</p>
<p>The Supreme Court held that the appellant has not provided a basis to allow him to reside in Spain on grounds of humanitarian considerations. In this sense, the Supreme Court abided by the same definition of 'serious harm' contained in Article 15(c) of the Qualification Directive, as well as the CJEU's interpretation in case C-465/07, affirmed the non-existence of an armed conflict in Columbia (that is, a situation of widespread violence). In effect, according to the arguments raised, the Supreme Court deemed that the violent situation that existed in some areas of Columbia did not extend to the whole territory or affect the entire population. Furthermore, it emphasised the implausibility of the appellant's narrative, as well as his inability to provide evidence of a real risk of serious threats to his life and physical integrity in the event of his returning to his country. Therefore, the Supreme Court's assessment was that in this particular case there were no grounds for humanitarian considerations which justified the appellant's right to reside in Spain.</p>	<p>CJEU - C-465/07 Meki Elgafaji, Noor Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie Spain - Supreme Court, 22 December 2006, No 2956/03 Spain - High National Court, 22 February 2008, No 832/2005 Spain - High National Court, 14 December 2007, No 847/2005 Spain - High National Court, 14 July 2006, No 449/2006</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO30	Assessment of facts and circumstances, credibility assessment, internal protection, obligation/duty to cooperate, subsidiary protection	S.N. v Office of Immigration and Nationality (OIN), 3. K.31.192/2012/6	Hungary	Hungarian	Administrative and Labour Court of Budapest	4.7.12	Afghanistan	The Court held that since the life, basic safety and livelihood chances of people are involved, based on the amount and nature of danger (in such cases naturally the actual danger need not and cannot be undoubtedly proved) the very likely occurrence of persecution, harm or other significant detriment cannot be risked.
EASO31	High level of indiscriminate violence	CNDA 2 juillet 2012 M. CHIR n° 12008517 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	2.7.12	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in the province of Nangarhar reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life.
EASO32	Low level of indiscriminate violence	CNDA 2 juillet 2012 M. AHMAD ZAI n° 12006088 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	2.7.12	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, indiscriminate violence in the province of Logar reached only a moderate level so that the appellant had to demonstrate that he would be personally threatened in case of return.
EASO33	Internal protection, internal armed conflict, subsidiary protection, serious harm	G.N. v Office of Immigration and Nationality, 20.K.31.576/2012/3	Hungary	Hungarian	Metropolitan Court of Budapest (currently: Budapest Administrative and Labour Court)	28.6.12	Afghanistan	The Court granted subsidiary protection status to the single female applicant and her minor children, as their return to the country of origin would lead to the risk of serious harm (indiscriminate violence).

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Based on the country information obtained as part of the investigation as well as the information available in the public domain, the Court held that it can be ascertained that Afghanistan is increasingly characterised by unpredictable and indiscriminate violence that significantly affects the civilian population. "The relative assessment whether the situation is slightly better (or worse) in certain regions by itself does not make a major difference with regards to harm or persecution. Objectively, all the Afghan regions that the applicant could reside in are regions at increasing risk, and can be classified as ones with deteriorating security situation. Undoubtedly, the security situation, as well as the events in Afghanistan, are under frequent and intensive change, thus the above mentioned situation certainly cannot be considered as an improving one. (...) This uncertain situation in relation to constantly deteriorating domestic politics, economics and security jeopardises an increasing number of the civilian population and means more and more civilians suffering serious harm. (...) Since the life, basic safety and livelihood chances of people are involved, based on the above described amount and nature of danger (in such cases naturally the actual danger need not and cannot be undoubtedly proved) the very likely occurrence of persecution, harm or other significant detriment cannot be risked.</p> <p>In relation to the internal protection alternative, the Court held that Section 92 of the Governmental Decree on the Implementation of Act II of 2007 on the Entry and Stay of Third-country Nationals determines the cumulative conditions concerning what can be reasonably expected. 'According to this, the applicant must have family or kinship ties, or his/her basic livelihood and accommodation must be provided by other means in a certain part of the country.' No evidence justifying the above was produced, thus the internal protection alternative in Afghanistan cannot be applicable in respect of this applicant.</p>	
<p>Subsidiary protection was granted regardless of any personal reason.</p>	
<p>The Court notes that because of his young age and the death of his father the appellant would be particularly exposed to the threats encompassed in Article L.712-1 c) CESEDA. Subsidiary protection was granted.</p>	
<p>The Court held that the risk of indiscriminate violence existed both in the part of the country where she is originally from (Herat) and in the capital. This was ascertainable based on the information available both at the time when the administrative decision was made and the country information available at the time when the judgment was made. Thus the Court took the most up-to-date information into account. With respect to the internal relocation alternative, the Court highlighted that 'not only the situation present at the time of the judgment of the application should be taken into account, but also the fact that neither persecution nor serious harm is expected to persist in that part of the country in the foreseeable future', in other words the protection shall last. Based on the country information, the applicant cannot be sent back to Kabul either, as it cannot be expected that she could find internal protection there. According to the ministerial reasoning, 'countries experiencing armed conflict cannot provide safe internal refuge for the above reason, as the movement of the front lines can make previously seemingly safe areas dangerous'.</p>	<p>ECtHR - Chahal v the United Kingdom (Application No 22414/93) ECtHR - Salah Sheekh v The Netherlands, Application No 1984/04,</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO34	Consideration of Article 15(c) QD	AK (Article 15(c)) Afghanistan CG [2012] UKUT 163	United Kingdom	English	Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)	18.5.12	Afghanistan	The level of indiscriminate violence in Afghanistan as a whole was not at such a high level so that within the meaning of Article 15(c) QD, a civilian, solely by being present in the country, faced a real risk which threatened his life or person. Nor was the level of indiscriminate violence, even in the provinces worst affected (which included Ghazni but not Kabul), at such a level. Whilst when assessing a claim in the context of Article 15(c) in which the respondent asserted that Kabul city was a viable internal relocation alternative, it was necessary to take into account (both in assessing 'safety' and 'reasonableness') not only the level of violence in that city but also the difficulties experienced by that city's poor and the many Internally Displaced Persons (IDPs) living there, these considerations would not in general make return to Kabul unsafe or unreasonable. This position was qualified (both in relation to Kabul and other potential places of internal relocation) for certain categories of women.
EASO35	Assessment of risk under Article 15(c) QD provisions, balancing scale, personal elements not required beyond a certain threshold of indiscriminate violence, obligation to assess the level of indiscriminate violence	CE 7 mai 2012 M.Umaramanam N° 323667 C	France	French	Council of State	7.5.12	Sri Lanka	It is not required by Article L.712-1 c) CESEDA that indiscriminate violence and armed conflict should coincide in every way in the same geographic zone. When assessing subsidiary protection on this ground, the asylum judge has to verify that indiscriminate violence reaches such a level that a person sent back to the area of conflict should be at risk because of his mere presence in this territory.
EASO36	Country of origin information, credibility assessment, internal protection, refugee status, subsidiary protection	KF v Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (Office of Immigration and Nationality, OIN) 6.K.31.728/2011/14	Hungary	Hungarian	Metropolitan Court of Budapest	26.4.12	Afghanistan	The Court held that the authority must make sure that the applicant is not at risk of serious harm or persecution in the relevant part of the country, not only at the time the application is assessed but also that this is not likely to occur in the future either. Countries struggling with armed conflicts do not normally provide safe internal flight options within the country, as the movement of front lines can put areas at risk that were previously considered safe.
EASO37	High level of indiscriminate violence	CNDA 11 avril 2012 M. MOHAMED JAMAL n° 11028736 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	11.4.12	Somalia	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in Mogadiscio reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Tribunal continued to regard as correct the summary of legal principles governing Article 15(c) of the Qualification Directive as set out in <i>HM</i> and others (Article 15(c)) <i>Iraq CG</i> [2010] <i>UKUT</i> 331 (IAC) and more recently in <i>AMM and Others</i> (conflict; humanitarian crisis; returnees; FGM) <i>Somalia CG</i> [2011] <i>UKUT</i> 00445 (IAC) and <i>MK</i> (documents - relocation) <i>Iraq CG</i> [2012] <i>UKUT</i> 00126 (IAC). The need, when dealing with asylum-related claims based wholly or significantly on risks arising from situations of armed conflict and indiscriminate violence, to assess whether Article 15(c) of the Qualification Directive was engaged, should not have lead to judicial or other decision-makers going straight to Article 15(c). The normal course was to deal with the issue of refugee eligibility, subsidiary (humanitarian) protection eligibility and Article 3 ECHR in that order.</p>	<p>Many cases cited, significant cases are: AA (unattended children) Afghanistan CG [2012] <i>UKUT</i> 00016 (IAC) HK (Afghanistan) and Ors v Secretary of State for the Home Department [2012] <i>EWCA</i> Civ 315 MK (documents - relocation) Iraq CG [2012] <i>UKUT</i> 00126 (IAC) AMM and Others (conflict; humanitarian crisis; returnees; FGM) Somalia CG [2011] <i>UKUT</i> 00445 (IAC) DS (Afghanistan) v Secretary of State for the Home Department [2011] <i>EWCA</i> Civ 305 HM (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2011] <i>EWCA</i> Civ 1536 SA v Federal Office for Migration 2011 E-7625/2008 – ATAF (FAC) – 2011/7 ZG v The Federal Republic of Germany International Journal of Refugee Law, Vol 23, No 1, March 2011 HH (Somalia) v Secretary of State for the Home Department [2010] <i>EWCA</i> Civ 426 HK and Others (minors – indiscriminate violence – forced recruitment by the Taliban) Afghanistan CG [2010] <i>UKUT</i> 378 (IAC) HM and others (Article 15(c)) Iraq CG [2010] <i>UKUT</i> 331 (IAC) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie (C-465/07) [2009] 1 WLR 2100 GS (Article 15(c): indiscriminate violence) Afghanistan CG [2009] <i>UKAIT</i> 00044 Husseini v Sweden Application No 10611/09 JH v UK Application No 48839/09 N v Sweden Application No 23505/09, 20 July 2010 QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] <i>EWCA</i> Civ 620 AM & AM (armed conflict: risk categories) Somalia CG [2008] <i>UKAIT</i> 00091 NA v UK Application No 25904/07 Secretary of State for the Home Department v AH (Sudan) [2007] <i>UKHL</i> 49 Sufi and Elmi v UK Applications Nos 8319/07 and 11449/07 Januzi v Secretary of State for the Home Department [2006] <i>UKHL</i> 5 Salah Sheekh v Netherlands Application No 1948/04</p>
<p>The Council stated that the asylum judge commits an error of law if he grants subsidiary protection on the ground of Article L.712-1 c) CESEDA without referring to any personal elements justifying the threats, if he does not assess beforehand the level of indiscriminate violence existing in the country of origin.</p>	
<p>It was justified in granting the claimant subsidiary protection status since according to the latest country of origin information when the decision was made, the security situation in Afghanistan is extremely volatile, and the claimant cannot be expected to seek refuge in the capital city from the threats brought on by the armed conflict in his province of origin. Countries struggling with armed conflicts do not normally provide safe internal flight options within the country, as the movement of front lines can put areas at risk that were previously considered safe.</p>	<p>ECtHR - Salah Sheekh v The Netherlands (Application No 1948/04) - resource ECtHR - Husseini v. Sweden, Application No 10611/09 ECtHR - Chalal v. the United Kingdom, Application No 1948/04</p>
<p>Subsidiary protection is granted regardless of any personal reason and despite remaining doubts about him having resided recently in Mogadiscio.</p>	<p>ECHR 28 June 2011, Sufi et Elmi c/ UK No 8319/07 and No 11449/07</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO38	Conflict and serious harm	FM, Re Judicial Review [2012] ScotCS CSOH_56	United Kingdom	English	Court of Session	30.3.12	Yemen	The Claimant petitioned for judicial review of a decision refusing his application under paragraph 353 of the Immigration Rules, based on Article 2(e) of the Qualification Directive, for humanitarian protection on account of the outbreak of internal armed conflict in Yemen in early 2011 and the effect thereof. He submitted that the Secretary of State had been sent a substantial amount of information about the aforementioned outbreak of internal armed conflict and had erred in concluding that another immigration judge, applying the rule of anxious scrutiny, would not come to a different conclusion and that there was no reason why he could not return to the Yemen in safety. Consideration was given to the definition of 'serious harm' pursuant to Article 15 QD.
EASO39	Delay, credibility assessment, medical reports/ medico-legal reports, indiscriminate violence, subsidiary protection	Ninga Mbi v Minister for Justice and Equality & Ors, [2012] IEHC 125	Ireland	English	High Court	23.3.12	Democrat Republic of Congo (DRC)	The Court found that the level of violence in the DRC was not as high as to engage Article 15(c) QD taking into account the situation of the applicant.
EASO40	Child specific considerations	HK (Afghanistan) & Ors v Secretary of State for the Home Department, [2012] EWCA Civ 315	United Kingdom	English	Court of Appeal	16.3.12	Afghanistan	The case concerns the State's obligation to attempt to trace the family members of unaccompanied minor asylum seekers.
EASO41	High level of indiscriminate violence, internal flight alternative	CNDA 28 février 2012 M. MOHAMED MOHAMED n° 11001336 C+	France	French	CNDA (National Asylum Court)	28.2.12	Somalia	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in Mogadishu reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life.
EASO42	High level of indiscriminate violence	CNDA 28 février 2012 Mme HAYBE FAHIYE n° 10019981 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	28.2.12	Somalia	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in the Afgooye district reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life.
EASO43	Level of violence and individual risk	CE, arrêt n° 218.075 du 16 février 2012.	Belgium	French	Council of State	16.2.12	Unknown	In this decision, the Council of State interprets Article 15 (b) QD according to the ECtHR's case-law concerning Article 3 of ECHR. Based on this interpretation the Council rejects the Elgafaji interpretation according to which the asylum applicant is not absolved of showing individual circumstances except in case of indiscriminate violence.
EASO44	Indiscriminate violence	72787	Belgium	Dutch	Council of Alien Law Litigation (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) - adopted by a special seat of three judges	31.1.12	Iraq	Held that there is no more indiscriminate violence in Central Iraq. Comes to that conclusion after analysing the factual information presented by the administration and recent ECtHR jurisprudence.
EASO45	Assessment of risk, due consideration to the practical conditions of a return to the region of origin	CNDA 11 janvier 2012 M. SAMADI+D54 n° 11011903 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	11.1.12	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, the appellant in order to return to the faraway province of Nimruz would have to travel through several provinces plagued by indiscriminate violence and was exposed therefore to the threats encompassed in Article L.712-1 c) CESEDA.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Granting the prayer of a judicial review, the Court held that the serious and individual threat to life or person by reason of indiscriminate violence had to be assessed not separately or alternatively but in the context of internal armed conflict. The Secretary of State had erred in law both in her statement of the test to be applied and in reaching a perverse conclusion in relation to internal armed conflict on the material before her. Further, her consideration that the violence could not be considered to be indiscriminate was problematic, particularly when the 'activists' who were allegedly targeted were unarmed civilians according to the information before her.</p>	<p>HM (Iraq) and Another v Secretary of State for the Home Department [2011] EWCA Civ 1536 HM (Article 15(c)) (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2010] UKUT 331 (IAC) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie (C-465/07) [2009] 1 WLR 2100 GS (Article 15(c) Indiscriminate violence) Afghanistan CG [2009] UKAIT 44 QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620 KH (Article 15(c) Qualification Directive) Iraq CG [2008] UKAIT 0023 WM (Democratic Republic of Congo) v Secretary of State for the Home Department [2006] EWCA Civ 1495</p>
<p>The level of violence in the DRC did not amount to an internal or international armed conflict and therefore the applicant did not run a real risk of serious and individual threat by reason of indiscriminate violence in situations of armed conflict.</p>	<p>ECtHR - R.C. v. Sweden (Application No 41827/07) - resource CJEU - C-277/11 MM v Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General (UP)</p>
<p>The Court noted that there was an obligation on the UK government to trace the family members of a child asylum applicant, under Article 19(3) of the Reception Directive, as enshrined in domestic law. It held that this duty was 'intimately connected' with the asylum application decision-making process as the question of whether a child has a family to return to or not is central to the asylum decision. Thus the duty to trace falls to the government, not the child. That said, however, the Court held that the government's failure to trace an applicant's family would not automatically lead to the grant of asylum – every case depends on its own facts and is a matter for the fact-finding Tribunal to determine.</p> <p>The Court also pointed out that if the government's efforts to trace families in Afghanistan are slow, this should not be allowed to delay a decision on an asylum case, particularly if the decision would be to grant protection. In such cases, the best interests of the child may require asylum to be granted. Later on, if the families are successfully traced, that may justify a revocation of refugee status, if the need for asylum is no longer deemed present.</p>	<p>ZK (Afghanistan) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 749 UK - Court of Appeal, 22 March 2011, DS (Afghanistan) v Secretary of State for the Home Department [2011] EWCA Civ 305 UK - Asylum and Immigration Tribunal, 15 March 2007, LQ, Afghanistan [2008] UKAIT 00005 UK - ZH (Tanzania) (FC) v Secretary of State for the Home Department [2011] UKSC 4 CJEU - C-465/07 Meki Elgafaji, Noor Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie UK - Upper Tribunal, AA (unattended children) v Secretary of State for the Home Department, [2012] UKUT 00016</p>
<p>Subsidiary protection was granted regardless of any personal reason. The Court noted that internal relocation in another area of Somalia was not possible.</p>	
<p>Subsidiary protection was granted regardless of any personal reason.</p>	
<p>The Council of State reminds that firstly, based on the CJEU's judgment in <i>Elgafaji</i>, Article 15(b) QD must be interpreted according with the case-law of the ECtHR.</p> <p>Secondly, the Council of State underlines that the judgment of the ECtHR in <i>Saadi v. Italy</i> enshrines the principle according to which a person's membership to a 'group systematically exposed to inhuman and degrading treatments' frees him/her from the obligation to present other individual circumstances to establish a real risk of a violation of Article 3 of the ECHR.</p> <p>The Council of State concluded that by requiring the asylum seeker to show individual circumstances other than the membership to a specific group there had been a violation of the obligation of the lower court to reason its decision. The lower court should have first answer to the question if the said group was systematically exposed to inhuman or degrading treatments.</p>	<p>(CJEU) Elgafaji (C-465/07) (ECtHR) Saadi c. Italie (37201/06)</p>
	<p>ECJ, Elgafaji, case C-465/07; ECtHR, NA. v. UK, 25904/07; ECtHR, Sufi and Elmi v. UK, 8319/07; ECtHR, J.H. v. UK, 48839/09; E.Ct.H.R., F.H. v. Sweden, 32621/06</p>
<p>The Court here does not specify the level of violence prevailing in the province of Nimruz but focuses mostly on the practical aspects of a return trip to a province located in the southwestern border : when assessing the prospective risk the Court takes due consideration of the dangers inherent to this journey. Subsidiary protection was granted.</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO46	Serious risk and children	AA (unattended children) Afghanistan CG [2012] UKUT 00016	United Kingdom	English	Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)	6.1.12	Afghanistan	The evidence demonstrated that unattached children returned to Afghanistan, depending upon their individual circumstances and the location to which they were returned, may have been exposed to risk of serious harm, inter alia from indiscriminate violence, forced recruitment, sexual violence, trafficking and a lack of adequate arrangements for child protection. Such risks had to be taken into account when addressing the question of whether a return was in the child's best interests, a primary consideration when determining a claim to humanitarian protection.
EASO47	High level of indiscriminate violence	CNDA 23 décembre 2011 M. MOHAMED ALI n° 11021811 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	23.12.11	Somalia	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in Mogadishu reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life.
EASO48	Indiscriminate violence, procedural guarantees, internal armed conflict, subsidiary protection	HM (Iraq) and RM (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2011] EWCA Civ 1536	United Kingdom	English	Court of Appeal	13.12.11	Iraq	Country Guidance on application of Article 15(c) QD quashed.
EASO49	Real risk and level of violence	Upper Tribunal, 28 November 2011, AMM and others v Secretary of State for the Home Department [2011] UKUT 00445	United Kingdom	English	Upper Tribunal	28.11.11	Somalia	In this case the Tribunal considered the general country situation in Somalia as at the date of decision for five applicants, both men and women from Mogadishu, south or central Somalia, Somaliland and Puntland. The risk of female genital mutilation (FGM) was also considered.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The evidence did not alter the position as described in HK and Others (minors – indiscriminate violence – forced recruitment by Taliban – contact with family members) Afghanistan CG [2010] UKUT 378 (IAC), namely that when considering the question of whether children were disproportionately affected by the consequences of the armed conflict in Afghanistan, a distinction had to be drawn between children who were living with a family and those who were not. That distinction was reinforced by the additional material before the Tribunal. Whilst it was recognised that there were some risks to which children who had the protection of the family were nevertheless subject, in particular the risk of landmines and the risks of being trafficked, they were not of such a level as to lead to the conclusion that all children would qualify for international protection. In arriving at this conclusion, account was taken of the necessity to have regard to the best interests of children.</p>	<p>AD Lee v SSHD [2011] EWCA Civ 348 DS (Afghanistan) [2011] EWCA Civ 305 FA (Iraq) (FC) (Respondent) v SSHD (Appellant) [2011] UKSC 22 ZH (Tanzania) v SSHD [2011] UKSC 4 FA (Iraq) v SSHD [2010] EWCA Civ 696 HK and Others (minors-indiscriminate violence-forced recruitment by Taliban-contact with family members) Afghanistan CG [2010] UKUT 378 (IAC) HM (Article 15(c)) (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2010] UKUT 331 (IAC) Elgafaji (Case C-465/07); [2009] 1WLR 2100 GS (Article 15(c): Indiscriminate Violence) Afghanistan CG [2009] UKAIT 0044 GS (Existence of internal armed conflict) Afghanistan [2009] UKAIT 00010 RQ (Afghan National Army, Hizb-i-Islami, risk) Afghanistan CG [2008] UKAIT 00013 HK v Secretary of State for the Home Department [2006] EWCA Civ 1037 R (Mlloja) v SSHD [2005] EWHC 283 (Admin) R (Q & Others) v SSHD [2003] EWCA Civ 364, R (on the application of Howard League for Penal Reform) v Secretary of State for the Home Department & Anor [2002] EWHC 2497 (Admin)</p>
<p>Subsidiary protection was granted regardless of any personal reason.</p>	<p>ECHR 28 June 2011, Sufi et Elmi c/ UK No 8319/07 and No 11449/07</p>
<p>The Court quashed a country guidance decision on the application of Article 15(c) QD in Iraq because the Tribunal had not considered what was necessary to ensure that it heard proper argument in a case designed to give binding guidance for other applicants.</p>	<p>UK - Court of Appeal, 24 June 2009, QD & AH (Iraq) v Secretary of State for the Home Department with the United Nations High Commissioner for Refugees Intervening [2009] EWCA Civ 620 UK - Russian Commercial and Industrial Bank v British Bank for Foreign Trade Ltd [1921] 2AC 438 UK - OM (Zimbabwe) v. Secretary of State for the Home Department, CG [2006] UKAIT 00077 UK - KH (Iraq) CG [2008] UKIAT 00023 UK - HM and Others (Iraq) v. Secretary of State for the Home Department, CG [2010] UKUT 331 (IAC) UK - In re F [1990] 2 AC UK - Clarke v Fennoscandia Ltd [2007] UKHL 56</p>
<p>The Tribunal considered the ‘significance’ of <i>Sufi and Elmi</i> and the rulings of the ECtHR in general. It observed that more extensive evidence was available to it than was considered by the ECtHR and so it was entitled to attribute weight and make its own findings of fact in these cases, which otherwise would have been disposed of by reference to <i>Sufi and Elmi</i>. It received the submissions of UNHCR but reiterated the view that it was not bound to accept UNHCR’s recommendation that at the time of hearing nobody should be returned to central and southern Somalia. It concluded that at the date of decision ‘an Article 15(c) risk exists, as a general matter, in respect of the majority of those in Mogadishu and as to those returning there from the United Kingdom.’ The Tribunal did identify a category of people who might exceptionally be able to avoid Article 15(c) risk. These were people with connections to the ‘powerful actors’ in the TFG/AMISOM. The Tribunal was not satisfied that the conditions in southern or central Somalia would place civilians at risk of Article 15(c) mistreatment. The Tribunal was satisfied that a returnee to southern or central Somalia would be at risk of harm which would breach Article 3 of ECHR, but reached its conclusion by a different route and on different evidence from that taken in <i>Sufi and Elmi</i>. Given the general findings on risk of persecution (Article 2 of the Qualification Directive) and serious harm (Article 15) there was a similar finding that internal flight to Mogadishu or to any other area would not be reasonable. From Mogadishu international airport to the city, notwithstanding the risk of improvised explosive devices, was considered safe under TFG/AMISOM control. There may be safe air routes, but overland travel by road was not safe if it entailed going into an area controlled by Al Shabab. Safety and reasonableness would also be gauged by reference to the current famine. Individuals may be able to show increased risk e.g. women who were not accompanied by a protecting male.</p>	<p>(ECtHR): Aktas v France (2009) (Application No 43568/08); D v The United Kingdom (Application No 30240/96); Kokkinakis v Greece (1994) (Application No 14307/88); Moldova v Romania (Application No 41138/98 and 64320/01); MSS v Belgium and Greece (Application No 30696/09); N v United Kingdom (Application No 26565/05); NA v United Kingdom (Application No 25904/07); Salah Sheekh v The Netherlands (Application No 1948/04); Sufi and Elmi v United Kingdom (Application Nos 8319/07 and 11449/07); CJEU: Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07; UK and other national: R v Horseferry Road Magistrates Court ex-parte Bennett [1993] UKHL 10; Adan [1998] UKHL 15; Shah and Islam v Secretary of State for the Home Department [1999] UKHL 20 Omoruyi v Secretary of State for the Home Department [2001] Imm AR 175 Sepet & Anor, R (on the application of) v Secretary of State for the Home Department [2003] UKHL 15 R (Alconbury Developments Ltd) v Environment Secretary [2003] 2 AC 395 (...) See the judgment for more related cases</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO50	Level of violence and individual risk	AMM and others (conflict, humanitarian crisis, returnees, FGM) Somalia CG [2011] UKUT 445	United Kingdom	English	Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)	25.11.11	Somalia	Despite the withdrawal in early August 2011 of Al-Shabab conventional forces from at least most of Mogadishu, there remained a real risk of Article 15(c) QD harm for the majority of those returning to that city after a significant period of time abroad. Such a risk did not arise in the case of those connected with powerful actors or belonging to a category of middle class or professional persons, who lived to a reasonable standard in circumstances where the Article 15(c) risk, which existed for the great majority of the population, did not apply. The significance of this category should not be overstated and was not automatically assumed to exist, merely because a person had told lies. Outside Mogadishu, the fighting in southern and central Somalia was both sporadic and localised and not such as to place every civilian in that part of the country at real risk of Article 15(c) harm. In individual cases, it was necessary to establish where a person came from and what the background information said was the present position in that place.
EASO51	High level of indiscriminate violence	CNDA 25 novembre 2011 M. SAMER n° 11003028 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	25.11.11	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in the province of Nangarhar reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life.
EASO52	Real risk and level of violence	Federal Administrative Court, 17 November 2011, 10 C 13.10	Germany	German	Federal Administrative Court	17.11.11	Iraq	Concerned questions of fundamental significance regarding the definition of Section 60(7)(2) Residence Act/Article 15(c) QD: When establishing the necessary 'density of danger' in an internal armed conflict within the meaning of Section 60(7) (2) Residence Act/Article 15(c) QD, it is not sufficient to quantitatively determine the number of victims in the conflict. It is necessary to carry out an 'evaluating overview' of the situation, which takes into account the situation of the health system.
EASO53	Actors of protection, internal protection	D.K. v Ministry of Interior, 6 Azs 22/2011	Czech Republic	Czech	Supreme Administrative Court	27.10.11	Nigeria	The Court held inter alia that effective protection cannot be provided by non-governmental organisations which do not control the state or a substantial part of its territory.
EASO54	Level of violence and individual risk	CNDA, 18 October 2011, M. P., Mme P. & Mme T., n°11007041, n°11007040, n°11007042	France	French	CNDA (National Asylum Court)	18.10.11	Sri Lanka	Since the situation of generalised violence which prevailed in Sri Lanka ended with the military defeat of LTTE combatants in May 2009, the only valid ground for claiming subsidiary protection would be Article L.712-1 b) CESEDA [which transposes Article 15(b) QD]. The CNDA added that the <i>Elgafaji</i> Case, (C-465/07) was restricted to stating principles on the assessment of the individual risks in case of return to the country of origin, considering both the personal and current risk claimed by the applicant and the degree of violence prevailing in the country.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Despite the suggestion in <i>Sufi & Elmi</i> that there was no difference in the scope of Article 3 of the ECHR and Article 15(c) of the Qualification Directive, the binding Luxembourg case law of <i>Elgafaji</i> [2009] EUECJ C-465/07 made it plain that Article 15(c) could be satisfied without there being such a level of risk as was required for Article 3 in cases of generalised violence (having regard to the high threshold identified in <i>NA v United Kingdom</i> [2008] ECHR 616). The difference involved the fact that Article 15(c) covered a 'more general risk of harm' than Article 3 of the ECHR; that Article 15(c) included types of harm that were less severe than those encompassed by Article 3; and that the language indicating a requirement of exceptionality was invoked for different purposes in <i>NA v United Kingdom</i> and <i>Elgafaji</i> respectively). A person was not entitled to protection under the Refugee Convention, the Qualification Directive or Article 3 of the ECHR, on the basis of a risk of harm to another person, if that harm would be willingly inflicted by the person seeking such protection.</p>	<p>Significant cases cited: <i>Sufi v United Kingdom</i> (8319/07) (2012) 54 EHRR 9 <i>AM (Armed Conflict: Risk Categories)</i> [2008] UKAIT 91</p>
<p>Subsidiary protection was granted regardless of any personal reason.</p>	
<p>There were no individual 'risk enhancing' circumstances, nor was the degree of danger in the applicant's home region high enough to justify the assumption that any civilian would face a serious risk. However, the High Administrative Court failed to carry out an 'evaluating overview' of the situation which should not only include the number of victims and the severity of harm, but also the situation of the health system and thus access to medical help. However, this omission in the findings of the High Administrative Court does not affect the result of the decision as the applicant would only face a low risk of being injured.</p>	<p>(ECtHR) <i>Saadi v Italy</i> (Application No 37201/06) (CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07 (Germany) Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07 Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08 Federal Administrative Court, 27 April 2010, 10 C 5.09 Federal Administrative Court, 8 September 2011, 10 C 14.10</p>
<p>Fulfilling the conditions of internal protection (the availability of protection, the effectiveness of moving as a solution to persecution or serious harm in the area of origin, and a minimal standard of human rights protection) must be assessed cumulatively in relation to specific areas of the country of origin. It also must be clear from the decision which specific part of the country of origin can provide the applicant refuge from imminent harm. For the purposes of assessing the ability and willingness to prevent persecution or serious harm from non-State actors, possible protection provided by the state, parties or organisations which control the state or a substantial part of its territory, must be examined. Effective protection cannot be provided by non-governmental organisations which do not control the state or a substantial part of its territory.</p>	<p>ECtHR - <i>Collins and Akaziebie v Sweden</i> (Application No 23944/05) ECtHR - <i>Izevbekhai and Others v Ireland</i> (Application No 43408/08) Czech Republic - Supreme Administrative Court, 30 September 2008, S.N. v Ministry of Interior, 5 Azs 66/2008-70 Czech Republic - Supreme Administrative Court, 28 July 2009, L.O. v Ministry of Interior, 5 Azs 40/2009 Czech Republic - Supreme Administrative Court, 16 September 2008, N.U. v Ministry of Interior, 3 Azs 48/2008-57 Czech Republic - Supreme Administrative Court, 24 January 2008, E.M. v Ministry of Interior, 4 Azs 99/2007-93 Czech Republic - Supreme Administrative Court, 25 November 2011, D.A. v Ministry of Interior, 2 Azs 100/2007-64</p>
<p>The CNDA noted that the CJEU judgment dating from 17 February 2009 on a preliminary ruling relating to the interpretation of the provisions of Article 15(c) of the Qualification Directive (<i>Elgafaji Case</i>, C-465/07) was restricted to stating principles on the assessment of the individual risks in case of return to the country of origin, considering both the personal and current risk claimed by the applicant and the degree of violence prevailing in the country. It concluded that these judgments did not exempt an applicant for subsidiary protection from establishing an individual risk of persecution or ill-treatment, by attempting to prove personal factors of risk that he/she would face in case of return to his/her country of origin. The Court insisted that the only valid ground for subsidiary protection was Article L.712-1 b) CESEDA [which transposes Article 15(b) of the Qualification Directive] since the situation of generalised violence which prevailed in Sri Lanka ended with the military crushing of the LTTE combatants in May 2009.</p>	<p>(ECtHR) <i>NA v United Kingdom</i> (Application No 25904/07) (CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO55	Low level of indiscriminate violence	CNDA 18 octobre 2011 M. HOSSEINI n° 10003854 C+	France	French	CNDA (National Asylum Court)	18.10.11	Afghanistan	The Court found that at the date of its ruling indiscriminate violence in the province of Parwan reached only a moderate level so that the appellant had to demonstrate that he would be personally threatened in case of return.
EASO56	High level of indiscriminate violence	CNDA 18 octobre 2011 M. TAJIK n° 09005623 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	18.10.11	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in the province of Kunduz reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life.
EASO57	Low level of indiscriminate violence	CNDA 3 octobre 2011 M. DURANI n° 10019669 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	3.10.11	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, indiscriminate violence in the province of Nangarhar reached only a moderate level so that the appellant had to demonstrate that he would be personally threatened in case of return. The appellant failed to do so and subsidiary protection was denied.
EASO58	Indiscriminate violence	AJDCoS, 8 September 2011, 201009178/1/V2	Netherlands	Dutch	Administrative Jurisdiction Division of the Council of State	8.9.11	Zimbabwe	The fact that riots took place in poorer neighbourhoods which resulted in sudden police charges to dispel the riots is insufficient for the application of Article 15(c) QD.
EASO59	Situation of trouble and unrest not amounting to indiscriminate violence	CNDA 1er septembre 2011 M. PETHURU n° 11003709 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	1.9.11	Sri Lanka	The Court found that, at the date of its ruling, the prevailing situation of tension and unrest in the Jaffna peninsula did not reach the level of indiscriminate violence within the meaning of Article L.712-1 c) CESEDA provisions. Therefore subsidiary protection on the '15c' ground could not be granted to the appellant.
EASO60	Conflict	High Administrative Court Hessen, 25 August 2011, 8 A 1657/10.A	Germany	German	High Administrative Court Hessen	25.8.11	Afghanistan	The applicant was eligible for subsidiary protection as an internal armed conflict was taking place in Logar .
EASO61	Assessment of risk under Article 15(c) QD provisions, balancing scale, personal elements not required beyond a certain threshold of indiscriminate violence, obligation to assess the level of indiscriminate violence	CE 24 Août 2011 M.Kumarasamy n° 341270 C	France	French	Council of State	24.8.11	Sri Lanka	When indiscriminate violence reaches such a level that a person sent back to the area of conflict is at risk because of his mere presence in this territory, an appellant does not have to prove that he is specifically targeted to meet the requirements of Article L.712-1 c) CESEDA. Thus, for denying a claim for subsidiary protection, it is not sufficient to discard the credibility of the alleged personal circumstances and the asylum judge has to verify that the level of violence does not entail by itself a real risk against life and security.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Court noted that because of his young age and lack of family links the appellant would be particularly exposed to the threats encompassed in Article L.712-1 c) CESEDA. Subsidiary protection was granted.</p>	
<p>Subsidiary protection was granted regardless of any personal reason.</p>	
<p>Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds. This assessment of the situation in the Nangarhar province has evolved very quickly: see EASO 31.</p>	(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07
<p>The Council of State referred to case C-465/07 of the Court of Justice EU of 17 February 2009 (<i>Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie</i>) and held that Article 15(c) of the Qualification Directive is only applicable in extraordinary cases in which the degree of indiscriminate violence characterising the armed conflict reaches such a high level that substantial grounds are shown for believing that a civilian would, solely on account of presence, face a real risk of being subject to a serious threat. Travel advice of the Minister of Foreign Affairs concerning Zimbabwe dated 1 December 2009 described that in the poor neighbourhoods riots take place and sudden police charges may take place. However, it did not follow from this that the level of indiscriminate violence was so high that substantial grounds were shown for believing that a civilian would, solely on account of presence, face a real risk of being subject to a serious threat.</p>	(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07
<p>Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds.</p>	
<p>The High Administrative Court upheld its position according to which the applicant was eligible for subsidiary protection under Article 15(c) of the Qualification Directive. At the time of its first decision (January 2010), the Court found that an internal armed conflict took place in the applicant's home region, the province of Logar, in the form of civil war-like clashes and guerrilla fighting. The situation had worsened to such an extent that the armed conflict reached a high level of indiscriminate violence which involved a high 'density of danger' for the civilian population. It could be established that virtually the whole population of the province of Logar was subject to 'acts of arbitrary, indiscriminate violence' by the parties to the conflict. The Court found that the applicant was facing an even higher risk due to his Tajik ethnicity, his Shiite religion, his previous membership of the youth organization of the PDPA, which had become known in the meantime, and due to the fact that his family (formerly) owned real estate in his hometown. These circumstances had to be taken into consideration in the existing context as they suggested that the applicant was not only affected more severely than others by the general indiscriminate violence, but since they exposed him additionally to the risk of target-oriented acts of violence. It was precisely such target-oriented assaults which could be expected to intensify in the province of Logar which, to a great extent, was dominated by insurgents.</p>	(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07 (Germany) Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08 Federal Administrative Court, 14 July 2010, 10 B 7.10
<p>The asylum judge commits an error of law if he denies subsidiary protection on the sole basis of a negative assessment of personal circumstances without any reference to the level of indiscriminate violence possibly existing in the country of origin.</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO62	Assessment of facts and circumstances, country of origin information, inadmissible application, relevant documentation, subsequent application, subsidiary protection	II OSK 557/10	Poland	Polish	Supreme Administrative Court of Poland	25.7.11	Russia	The administrative authorities, when carrying out an assessment of whether a subsequent application for refugee status is inadmissible (based on the same grounds), should compare the factual basis for the administrative case on which a final decision has been made with the testimony of the foreigner provided in the subsequent application and should also examine whether the situation in the country of origin of the applicant and also the legal position have changed.
EASO63	Absence of indiscriminate violence	CNDA 22 juillet 2011 M. MIRZAIE n° 11002555 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	22.7.11	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, there was no indiscriminate violence in the province of Parwan. Therefore subsidiary protection on the «(15c)» ground could not be granted to the appellant.
EASO64	Level of violence and individual risk	ANA (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2011] CSOH 120	United Kingdom	English	Court of Session	8.7.11	Iraq	The Claimant sought judicial review of the Secretary of State's refusal to treat representations as a fresh claim for asylum or humanitarian protection. The Claimant arrived in the UK in 2010 and sought asylum or humanitarian protection on the basis that as a medical doctor, he was at risk of violence in Iraq. His application and subsequent appeals were refused and his rights of appeal were exhausted. Further representations were made on the basis that the findings in the country guidance case of <i>HM (Iraq) v Secretary of State for the Home Department</i> [2010] UKUT 331 (IAC) to the effect that persons such as medical doctors were at greater risk of violence than other civilians and were likely to be eligible for either refugee or humanitarian protection under Article 15 QD, were in accordance with the Secretary of State's own Iraq country of origin information report.
EASO65	Conflict	High National Court, 8 July 2011, 302/2010	Spain	Spanish	High National Court	8.7.11	Côte d'Ivoire	The applicant claimed asylum in November 2009 alleging a well-founded fear of persecution for reasons of race and religion. The application was refused by the Ministry of Interior on the grounds that the application did not amount to persecution in accordance with the 1951 Refugee Convention. On appeal, the High National Court re-examined the application and held that the conflict which had arisen in the Ivory Coast had to be taken into account and on that basis subsidiary protection should be granted.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Supreme Administrative Court of Poland found that, when an assessment is being made of whether a subsequent application for refugee status is based on the same grounds, the administrative authorities should not limit themselves only to a simple comparison between the facts set out in the subsequent application and the facts cited by the applicant in the previous applications. This is because the grounds on which basis a subsequent application has been drawn up should be set against all relevant facts established by the authorities in the previous proceedings and not just those contained in previous applications.</p> <p>The facts cited by the foreigner in his application for refugee status, for the purposes of the authority, are just a source of information about the circumstances of the case and serve to provide direction for the Court's investigations. The administrative authority is not bound by the legal or factual basis indicated by the foreigner in his application; it is obliged to investigate the facts in accordance with the principle of objective truth. Furthermore, the facts that form the basis for an application frequently change or are added to during the course of the proceedings. At the same time, the scope of information contained in the application by the foreigner is not identical to the factual findings established by the administrative authority during the course of the proceedings (as the findings of the authority are supposed to be broader in scope). One cannot assess whether two administrative cases are identical by comparing the two applications that initiated these proceedings. Rather, the content of the subsequent application must be compared with the totality of facts considered to form the factual basis for the administrative case on which a final decision was made.</p> <p>The factual basis of an application consists in information concerning the individual position of the foreigner and the situation in his country of origin. The administrative authorities should therefore, when performing a subsequent assessment, examine whether the situation has changed in the country of origin of the applicant from the position found in the course of the previous proceedings for refugee status.</p> <p>If the foreigner cites only personal circumstances in his application, this does not relieve authorities of this obligation, as the situation in the country of origin may be unknown to the applicant, who typically assesses his situation subjectively, unaware of what has happened since he left his country of origin.</p> <p>The assessment of how similar two or more cases are cannot be limited just to an analysis of the facts; the assessor also needs to examine whether the legal position in relation to the proceedings in question has changed. An application is found inadmissible if it is based on the same grounds. This concerns not just the facts but also the legal basis. If the law changes, an application made on the same factual grounds as before will not prevent a subsequent application from being examined on the merits.</p>	<p>CJEU - C-465/07 Meki Elgafaji, Noor Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</p>
<p>Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds.</p>	
<p>The Secretary of State's decision was reduced. The question was whether there was any possibility, other than a fanciful possibility, that a new immigration judge might take a different view given the material. The Secretary of State had failed to explain in her decision why she was of the view that a new immigration judge would come to the view that <i>HM</i> and the country of origin information report were not matters which might lead to a decision favourable to the claimant. Moreover, she had placed weight on the finding of an immigration judge who had heard the claimant's appeal that his claim lacked credibility but did not explain why that was relevant in considering the view which could be taken by a new immigration judge in light of <i>HM</i>.</p>	<p>Ruddy v Chief Constable of Strathclyde [2011] CSIH 16 Colstoun Trust v AC Stoddart & Sons, Colstoun (1995) [2010] CSIH 20 HM (Article 15(c)) (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2010] UKUT 331 (IAC) GM (Eritrea) v Secretary of State for the Home Department [2008] EWCA Civ 833</p>
<p>When assessing if the applicant qualified for subsidiary protection, the Court relied on a report issued by UNHCR (UNHCR Position on Returns to Côte d'Ivoire, 20 January 2011) stating that serious human rights violations were taking place due to the conflict in Ivory Coast. These violations had been inflicted by both Gbagbo's government and Ouattara's political opposition. Also, the recommendation by UNHCR in the above report to cease forced returns to Côte d'Ivoire had to be taken into account. The Court held that there was a real risk to the applicant if returned to his country of origin. Therefore, subsidiary protection could be granted since the applicant faced a real risk of suffering serious harm (Article 4, Law 12/2009).</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO66	Internal protection	AWB 08/39512	Netherlands	Dutch	District Court Almelo	23.6.11	Somalia	This was an appeal against the first instance decision to refuse the applicant's asylum claim on the basis of an internal protection alternative. The District Court held the respondent had interpreted the requirements of sub (c) of the Dutch policy concerning internal protection alternative too restrictively by only assessing whether the situation in southern and central Somalia fulfilled the requirements of Article 15(c) QD and amounted to a violation of Article 3 of the ECHR. The interpretation used by the respondent would entail that requirement sub (c) of the Dutch policy has no independent meaning, since the assessment regarding Article 15(c) QD and Article 3 of the ECHR is already made when examining whether requirement sub (a) is fulfilled.
EASO67	Existence of indiscriminate violence	CNDA 3 juin 2011 M. KHOGYANAI n° 09001675 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	03/06/2011	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, the province of Nangarhar was plagued by indiscriminate violence but did not specify the level of this violence.
EASO68	Level of violence and individual risk	MAS, Re Application for Judicial Review [2011] ScotCS CSOH_95	United Kingdom	English	Court of Session	2.6.11	Somalia	The claimant sought judicial review of the Secretary of State's refusal to treat further submissions as a fresh claim for asylum. He claimed to be a member of a Somali minority clan and thereby at risk of persecution if returned there. On an unsuccessful appeal, an immigration judge rejected his claim to be from a minority clan and had found that, on the authorities, returning someone from a minority clan to Somalia would not, of itself, lead to danger for that person unless there was anything further in the special circumstances of the case to justify it. The claimant made additional submissions, under reference to further authorities including <i>Elgafaji</i> , that having regard to armed conflict in Somalia, the demonstration of a serious and individual threat to him was no longer subject to the requirement that he would be specifically targeted by reason of factors peculiar to his personal circumstances.
EASO69	Internal protection	EA (Sunni/Shi'a mixed marriages) Iraq CG [2011] UKUT 00342	United Kingdom	English	Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)	16.5.11	Iraq	In general there was not a real risk of persecution or other significant harm to parties to a Sunni/Shi'a marriage in Iraq. There may, however, have been enhanced risks, crossing the relevant risk thresholds, in rural and tribal areas, and in areas where though a Sunni man may marry a Shi'a woman without risk, the converse may not pertain. Even if an appellant was able to demonstrate risk in his/her home area, in general it was feasible for relocation to be effected, either to an area in a city such as Baghdad, where mixed Sunni and Shi'a families live together, or to the Kurdistan region.
EASO70	Level of violence and individual risk	Metropolitan Court, 22 April 2011, 17.K30. 864/2010/18	Hungary	Hungarian	Metropolitan Court	22.4.11	Afghanistan	The applicant could not substantiate the individual elements of his claim with respect to his well-founded fear of a blood feud; however, he was able to satisfy the criteria for subsidiary protection. As a result of the armed conflict that was ongoing in the respective province in his country of origin (Ghazni , Afghanistan), the high intensity of the indiscriminate violence was deemed to be sufficient to be a threatening factor to the applicant's life. As a result, the criteria of subsidiary protection were fulfilled.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The District Court ruled that the applicant did not fall under any of the categories of persons who, in principle, cannot rely on internal protection. Therefore, it had to be considered whether there is the possibility of internal protection in this individual case. According to Dutch policy, an internal protection alternative is available if:</p> <p>a) it concerns an area where there is no well-founded fear of persecution or a real risk of torture, inhuman or degrading treatment or punishment for the asylum seeker;</p> <p>b) the asylum seeker can enter that area safely;</p> <p>c) the asylum seeker can settle in the area and he/she can reasonably be expected to stay in that part of the country.</p>	
<p>The Court noted that because of his young age and the death of his parents, the applicant had to be considered a vulnerable claimant exposed to violence and forced enlistment in one of the conflicting armed forces. The applicant was exposed to the threats encompassed in Article L.712-1 c) CESEDA. Subsidiary protection was granted.</p>	
<p>The Secretary of State had erred in refusing to treat further submissions made on behalf of a foreign national as a fresh claim for asylum where she had lost sight of the test of anxious scrutiny and proceeded on the basis of her own opinion as to the merits of the case. Where, in general, judges should not adjudicate on the issue before the Secretary, the decision should be reduced and remitted to her for further consideration. The key issue was whether there was a sufficient level of indiscriminate violence in southern Somalia or on the route from Mogadishu airport as to satisfy the requirements of Article 15(c) of the Qualification Directive; whereas, in the main, the previous hearing dealt with the petitioner's claim to be from a minority clan.</p>	<p>KD (Nepal) v Secretary of State for the Home Department [2011] CSIH 20 R (on the application of MN (Tanzania)) v Secretary of State for the Home Department [2011] EWCA Civ 193 Colstoun Trust v AC Stoddart & Sons, Colstoun (1995) [2010] CSIH 20 MA (Somalia) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 426 R (on the application of YH (Iraq)) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 116 Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie (C-465/07) [2009] 1 WLR 2100 QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620 WM (Democratic Republic of Congo) v Secretary of State for the Home Department [2006] EWCA Civ 1495</p>
<p>Given the general lack of statistics, any risk on account of being a party to a mixed marriage on return in an Article 15(c) of the Qualification Directive sense had to be seen in the context of the general violence and general insecurity. The evidence showed an improvement in the situation for couples to mixed marriages which mirrored an overall improvement in the security situation in Iraq since 2006/2007. That was subject to the caveat set out in a letter from the British Embassy of 9 May 2011, that there may have been enhanced risks in rural and tribal areas where mixed marriages were less common. This had to be established by proof.</p>	<p>HM and Others (Article 15(c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC)</p>
<p>Regarding the applicant's claim for subsidiary protection, the Court assessed the risk of serious harm and stated that 'during the armed conflict in the Ghazni province, the indiscriminate violence has spread to such an extent as to threaten the applicant's life or freedom.' According to available country of origin information, the court pointed out that the conditions in the country of origin of the applicant could qualify as serious harm that would threaten the applicant's life or freedom.</p> <p>The Court examined the possibility of internal protection alternatives; however, since the applicant did not have family links in other parts of Afghanistan, it would not be reasonable for him to return back.</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO71	Conflict and individual risk	High Administrative Court of Niedersachsen, 13 April 2011, 13 LB 66/07	Germany	German	High Administrative Court of Niedersachsen	13.4.11	Iraq	The question of whether the situation in Iraq was an internal armed conflict (nationwide or regionally) according to Section 60(7)(2) Residence Act/Article 15(c) QD was left open. Even if one assumes that such a conflict takes place, subsidiary protection is only to be granted if the applicant is exposed to a serious and individual threat to life or physical integrity 'in the course of' such a conflict. That could not be established regarding the applicant in the case.
EASO72	Conflict and level of violence	CNDA, 31 March 2011, Mr. A., No 100013192	France	French	CNDA (National Asylum Court)	31.3.11	Somalia	The situation which prevailed at the time of the evaluation in some geographical areas of Somalia, in particular in and around Mogadishu, must be seen as a situation of generalised violence resulting from a situation of internal armed conflict, in the meaning of Article L.712-1 c) CESEDA [which transposed Article 15(c) QD].
EASO73	Indiscriminate violence and serious risk	A v Immigration Service, 28.3.2011/684	Finland	Finnish	Supreme Administrative Court	28.3.11	Afghanistan	Appeal against refusal to grant international protection on the ground that the security situation in the Ghazni province did not give rise to a need for protection.
EASO74	Conflict and country of origin information	M.A.A. v Minister for Justice, Equality, and Law Reform, High Court, 24 March 2011	Ireland	English	High Court	24.3.11	Iraq	Documentation that assesses the security situation in a volatile area which is three years old is of limited value. A decision maker who relies on such information could be subject to criticism and challenge.
EASO75	Conflict	CNDA, 11 March 2010, Mr. C., n° 613430/07016562	France	French	CNDA (National Asylum Court)	11.3.11	Iraq	The situation which prevailed at the time of the evaluation in the region of Mosul, as well as in the whole territory of Iraq, could no longer be considered as a situation of armed conflict, within the meaning of Article L.712-1 c) CESEDA [which transposed Article 15(c) QD].

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Court held that it could be left open whether the situation in Iraq justified the assumption that an internal armed conflict was taking place (either nationwide or regionally). Even if one assumed that such a conflict was taking place, deportation would only be prohibited if the applicant was exposed to a serious and individual threat to life and limb 'in situations of' (i.e., 'in the course of') the conflict. Such a threat cannot be established regarding the applicant. According to the decision by the Federal Administrative Court of 14 July 2009, 10 C 9.08 (asyl.net, M16130) an 'individual accumulation of a risk', which is essential for granting subsidiary protection, may on the one hand occur if individual circumstances lead to an enhancement of the risk for the person concerned. On the other hand, it may also, irrespective of such circumstances, arise in extraordinary situations which are characterised by such a 'density of danger' that practically any civilian would be exposed to a serious individual threat simply by being present in the relevant territory.</p> <p>Regarding the applicant, who was born in Germany, there were no individual risks which could enhance the general risk in case of return. Though she was born in Germany and therefore was influenced by a 'western lifestyle', she shared this characteristic with many other Kurds who were born in western countries or with those Kurds who had been living there for a long time. Without further 'risk-enhancing' circumstances, an 'individualisation of a real risk' could not be derived from that fact. Furthermore, it could be assumed that the applicant, being a child, would easily be able to adapt to the cultural realities of her home region.</p> <p>Furthermore, the necessary individualisation cannot be deduced from an exceptional 'density of danger' which the applicant may be exposed to and against which she may not find internal protection in other parts of Iraq. A degree of danger which would expose virtually any civilian to a serious and individual threat solely by being present in the relevant territory could not be established for the province of Dohuk, where the applicant's parents came from. According to the country of origin information, the number of attacks in Dohuk was rather low in comparison to other regions and the security situation was considered to be good.</p>	<p>(Germany) Administrative Court Göttingen, 18 January 2006, 2 A 506/05 Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08</p>
<p>Regarding subsidiary protection, CNDA recalled that the well-founded nature of the protection claim of the applicant has to be assessed in light of the situation which prevails in Somalia. The Court stated in particular that this country experienced a new and significant deterioration of the political and security situation since the beginning of 2009; that this deterioration resulted from violent fighting against the forces of the Federal Transitional Government and several clans and Islamic militia; that this fighting was currently characterised, in some geographical areas, in particular in and around Mogadishu, by a climate of generalised violence including the perpetration of extortion, slaughters, murders and mutilations targeting civilians in these areas; that consequently this situation must be seen as a situation of generalised violence resulting from a situation of internal armed conflict, in the meaning of Article L.712-1 c) CESEDA [which transposes Article 15(c) of the Qualification Directive].</p> <p>The Court added that this situation of generalised violence, due to its intensity in the region of origin of the applicant, who is moreover made vulnerable by his isolation because of the disappearance of his family, is sufficient to allow the court to consider that this individual currently faces a serious, direct and individual threat against his life or his person, without being able to avail himself of any protection.</p> <p>The applicant therefore has a well-founded claim for subsidiary protection under Article L.712-1 c) CESEDA [which transposes Article 15(c) of the Qualification Directive].</p>	
<p>The Supreme Administrative Court accepted that the security situation in the Ghazni province did not give rise to a need for protection. However, the Court also considered the safety of the travel route for those returning to Jaghori: 'The return to an area judged to be relatively safe also necessitates that the individual has a reasonable possibility of travelling to and entering that area safely. In assessing the possibility for a safe return, regard must be had to whether possible restlessness in the neighbouring regions would prevent or substantially impede the returnees' possibilities to access the basic needs for a tolerable life. Furthermore, the return cannot be considered safe, if the area would run an imminent risk of becoming isolated.'</p> <p>Having regard to current and balanced country of origin information (COI) the Supreme Administrative Court concluded that the road from Kabul to Jaghori could not be considered safe. Nor could the detour or the flight connection from Kabul to Jaghori, as suggested by the Immigration Service, be considered feasible for an individual asylum seeker.</p> <p>Finally, the Supreme Administrative Court found that internal relocation was not a practical or reasonable alternative taking into account that A. had left his Hazara village in Jaghori as a teenager and thereafter lived outside Afghanistan for over ten years.</p>	
<p>Obiter: Documentation that assesses the security situation in a volatile area which is three years old is of limited value. A decision maker who relies on such information could be subject to criticism and challenge. Information relating to societal attitudes and tribal customs may evolve more slowly and therefore be more reliable. There is also a burden on all parties to submit the most up-to-date information available.</p> <p>The representative of the Minister for Justice's claim that the security situation in Iraq was 'not yet ideal' was a markedly optimistic choice of language.</p> <p>The conclusions of the decision of the UK's Immigration and Asylum Chamber in <i>HM and Others</i> (Article 15(c)) <i>Iraq CG</i> [2010] <i>UKUT</i> 331 (IAC) were consistent with the findings of the Minister's representative.</p>	<p>(UK) <i>HM and Others</i> (Article 15(c)) <i>Iraq v. Secretary of State for the Home Department</i>, CG [2010] <i>UKUT</i> 331 (IAC) (Ireland) <i>D.C. v The Director of Public Prosecutions</i> [2005] 4 IR 281 <i>F.N. v Minister for Justice, Equality and Law Reform</i> [2008] IEHC 107 <i>G. v Director of Public Prosecutions</i> [1994] 1 IR 374</p>
<p>The CNDA found that 'if the context of diffuse insecurity which prevails in the region of Mosul and in the Governorate of Ninive translates in particular into attacks against minorities, including Christians, this situation of unrest does not amount to a situation of internal armed conflict'. The CNDA considered that 'in particular, the acts committed by radical Kurdish groups and extremist Sunnite groups are real but they do not reach an organisational degree or objectives which correspond to this definition'.</p> <p>The CNDA therefore concluded that the situation which prevailed in the region of Mosul, as well as in the whole Iraqi territory, could no longer be considered as a situation of armed conflict, within the meaning of Article L.712-1 c) CESEDA [which transposes Article 15(c) of the Qualification Directive].</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO76	Armed conflict, exclusion from protection, internal armed conflict, subsidiary protection	UM 10061-09	Sweden	Swedish	Migration Court of Appeal	24.2.11	Somalia	The Migration Court of Appeal held that internal armed conflict prevailed in all parts of southern and mid Somalia.
EASO77	Absence of indiscriminate violence	CNDA 23 février 2011 M. SAID ALI n° 08015789 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	23.2.11	Irak	The Court found that, at the date of its ruling, there was no indiscriminate violence in autonomous region of Kurdistan. On the contrary this area may be regarded as a safe place of relocation for those fleeing violence in the southern part of Iraq. Therefore subsidiary protection on the '15(c)' ground could not be granted to the appellant.
EASO78	Existence of indiscriminate violence, internal flight alternative (IFA)	CNDA 8 février 2011 M. AMIN n° 09020508 C	France	French	CNDA (National Asylum Court)	8.2.11	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, the province of Helmand was plagued by indiscriminate violence and that the appellant may be considered as exposed to the threats encompassed in Article L.712-1 c) CESEDA. CNDA nevertheless rejected his claim on the ground of internal flight alternative.
EASO79	Individual risk	High Administrative Court Bayern, 3 February 2011, 13a B 10.30394	Germany	German	High Administrative Court Bayern	3.2.11	Afghanistan	The Court held that the applicant, being a young, single man and fit for work, was at no substantial individual risk, neither in his home province Parwan nor in Kabul. Therefore, it could remain undecided if the conflict in Afghanistan constituted an internal armed conflict.
EASO80	Level of violence and individual risk	KHO:2010:84, Supreme Administrative Court, 30 Dec 2010	Finland	Finnish	Supreme Administrative Court	30.12.10	Iraq	The applicant was granted a residence permit on the grounds of subsidiary protection. Based on up-to-date accounts of the security situation in central Iraq he was found to be at risk of suffering serious harm from indiscriminate violence in Baghdad, his region of origin, in accordance with Section 88(1)(3) of the Aliens' Act. The ruling of the CJEU in <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> (C-465/07) was taken into consideration in the case. At issue in the case was whether the security situation in central Iraq, and especially in Baghdad, met the requirements of subsidiary protection in this specific case.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Regarding internal armed conflict, the Court stated that it had established the requirements for an internal armed conflict in its previous case law, and that such had been found to prevail in Mogadishu (MIG 2009:27). The Court then stated that the security situation at this point had worsened so that the internal armed conflict now had extended to all of Somalia, except Somaliland and Puntland. The Court based its conclusion on the extent of the conflict, its character, geography and the consequences for civilians as well as the lack of further information on the events in southern and mid part of Somalia. The Migration Court of Appeal concluded that as the applicant is a resident of Mogadishu and has no previous connection to Somaliland or Puntland (and therefore cannot rely on internal protection in those regions) he must be found eligible for international protection and for subsidiary protection status in Sweden. His criminal record had no bearing on this decision as the Aliens Act, Chapter 4 Section 2 c (transposing Article 17.1 of the Qualification Directive) stated that exclusion from protection could apply only where there were particularly strong reasons to believe that the applicant has been guilty of a gross criminal offence. This requirement was not fulfilled in this case.</p>	Sweden - MIG 2007:29
<p>Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds. The finding on applicability of Article L.712-1 c) CESEDA was an implicit one.</p>	
<p>IFA is very seldom used in French jurisprudence. The rationale here lies predominantly on the lack of links between the appellant and the Helmand which he left twenty years before to live in Iran, Turkey and Pakistan. Having no compelling reasons to return to this province, he can be expected to relocate in any area where indiscriminate violence does not prevail. The assumption that IFA is possible in a war-torn country is a matter of dissenting opinions within the Court.</p>	
<p>The High Administrative Court found that the applicant was not eligible for subsidiary protection but the issue of whether there is an internal armed conflict according to Article 15(c) Qualification Directive in Afghanistan or in parts of Afghanistan can be left open, since the applicant would not be exposed to a serious and individual threat to life or physical integrity in case of return.</p> <p>According to the case law of the Federal Administrative Court, the assumption of such an individual risk requires a sufficient 'density of danger'. In order to establish if such a 'density of danger' exists, it is necessary to determine the relation between the number of inhabitants with the number of victims in the relevant area. In addition, it is necessary to make an evaluating overview of the number of victims and the severity of casualties (deaths and injuries) among the civilian population.</p> <p>It is true that the security situation in Afghanistan has deteriorated nationwide in 2010. However, it cannot be established that the security situation in the provinces of Parwan and Kabul deteriorated in 2010 or will deteriorate in 2011 to such an extent that practically any civilian would be exposed to a serious and individual threat solely by being present in the relevant territory.</p> <p>Furthermore, one cannot assume that there are individual 'risk-enhancing' circumstances which would lead to a concentration of risks for the applicant. Such circumstances do not arise from the fact that the applicant belongs to the Hazara minority. According to the information available to the Court, the overall situation of the Hazara, who have traditionally been discriminated against, has improved, even if traditional tensions persist and reappear from time to time. The Hazara have always lived in the provinces of Parwar and Kabul and, according to information from UNHCR, many Hazara returned to this region. Neither does the applicant's membership of the religious group of Shiites constitute an individual 'risk-enhancing' circumstance since 15 per cent of the Afghan population are Shiites.</p>	(Germany) Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08 Federal Administrative Court, 27 April 2010, 10 C 4.09
<p>The Court stated that an assessment of international protection includes assessments of both law and fact. The previous experience of the applicant in his country of origin should be taken into account, as well as current information concerning the security situation.</p> <p>Regarding subsidiary protection, the Supreme Administrative Court (SAC) stated that both collective and individual factors must be reviewed. The SAC applied the reasoning of the CJEU in <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> (C-465/07), stating that the more the applicant can prove a serious and individual threat, the less indiscriminate violence is required.</p> <p>According to the Government Bill on the Aliens' Act, international or internal armed conflict does not only cover armed conflict which is defined by the Geneva Conventions 1949 and its protocols of 1977, but also other forms of armed violence and disturbances. Concerning humanitarian protection the Government Bill states that the risk of harm can also include that from the general situation in the country where anyone could be at risk, as opposed to individual targeting.</p> <p>The SAC found that the applicant's family members had personal and severe experiences of arbitrary violence and that the applicant himself has been threatened. These experiences did not prove that the risk of being a target of arbitrary violence concerned the applicant because of his individual features. These experiences must, however, be taken into consideration when evaluating the security situation, and especially how the violence, undeniably occurring in Baghdad, may be targeted at anyone indiscriminately.</p> <p>The SAC also held there was no internal flight alternative in Iraq (based on UNHCR Eligibility Guidelines).</p> <p>The SAC held that although recent developments had shown some improvements in the security situation there were no grounds to overrule the decision of the Administrative Court.</p>	(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07 (UK) HM and Others (Article 15(c)) <i>Iraq v. Secretary of State for the Home Department</i> , CG [2010] UKUT 331 (IAC) (Sweden) MIG 2009:27 (Germany) Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO81	Level of violence and individual risk	Metropolitan Court, 28 December 2010, A.M. v. Office of Immigration and Nationality 15.K.34.141/ 2009/12	Hungary	Hungarian	Metropolitan Court	28.12.10	Afghanistan	The Metropolitan Court emphasised that country of origin information can verify an exceptional situation in which the existence of persecution can be considered to be proven. There is no need to prove the personal circumstances of the applicant, not even the likelihood that he would personally face persecution. In such cases, there is a real risk of suffering serious harm, and the requirements to establish subsidiary protection have been met.
EASO82	Real risk	OA, Re Judicial Review [2010] ScotCS CSOH_169	United Kingdom	English	Court of Session	21.12.10	Somalia	The claimant sought judicial review of the Secretary of State's refusal to treat further submissions as a fresh claim for asylum. He relied on new case law, namely the country guidance case of <i>AM (Armed Conflict: Risk Categories)</i> [2008] UKAIT 91, which was not available at the original hearing, as providing evidence that it was not safe for him to return to Somalia. The claimant submitted that, <i>inter alia</i> , the Secretary of State had failed to take into account that he had no family in Somalia, would be out of his home area, did not come from an influential clan, lacked experience of living in Somalia, and did not speak Somali, which would create a differential impact on him given that central and southern Somalia were in armed conflict.
EASO83	Consideration of Article 15(c) QD	R (on the application of Nasire) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWHC 3359 (Admin)	United Kingdom	English	Administrative Court	21.12.10	Afghanistan	The claimant applied for judicial review of the Secretary of State's rejection of his further representations made in relation to his asylum claim. He claimed to be a former member of the Taliban. He had entered the UK illegally and had unsuccessfully appealed against a refusal to grant asylum. The Secretary of State rejected further representations made on the basis of an escalation of the conflict in Afghanistan as having no realistic prospect of success. One of the main issue was the legal effect of representations invoking Article 15(c) QD.
EASO84	Existence of indiscriminate violence	CNDA 20 décembre 2010 M. HAIDARI n° 10016190 C+	France	French	CNDA (National Asylum Court)	20.12.10	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, the province of Baghlan was plagued by indiscriminate violence but did not specify the level of this violence.
EASO85	Consideration of Article 15(c) QD	Metropolitan Court, 17 December 2010, H.M.A. v. Office of Immigration and Nationality 6.K.30.022/2010/15	Hungary	Hungarian	Metropolitan Court	17.12.10	Iraq	The Court accepted the argument that by granting a lower protection status (tolerated status), even if the applicant qualifies for subsidiary protection, the asylum authority violates Article 15(b) and (c) QD (Art 61(b) and (c) of the Asylum Act).
EASO86	Conflict	CNDA, 17 December 2010, Mr. T., n° 10006384	France	French	CNDA (National Asylum Court)	17.12.10	Sudan	The Court found that the region of El Fasher, in Darfur (Sudan), was plagued by a generalised armed conflict.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The country of origin information confirmed that in Ghazni province, Afghanistan, indiscriminate violence reached the threshold to be considered an armed conflict. Attacks in Ghazni were mostly committed by explosive devices and suicide bombers. These methods of fighting qualify as acts of indiscriminate violence per se. The credibility of the applicant was not a precondition to be granted subsidiary protection.</p>	<p>(CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07 Case No 24.K.33.913/2008 of the Metropolitan Court Case No 17.K.33.301/2008/15 of the Metropolitan Court</p>
<p>A petition for judicial review of a decision of the Secretary of State refusing to treat further submissions from a Somali national as a fresh claim for asylum should be refused where it could not be concluded that he would be at risk on his return to Somalia.</p>	<p>FO (Nigeria) v Secretary of State for the Home Department [2010] CSIH 16 IM (Libya) v Secretary of State for the Home Department [2010] CSOH 103 R (on the application of YH (Iraq)) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 116 WM (Democratic Republic of Congo) v Secretary of State for the Home Department [2006] EWCA Civ 1495</p>
<p>The rejection of further representations by a failed asylum seeker did not constitute an immigration decision under sections 82 and 92 of the Nationality, Immigration and Asylum Act 2002 such as to provide an in-country right of appeal. The representations did not amount to a fresh claim within r.53 of the Immigration Rules and the decisions were not inadequately reasoned or irrational.</p>	<p>FA (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 696 Omar v Secretary of State for the Home Department [2010] EWHC 2792 (Admin) R (on the application of YH (Iraq)) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 116 R (on the application of ZA (Nigeria)) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 926 R (on the application of ZA (Nigeria)) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWHC 718 (Admin) S (A Child), Re [2010] EWCA Civ 1550 Secretary of State for the Home Department v Pankina [2010] EWCA Civ 719 GS (Afghanistan) v Secretary of State for the Home Department [2009] UKAIT 44 Odelola v Secretary of State for the Home Department [2009] UKHL 25 QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620 R (on the application of PE (Cameroon)) v Secretary of State for the Home Department [2009] UKSC 7 R (on the application of TK) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 1550 ZT (Kosovo) v Secretary of State for the Home Department [2009] UKHL 6 R (on the application of Lutete) v Secretary of State for the Home Department [2007] EWHC 2331 (Admin)</p>
<p>The Court noted that because of his young age the appellant would be exposed to violence and forced enlistment in one of the conflicting armed forces. The appellant was therefore exposed to the threats encompassed in Article L.712-1 c) CESEDA. Subsidiary protection was granted.</p>	
<p>The Metropolitan Court found that the Office of Immigration and Nationality failed to specify on which basis the tolerated status was granted. The Court established that given the fact that the same conditions apply for granting subsidiary protection as for the protection under the principle of non-refoulement, the higher protection status should have been granted to the applicant unless exclusion arose.</p>	<p>(Hungary) Metropolitan Court - 17. K. 30. 307/2009/8 Metropolitan Court - 24. K. 33.913/2008 Metropolitan Court - 17. K. 33.301/2008/15</p>
<p>The Court considered that the applicant established that he would face one of the serious threats mentioned in Article L.712-1 c) CESEDA [which transposes Article 15(c) of the Qualification Directive]. It stated in particular that the town of Tawila was again the scene of fighting in the beginning of November 2010; that this region was plagued by a generalised armed conflict; that due to his young age Mr. T. faced a serious, direct and individual threat in case of return to Tawila. He therefore had a well-founded claim for subsidiary protection. Note: Under French legislation, the threat should not only be 'serious and individual' (as in the Qualification Directive) but also 'direct'. Also, French legislation refers to 'generalized' violence rather than 'indiscriminate' violence.</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO87	Conflict	Council of State, 15 December 2010, Ofpra vs. Miss A., n° 328420	France	French	Council of State	15.12.10	Democratic Republic of Congo (DRC)	Before granting subsidiary protection under Article L.712-1 c) CESEDA [which corresponds to Article 15(c) QD] to an applicant originating from the Congo, the Court had to inquire whether the situation of general insecurity which prevails in this country results from a situation of internal or international armed conflict.
EASO88	Serious risk and level of violence	AO (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 1637	United Kingdom	English	Court of Appeal	30.11.10	Iraq	The claimant challenged a refusal of permission to apply for judicial review out of time with respect to his contention that he was unlawfully detained by the Secretary of State pending deportation. The Secretary of State had adopted a policy sometime in 1998 that he would not deport nationals who had originated from countries which were active war zones. The claimant contended that Iraq was at the time of his initial detention an active war zone, and that had the policy been properly applied, he could never have been lawfully detained. The Secretary of State's conjecture when repealing the policy, was that the policy had become otiose because its purpose was achieved by a combination of the Convention rights and Article 15(c) QD.
EASO89	Indiscriminate violence	AM (Evidence – route of return) Somalia [2011] UKUT 54 (IAC)	United Kingdom	English	Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)	18.11.10	Somalia	The general evidence before the Upper Tribunal failed to establish that generalised or indiscriminate violence was at such a high level along the route from Mogadishu to Afgoye that the appellant would face a real risk to his life or person entitling him to a grant of humanitarian protection.
EASO90	Level of violence vs individualisation of risk	Omar v Secretary of State for the Home Department [2010] EWHC 2792 (Admin)	United Kingdom	English	Administrative Court	5.11.10	Iraq	The claimant applied for judicial review of the Secretary of State's decision refusing to treat his submissions as a fresh claim. He was an ethnic Kurd from Fallujah. He was convicted of criminal offences and was served with a notice of intention to make a deportation order. His appeal was dismissed. Approximately four months later the European Court of Justice (ECJ) gave its decision in <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> (C-465/07) in which it considered subsidiary or humanitarian protection under the Qualification Directive for non-refugees who would face a real risk of suffering serious harm if returned to their country of origin and 'serious harm' under Article 15(c) concerning indiscriminate violence in conflict situations. The claimant's further submissions seeking humanitarian protection under Article 15(c) and <i>Elgafaji</i> were rejected. In finding that those submissions did not amount to a fresh claim, the Secretary of State said that in the absence of a heightened risk specific to an individual, an ordinary Iraqi civilian would generally not be able to show that he qualified for such protection.
EASO91	Armed conflict	CNDA 2 novembre 2010 M. SOUVIYATHAS n° 08008523 R	France	French	CNDA (National Asylum Court)	2.11.10	Sri Lanka	The Court found that there was no more armed conflict in Sri Lanka since LTTE's final defeat in June 2009. Hence Article L.712-1 c) CESEDA provisions were no more applicable in the context of Sri Lanka.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Council of State recalled the provision of the French legislation relating to subsidiary protection, in particular in a situation of general insecurity (Article L.712-1 c) CESEDA). It recalled that in granting subsidiary protection to the applicant under this provision, the CNDA considered that the applicant faced in her country of origin, one of the serious threats provided for under this article.</p> <p>The Council of State found that by refraining from inquiring whether the situation of general insecurity which prevailed at that time in the Congo resulted from a situation of internal or international armed conflict, the CNDA made a legal error and did not make a sufficiently reasoned decision.</p>	
<p>To say that the policy was not in force following the implementation of Article 15(c) of the Qualification Directive was inconsistent with the decision in <i>Secretary of State for the Home Department v HH</i> (Iraq) [2009] EWCA Civ 727, where it was held that a failure to have regard to the policy could render the initial decision unlawful. The Court rejected firstly, the Claimant's contention that the policy would apply even where a lower level of risk was apparent than required to attract the humanitarian protection conferred by Article 15(c) and secondly, his submission that the purpose behind the policy was the need to safeguard escorts who were taking persons back to the war zones. The Claimant also submitted that, as Article 15(c) did not apply to persons who had committed serious offences, the policy might fill a gap. The Court of Appeal could not properly determine that submission without evidence as to how the policy was understood by those implementing it at the material time. The judge was right to refuse to permit the application for judicial review to go ahead, and accordingly the appeal was dismissed.</p>	<p>QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620 Secretary of State for the Home Department v HH (Iraq) [2009] EWCA Civ 727 R (on the application of G) v Immigration Appeal Tribunal [2004] EWCA Civ 1731 R (on the application of I) v Secretary of State for the Home Department [2002] EWCA Civ 888 R v Chief Constable of Merseyside Ex p. Calveley [1986] QB 424; [1986] 2 WLR 144; [1986] 1 All ER 257 R v Secretary of State for the Home Department Ex p. Swati [1986] 1 WLR 477; [1986] 1 All ER 717; [1986] Imm AR 88 R v Governor of Durham Prison Ex p. Singh [1984] 1 WLR 704; [1984] 1 All ER 983; [1983] Imm AR 198</p>
<p>It was accepted that the situation in Somalia was volatile but the issue was whether the appellant in his particular circumstances was at real risk of serious harm when returning from Mogadishu to Afgoye so that he was entitled to humanitarian or Article 3 protection. In the light of the Tribunal's findings of fact and the appellant's own evidence that he had been able to make this journey on two occasions without harm, when considered against the background of the travel actually taking place in the Afgoye corridor, the Tribunal was not satisfied that it had been shown that the generalised or indiscriminate violence had reached such a high level that, solely on account of his presence in Somalia, travelling from Mogadishu to Afgoye, would face a real risk threatening his life or person. There was no particular feature in the appellant's profile or background which put him at a risk above that faced by other residents or returnees.</p>	<p>HH (Somalia) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 426 HM and Others (Article 15(c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC) MA (Somalia) v Secretary of State for the Home Department [2010] UKSC 49 AM & AM (Armed conflict: Risk Categories) Somalia CG [2008] UKAIT 00091</p>
<p>A Claimant from Iraq who was not a refugee, and was not protected by the ECHR might have considerable difficulties in demonstrating that he was entitled to protection under Article 15(c) of the Qualification Directive, <i>Elgafaji</i>, <i>QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department</i> [2009] EWCA Civ 620 and <i>HM</i> [2010] UKUT 331 (IAC) considered. However, those cases did not indicate that the question was to be decided without proper and individual consideration of the case. To achieve any measure of ordinary or secure life the Claimant might, on returning to Iraq, need to live in relatively confined areas, where he might find others of similar backgrounds. The fact that he could do so, and thereby reduce the risk of any targeted attack, deprived him of the possibility of protection under the Refugee Convention or the ECHR. It might therefore be necessary to see what was the risk of harm from indiscriminate violence, not in Iraq, or Fallujah, as a whole, but in the area where he would be living. It was not sufficient to treat Article 15(c) as raising questions only in relation to Iraq as a whole or to civilians in Iraq, without distinction.</p>	<p>FA (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 696 R (on the application of ZA (Nigeria)) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 926 Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie (C-465/07) [2009] 1 WLR 2100 QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620</p>
<p>Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds. The Court noted that, at the date of its ruling, the situation described in ECHR NA c. UK 17 July 2008 had notably evolved and that the ECJ decision in <i>El Gafaji</i> aims only at providing principles in matters of conflict-related risk assessment.</p>	<p>(ECtHR) NA v United Kingdom (Application No 25904/07) (CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO92	Indiscriminate violence	High Administrative Court North Rhine- Westphalia, 29 Oct 2010, 9 A 3642/06.A	Germany	German	High Administrative Court North Rhine- Westphalia	29.10.10	Iraq	The Court found that even if it is assumed that an internal armed conflict is taking place, a serious individual risk can only be established if the degree of indiscriminate violence which is characteristic of the conflict has reached such a high level that any civilian is at risk of a serious individual threat simply by his or her presence in the region. The suicide attacks and bombings typical of Iraq and also of the hometown of the applicants could be classified as acts of indiscriminate violence. However, a density of danger as it is necessary for the assumption of a serious and individual risk could not be established. Nor did the applicants possessed individual characteristics which resulted in an increased risk for them when compared to other members of the civilian population.
EASO93	Real risk, minors	HK and others (minors – indiscriminate violence – forced recruitment by Taliban – contact with family members) Afghanistan CG [2010] UKUT 378	United Kingdom	English	Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)	21.10.10	Afghanistan	The Court found that children were not disproportionately affected by the problems and conflict being experienced in Afghanistan. Roadside blasts, air-strikes, crossfire, suicide attacks and other war-related incidents did not impact more upon children than upon adult civilians. While forcible recruitment by the Taliban could not be discounted as a risk, particularly in areas of high militant activity or militant control, evidence was required to show that it is a real risk for the particular child concerned and not a mere possibility.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The 'facilitated standard of proof' of Article 4(4) of the Qualification Directive cannot be applied in the present case. Even if it is assumed that an incident during which the applicants were threatened at gunpoint in December 2000, took place as reported by the applicants, there is no internal connection between this threat of past persecution and a possible future threat of serious harm. The overall situation had seriously changed following the downfall of Saddam Hussein's regime. In any case, there was no connection between the reported past persecution and the possible threat in a situation of internal armed conflict according to Section 60(7) Sentence 2 Residence Act (Article 15(c) Qualification Directive). As the facilitated standard of proof did not apply, the risk of serious harm had to be measured against the common standard of proof. Within the common standard of proof the applicants did not face a considerable probability of harm within the meaning of Section 60(7) of the Sentence 2 Residence Act (Article 15(c) of the Qualification Directive). In Iraq a multitude of civilians were affected by risks which emanate from the strained security situation. Accordingly, this risk was a general one which affected the whole of the population in Iraq, with the exception of the Kurdish Autonomous Region. However, for subsidiary protection (under Article 15(c) of the Qualification Directive) to be granted, the requirement of a serious and individual threat had to be met. This was only the case if general risks cumulate in such a manner that all inhabitants of a region are seriously and personally affected, or if someone is particularly affected because of individual circumstances increasing the risk. Such individual, risk-enhancing circumstances can also result from someone's membership to a group. Nevertheless, the density of danger ('Gefahrendichte') had to be of a kind that any returning Iraqi citizen seriously had to fear becoming a victim of a targeted or random terrorist attack or of combat activities.</p> <p>Against this background the suicide attacks and bombings typical of Iraq and also of the hometown of the applicants could be classified as acts of indiscriminate violence. However, a density of danger as it is necessary for the assumption of a serious and individual risk could not be established. Nor did the applicants possess individual circumstances which resulted in an increased risk for them when compared to other members of the civilian population.</p> <p>Indeed, it had to be concluded from the Foreign Office's country report of 11 April 2010 and from other sources that the security situation in Iraq is still disastrous. The situation in Tamim province with its capital, Kirkuk, is particularly precarious. Nevertheless, it could not be assumed that the density of danger in Kirkuk is of a kind which leads to serious and individual risk in practice for any civilian simply because of his or her presence in the region. This could be shown by comparing the scale of attacks with the overall number of people affected by these attacks. According to the data compiled by the British NGO Iraq Body Count, 99 attacks took place in Tamim province in 2009, in which 288 civilians were killed. Assuming that the population of Tamim province stands at 900 000, this means that 31.9 people were killed per 100 000 inhabitants. This meant that the statistical probability of being killed in an attack in Tamim is 1 in 3 100. Tamim therefore is the most dangerous province in Iraq. In addition, it had to be taken into account that a considerable number of civilians were seriously injured in attacks. It could be assumed that for every person killed in an attack, about five others were injured. All in all, it could be concluded that the statistical probability of suffering harm to life and limb in the course of combat operations in Tamim province was at 1 in 520 in the year 2009.</p> <p>So even if one presumes that an internal armed conflict is taking place in Tamim province, it could not be assumed that the indiscriminate violence which is characteristic of this conflict had reached such a high level that any person was at risk of a serious and individual threat simply by his or her presence in the region. Furthermore, being of Kurdish ethnicity, the applicants would not belong to an ethnic minority in Tamim province upon return, nor did they belong to another group with risk-enhancing characteristics.</p>	<p>(Germany) Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07 Federal Administrative Court, 21 April 2009, 10 C 11.08 High Administrative Court Nordrhein-Westfalen, 21 March 2007, 20 A 5164/04.A</p>
<p>In considering the matter of Article 15(c) of the Qualification Directive, the Tribunal had regard to paragraphs 39 and 43 of the European Court's determination in <i>Elgafaji</i> and their guidance that the more an applicant was able to show that he was specifically affected by reason of factors particular to his own circumstances the lower the level of indiscriminate violence needed for him to be eligible for subsidiary protection. Although there was shown to have been an increase in the number of civilian casualties, the Tribunal was not satisfied that the evidence was sufficient to show that the guidance given in <i>GS</i> (Article 15(c) Indiscriminate violence) <i>Afghanistan CG</i> [2009] <i>UKAIT 44</i> was no longer valid, namely that the violence in Afghanistan had not then reached such a high level that the adult civilian population generally were at risk.</p>	<p>HH (Somalia) and others [2010] EWCA Civ 426 ZK (Afghanistan) v SSHD [2010] EWCA Civ 749 AH [2009] EWCA Civ 620 Elgafaji (Case C-465/07) [2009] 1 WLR 2100 GS (Article 15(c): indiscriminate violence) <i>Afghanistan CG</i> [2009] UKAIT 00044 GS (existence of internal armed conflict) <i>Afghanistan CG</i> [2009] UKAIT 00010 QD (Iraq) [2009] EWCA Civ 620 LQ (age: immutable characteristic) <i>Afghanistan</i> [2008] UKAIT 00005</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO94	Level of violence	High Administrative Court of Bavaria, 21 October 2010, 13a B 08.30304	Germany	German	High Administrative Court of Bavaria	21.10.10	Iraq	The Court found that the applicant was not entitled to protection from deportation within the meaning of Section 60(7)(2) of the Residence Act/Article 15(c) QD as the levels of indiscriminate violence in his home area were not characterised by a sufficient 'density of danger'.
EASO95	Internal protection	HM and Others (Article 15(c)) Iraq CG [2010] UKUT 331	United Kingdom	English	Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)	10.10.10	Iraq	If there were certain areas where the violence in Iraq reached levels sufficient to engage Article 15(c) QD, the Tribunal considered it is likely that internal relocation would achieve safety and would not be unduly harsh in all the circumstances.
EASO96	Level of risk (to be assessed against the applicant's area of origin)	AJDCoS, 9 September 2010, 201005094/1/V2	Netherlands	Dutch	Administrative Jurisdiction Division of the Council of State	9.9.10	Somalia	The Council of State found that where the situation described in Article 15(c) QD does not occur in all parts of the country of origin, it must be assessed in respect of the distinct area of the country from which the applicant originates.
EASO97	Existence of indiscriminate violence	CNDA 1er septembre 2010 M. HABIBI n° 09016933 C+	France	French	CNDA (National Asylum Court)	1.9.10	Afghanistan	The Court found that, at the date of its ruling, the province of Ghazni was plagued by indiscriminate violence but did not specify the level of this violence.
EASO98	Indiscriminate violence	CNDA, 27 July 2010, Mr. A., No 08013573	France	French	CNDA (National Asylum Court)	27.7.10	Afghanistan	The situation in the province of Kabul could not be seen as a situation of indiscriminate generalised violence, within the meaning of Article L.712-1 c) CESEDA [which transposed Article 15(c) QD].
EASO99	Individual risk	46530	Belgium	Dutch	Council of Alien Law Litigation (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) - adopted by a special seat of three judges	20.7.10	Afghanistan	Takes into account the mental deficiencies the young applicant suffers of to consider that he risks to be the victim of indiscriminate violence in northern Afghanistan then considered as quieter by UNHCR.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Internal crises that lie between the provisions of Article 1.1 and Article 1.2 of the Additional Protocol II to the Geneva Conventions can still have the character of armed conflicts under Article 15(c). However, such a conflict has to be characterised by a certain degree of intensity and durability. Typical examples are civil war-like conflicts and guerrilla warfare.</p> <p>Based on the case law of the Federal Administrative Court (decision of 24 June 2008, asyl.net M13877), it has to be established whether a conflict has the necessary characteristics of the Convention of 1949 in order to meet the requirements of the prohibition of deportation status.</p> <p>In case of an internal armed conflict under Article 1(1) Additional Protocol II, these conditions are fulfilled but not in case of situations as described in Article 1(2) of Protocol II. Concerning situations between these two definitions, the degree of intensity and durability must be examined individually. In this context, according to the Federal Administrative Court, the courts also have to take into consideration further interpretations of the concept of 'internal conflict', especially the jurisdiction of the international criminal courts. An internal conflict may also exist if it only affects a part of a state's territory. This has to be concluded from the fact that the concept of an internal protection alternative may also be applied to subsidiary protection.</p> <p>Normally, internal armed conflicts are not characterised by a sufficient 'density of danger' to allow for the assumption that all inhabitants of the affected region are seriously and individually at risk, unless it can be established that there are individual risk-enhancing circumstances. Risks which are simply a consequence of the conflict, such as the worsening of the supply situation, must not be taken into consideration when examining the density of danger. In the present case, the necessary requirements are not met since the density of danger in the applicant's home region, Kirkuk or Tamin respectively, does not justify the statement that virtually all civilians are at a significant and individual risk simply because of their presence in that area. This can be concluded from the proportion of victims of the conflict as compared to the number of inhabitants. There are no well-founded reasons to assume that the security situation will deteriorate significantly or that there is a high unrecorded number of persons injured in attacks. There are also no circumstances that might aggravate the claimant's individual risk, since as a Sunnite Kurd he belongs to the majority population of that area and he does not belong to a profession with a particular risk.</p> <p>Although returnees are affected by criminal acts to a disproportionate degree, this does not constitute a reason for protection from deportation status under Article 15(c) of the Qualification Directive, since criminal acts which are not committed in the context of an armed conflict do not fall into the scope of this provision.</p>	<p>(Germany) Federal Administrative Court, 8 December 2006, 1 B 53.06 Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07 Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08 High Administrative Court Baden-Württemberg, 8 August 2007, A 2 S 229/07 High Administrative Court Schleswig-Holstein, 3 November 2009, 1 LB 22/08</p>
<p>If the figures relating to indices such as the number of attacks or deaths affecting the civilian population in a region or city rose to unacceptably high levels, then, depending on the population involved, Article 15(c) might well have been engaged, at least in respect of the issue of risk in that area, although it was emphasised that any assessment of real risk to the appellant should have been one that was both quantitative and qualitative and took into account a wide range of variables, not just numbers of deaths or attacks. If there were certain areas where the violence in Iraq reached levels sufficient to engage Article 15(c) the Tribunal considered it likely that internal relocation would achieve safety and would not be unduly harsh in all the circumstances. Evidence relating to UK returns of failed asylum seekers to Iraq in June 2010 did not demonstrate that the return process would involve serious harm. Note: This case was overturned in its entirety by <i>HM (Iraq) v Secretary of State for the Home Department</i> [2011] EWCA Civ 1536 but the guidance as to the law relating to Article 15(c) of the Qualification Directive given by the Tribunal in this case at [62]-[78] was reaffirmed in <i>HM and others</i> (Article 15(c)) <i>Iraq CG</i> [2012] UKUT 00409.</p>	<p>Many cases cited, significant cases include: HH & Others (Somalia) [2010] EWCA Civ 426 Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie (C-465/07) [2009] 1 WLR 2100 GS (Article 15(c) Indiscriminate violence) Afghanistan CG [2009] UKAIT 44 QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620 KH (Article 15(c) Qualification Directive) Iraq CG [2008] UKAIT 00023 AH (Sudan) [2007] UKHL 49 Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides v Baskarathas, No 32095, 3 July 2009 Januzi [2006] UKHL 5</p>
<p>The Council of State considered that where the situation described in Article 15(c) of the Qualification Directive does not exist in all parts of the country of origin, it must be assessed in respect of the distinct area of the country from which the applicant originates. The relevant question is whether in that distinct area an Article 15(c) situation is in existence.</p> <p>Given that the applicant originated from Mogadishu, and that the country of origin reports compiled by the Ministry of Foreign Affairs of March 2009, October 2009 and March 2010 separately discuss the general security situation in Mogadishu, the District Court erred by following the view of the Minister of Justice that the general security situation in this case must be assessed in the context of central and southern Somalia.</p> <p>Whether an Article 15(c) situation exists must be examined by assessing the security situation in the area in the country of origin from which the applicant originates (home area). In this case that is Mogadishu and not the whole of central and southern Somalia.</p>	<p>(ECtHR) F.H. v Sweden (Application No 32621/06) NA v United Kingdom (Application No 25904/07) (CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07</p>
<p>The Court noted that the appellant was a 23 years old orphan who may be exposed to violence and forced enlistment in one of the conflicting armed forces. The appellant is therefore exposed to the threats encompassed in Article L.712-1 c) CESEDA. Subsidiary protection was granted.</p>	
<p>The Court recalled that the situation of insecurity in Afghanistan has to be assessed according to the geographic origin of the applicant and considered that while insecurity increased in 2009 in the province of Kabul, due to the increasing number of attacks against foreign delegations and Afghan and international security forces, the assessment of the case does not lead to the conclusion that the situation in this province can be seen as a situation of indiscriminate generalised violence, within the meaning of Article L.712-1 c) CESEDA [which transposes Article 15(c) of the Qualification Directive] and as defined in a decision from the Council of State [CE, 3 juillet 2009, Ofpra c/ M.A., n° 320295].</p>	<p>(France) CE, 3 juillet 2009, Ofpra c/ M.A., n° 320295</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO100	Internal protection	Federal Administrative Court, 14 July 2010, 10 B 7.10	Germany	German	Federal Administrative Court	14.7.10	Afghanistan	Examining the conditions of subsidiary protection (Section 60(7) Sentence 2 Residence Act/Article 15(c) QD), the High Administrative Court proceeded from the assumption that the applicant could not be expected to stay in another part of his country of origin (Section 60(7) Residence Act, Article 8 QD).
EASO101	Individual risk	Supreme Court, 30 June 2011, 1519/2010	Spain	Spanish	Supreme Court	30.6.10	Colombia	Subsidiary protection was granted.
EASO102	Level of violence and individual risk	44623	Belgium	Dutch	Council of Alien Law Litigation (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) - adopted by a special seat of three judges	08/06/2010	Afghanistan	The Council considered that the applicant could not simply refer to the general situation prevailing in his/her home country to benefit from Article 15(c) QD. He/she must also 'show any link between that situation of general violence and his/her own individual situation, what does not mean that he/she must establish an individual risk of serious harm' ('moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist').
EASO103	Individual risk	10/0642/1, Helsinki Administrative Court, 28 May 2010	Finland	Finnish	Helsinki Administrative Court	28.5.10	Somalia	The Helsinki Administrative Court found that a female minor from a town near Mogadishu was in need of subsidiary protection. The Court held that to return home the applicant would have to travel via Mogadishu which would place her at serious and personal risk due to the nature of the armed conflict.
EASO104	Level of violence and individual risk	Federal Administrative Court, 27 April 2010, 10 C 4.09	Germany	German	Federal Administrative Court	27.4.10	Afghanistan	This case concerns the criteria for determining a serious individual threat and the necessary level of indiscriminate violence in an internal armed conflict. In order for Article 15(c) QD to apply, it is necessary to determine the level of indiscriminate violence in the territory of an internal armed conflict. When determining the necessary level of indiscriminate violence, not only acts which contravene international law, but any acts of violence which put life and limb of civilians at risk, have to be taken into account. In the context of Article 4.4 QD, an internal nexus must exist between the serious harm (or threats thereof) suffered in the past, and the risk of future harm.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Examining the conditions of subsidiary protection (Section 60(7) Sentence 2 Residence Act/Article 15(c) of the Qualification Directive), the High Administrative Court proceeded from the assumption that the applicant could not be expected to stay in another part of his country of origin (Section 60(7) Residence Act, Article 8 of the Qualification Directive). The High Administrative Court found that in case of deportation even young, single men in the Kabul region could face so-called extreme risks if it was not ensured that they could safeguard their means of existence under humane conditions. This could be the case if the returnees did not have a sufficient school or vocational education and did not own property and real assets and, especially, if they could not rely on a functioning network of family and friends. The High Administrative Court considered that this also applied to the forty year old applicant who originated from a rural area south of Kabul.</p> <p>When examining a significant individual risk in the context of an internal armed conflict (Section 60(7) sentence 2 Residence Act/Article 15(c) of the Qualification Directive), the High Administrative Court should have complied with the requirements set out in the decision of the Federal Administrative Court of 27 April 2010 - BVerwG 10 C 4.09 - paragraph 33. Accordingly, it is necessary to at least approximately establish the total number both of civilians in the area who are affected by the conflict and of the acts of indiscriminate violence from parties involved in the conflict which impact on the health and life of civilians in that area. Furthermore, an overall assessment is necessary taking into account the number of victims and the severity of harm (deaths and injuries).</p>	<p>(Germany) Federal Administrative Court, 27 April 2010, 10 C 4.09</p>
<p>The Court examined the secondary request for subsidiary protection on the grounds of serious and individual threat by reason of an internal armed conflict and found that the physical and mental integrity of the applicant would be threatened if she returned to Colombia. Its declaration and granting of subsidiary protection, were based fully on the information provided in a psychosocial report by the Refugee Reception Centre (CAR) of Valencia. This report recommended that the applicant should not be returned as she required a secure and stable environment. According to the report, the applicant suffered individually as a result of the on-going situation of indiscriminate violence in Colombia.</p>	
<p>The application of the Afghan national, whose Afghan origin was established, was rejected because he was not credible when pretending that he came from the region struck by indiscriminate violence. Note: See also, adopting the same reasoning: CALL (3 judges), 28796 of 16 June 2009; CALL (3 judges), case 51970 of 29 November 2010; CALL (single judge), case 37255 of 20 January 2010.</p>	<p>(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07; Council of State, 29 November 2007, 117.396; Council of State, 26 May 2009, 193.523; Council of State, 29 March 2010, 202.487</p>
<p>The Administrative Court held that based on media coverage, Somalia's Transitional Federal Government was only able to control a small area in the capital, Mogadishu. The general security and humanitarian situation was precarious. The Court took into consideration the current nature of the armed conflict. There was reason to believe that an individual could be at risk of serious harm just by being in the city. The applicant was from a town which is around 50 km from Mogadishu. To return home, the applicant would have to travel via Mogadishu, which would place her at serious and personal risk due to the nature of the armed conflict.</p>	
<p>The High Administrative Court had correctly found that an internal armed conflict takes place in the applicant's home province. It has based its definition of the term 'internal armed conflict' on the meaning of this term in international humanitarian law, particularly the Geneva Conventions of 12 August 1949 including the Additional Protocols (especially Article 1 of the Second Additional Protocol). The Federal Administrative Court supported this approach of the High Administrative Court, even in light of the recent decision by the European Court of Justice (17 February 2009, <i>Elgafaji</i>, C-465/07) which has not dealt in detail with this legal question, and although the UK Court of Appeal (24 June 2009, QD and AH v. <i>Secretary of State for the Home Department</i>) seems to have a different opinion. It is not necessary to strictly adhere to the requirements of Article 1 of the Second Additional Protocol. These requirements rather should be drawn upon for guidance, together with the interpretation of this term in international criminal law. However, the conflict must in any case have a certain intensity and consistency. It may suffice that the parties to the conflict carry out sustained and coordinated combat operations with such an intensity and consistency that the civilian population is affected in a significant manner. Considering this, the High Administrative Court had sufficiently established that there is an internal armed conflict taking place in Paktia province.</p> <p>It is necessary to determine the level of indiscriminate violence in the territory in question. For this purpose it is necessary to determine approximately the number of civilians living in the territory in question and the number of acts of indiscriminate violence in the territory. Furthermore, an evaluation has to be made taking into account the number of victims and the severity of the damage suffered (deaths and injuries). Therefore it is possible to apply the criteria which have been developed to determine group persecution.</p> <p>The Federal Administrative Court noted that in the context of Article 4.4 of the Qualification Directive an internal nexus must exist between the serious harm or threats of serious harm suffered in the past, and the risk of a future harm. This is the case both in the context of refugee protection and in the context of subsidiary protection.</p>	<p>(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07 (UK) GS (Article 15(c): indiscriminate violence) Afghanistan CG [2009] UKAIT 00044 (UK) QD and AH (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620 (Germany) Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07 (Germany) Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08 (Germany) Federal Administrative Court, 27 April 2010, 10 C 5.09</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO105	Serious risk and return	HH, AM, J and MA (Somalia) v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 426	United Kingdom	English	Court of Appeal	23.4.10	Somalia	The proceedings concerned joined appeals which raised common issues related to the enforced return of individuals to a war-torn country, Somalia, where their safety was or might be in serious doubt. None of the Claimants claiming humanitarian and human rights protection had any independent entitlement to be in the UK and one Claimant had committed a serious crime. The Court of Appeal gave consideration to the meaning and scope of Article 15(c) QD and made obiter observations on the Qualification Directive and Directive 2005/85/EC on minimum standards on procedures in Member States for granting and withdrawing refugee status.
EASO106	Conflict and individual risk	Administrative Court Karlsruhe, 16 April 2010, A 10 K 523/08	Germany	German	Administrative Court Karlsruhe	16.4.10	Iraq	The Court found that the applicant was entitled to subsidiary protection since there was an armed conflict in the Nineveh region and because the threats by terrorists experienced in the past constituted individual 'risk-enhancing' circumstances.
EASO107	Conflict and consideration of Article 15(c) QD	Ibrahim and Omer v Secretary of State for the Home Department [2010] EWHC 764 (Admin)	United Kingdom	English	Administrative Court	13.4.10	Iraq	The Claimants, Iraqi national prisoners, applied for judicial review of their detention pending deportation. They unsuccessfully appealed to the Asylum and Immigration Tribunal (AIT). A policy that the Secretary of State would not take enforcement action against nationals originating from countries that were active war zones was not relied on by either Claimant in the AIT. The Claimants submitted, inter alia, that at the time the enforcement action was taken against them Iraq was an active war within the meaning under the policy. Article 15(c) QD and associated case law was considered in the context of active war zones.
EASO108	Level of violence and individual risk	High Administrative Court Baden- Wuerttemberg, 25 March 2010, A 2 S 364/09	Germany	German	High Administrative Court Baden- Wuerttemberg	25.3.10	Iraq	Even if one presumes that an internal armed conflict is taking place in the applicant's home province (Tamim), it cannot be assumed that the indiscriminate violence has reached such a high level that practically any civilian is at risk of a serious and individual threat simply by his or her presence in the region.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Court found that where it could be shown either directly or by implication what route and method of return was envisaged, the Asylum and Immigration Tribunal was required by law to consider and determine any challenge to the safety of that route or method, on appeal against an immigration decision.</p>	<p>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie (C-465/07) [2009] 1 WLR 2100 QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620 GM (Eritrea) v Secretary of State for the Home Department [2008] EWCA Civ 833 Gedow v Secretary of State for the Home Department [2006] EWCA Civ 1342 GH (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2005] EWCA Civ 1182 Adan (Hassan Hussein) v Secretary of State for the Home Department [1997] 1 WLR 1107; [1997] 2 All ER 723 Vilvarajah v United Kingdom (13163/87) (1992) 14 EHRR 248</p>
<p>According to the standards as defined by the Federal Administrative Court, an armed conflict within the meaning of Article 15(c) of the Qualification Directive does not necessarily have to extend to the whole territory of a state. Neither does it necessarily have to reach the threshold which international humanitarian law has set for an armed conflict (Article 1 No 1 of the Second Additional Protocol to the Geneva Conventions), however, a situation of civil unrest, during which riots or sporadic acts of violence take place, is not sufficient. Conflicts which are in between those two situations, have to be marked by a certain degree of durability and intensity.</p> <p>In the present case, the applicant could only take up residence in Nineveh province upon return to Iraq. This is where her family lived. As mother of an infant she could not be expected to take up residence in another region where she did not have this family background. Therefore the situation in Nineveh province had to be taken into account in the course of the examination of whether the applicant was to be granted subsidiary protection.</p> <p>The Court proceeded from the assumption that an armed conflict within the meaning of the Qualification Directive existed in Niniveh province in 2007 and that the situation has not significantly improved since then. A high number of attacks took place in the province and the number of those incidents indicated that members of the terrorist organisation had a certain strength in terms of their numbers.</p> <p>Against this background, and because the applicant and her family were subjected to threats and attacks in the past, it had also to be assumed that individual, 'risk-enhancing' circumstances existed.</p>	<p>(CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07 (Germany) Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 42/07 Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08</p>
<p>Permission to apply for judicial review under the active war zone ground was refused. The policy was concerned with countries that could be considered in their entirety to be active war zones, with the underlying concern that there was nowhere in the country to which a person could safely be returned. However, Iraq could not properly be considered as a war zone at the time enforcement action was taken against the claimants, <i>HH (Iraq) v Secretary of State for the Home Department</i> [2008] UKAIT 51 doubted. There were undoubtedly areas of conflict and a pattern of localised violence within the country, but none of the evidence suggested that Iraq as a whole was an active war zone.</p>	<p>HH (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2008] UKAIT 51 F (Mongolia) v Secretary of State for the Home Department [2007] EWCA Civ 769 R (on the application of G) v Immigration Appeal Tribunal [2004] EWCA Civ 1731 R (on the application of I) v Secretary of State for the Home Department [2002] EWCA Civ 888 R v Governor of Durham Prison Ex p. Singh [1984] 1 WLR 704</p>
<p>When defining the term 'international or internal armed conflict' under Article 15(c) of the Qualification Directive one has to take into account international law. This implies that combat operations must have an intensity which is characteristic of a civil war situation but have to exceed situations of internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence and other acts of a similar nature. Internal crises which fall in between these two definitions must not be excluded out of hand from fulfilling the standards of Article 15(c) of the Qualification Directive. However, the conflict had to be marked by a certain degree of intensity and duration (cf. Federal Administrative Court of 24 June 2008, 10 C 43.07).</p> <p>By this measure, the situation considered presumably did not justify the assumption that an international or internal armed conflict existed in Iraq. However, this question can be left open here for even if one assumes that an international or internal armed conflict was taking place, subsidiary protection can only be granted if there is a serious and individual threat in the context of the conflict. According to the Federal Administrative Court (decision of 14 July 2009, 10 C 9.08) it is possible that a serious and individual threat is also posed in an extraordinary situation, which is characterised by such a high level of risk that any civilian is at risk of a serious and individual threat simply by his or her presence in the region. However, such a high level of risk cannot be established for the applicant's home region, Tamim province.</p> <p>On the basis of various sources (e.g. the Foreign Office's country report of 12 August 2009) it was not concluded that the security situation in Iraq was disastrous. However, in order to establish the degree of danger, one has to put the number of victims of bomb attacks in relation to the whole population of Iraq. The information department of the Federal Office for Migration and Refugees quotes from a report by the British NGO Iraq Body Count, according to which the number of civilian victims in 2009 had been at the lowest level since 2003. In Tamim province 99 bomb attacks were recorded in which 288 people were killed. This meant that 31.9 in 100 000 people were killed, assuming that the number of inhabitants in this province is at 900 000, or 25.5 in 100 000 if the number of inhabitants is estimated at 1 130 000.</p> <p>So even if it was presumed that an internal armed conflict was taking place in Tamim province, it cannot be assumed that the indiscriminate violence which is characteristic of that conflict had reached such a high level that any person was at risk of a serious and individual threat simply by his or her presence in the region.</p>	<p>(Germany) Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07 Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO109	Indiscriminate violence	40093	Belgium	French	Council of Alien Law Litigation (Conseil du contentieux des étrangers) - adopted by a special seat of three judges	11.3.10	Russia (Chechnya)	No indiscriminate violence in Chechnya
EASO110	Conflict	AJDCoS, 26 January 2010, 200905017/1/V2	Netherlands	Dutch	Administrative Jurisdiction Division of the Council of State	26.1.10	Somalia	When assessing whether a situation under Article 15(c) QD exists, consideration is given to the nature and intensity of the violence as a result of the conflict as well as its consequences for the civilian population of Mogadishu.
EASO111	Conflict	High Administrative Court, 25 January 2010, 8 A 303/09.A	Germany	German	High Administrative Court	25.1.10	Afghanistan	The Court found that the situation in Logar province in Afghanistan could be characterised as an internal armed conflict. Therefore, the applicant as a member of the civilian population was at a significant risk in terms of Article 15(c) QD.
EASO112	Consideration of Article 15(c) QD	High Court, 14 January 2010, Obuseh v Minister for Justice, Equality and Law Reform [2010] IEHC 93	Ireland	English	High Court	14.1.10	Nigeria	This case concerned the appropriate manner in which an application for subsidiary protection is to be decided where there may be at least an implicit claim of a 'serious and individual threat' to the applicant by reason of indiscriminate violence. The Court found that Article 15(c) QD does not impose a free-standing obligation on the Minister to investigate a possible armed conflict situation, it is for the applicant to make this claim and to make submissions and offer evidence establishing that he is from a place where there is a situation of international or internal armed conflict, and that he is at risk of serious harm by reason of indiscriminate violence.
EASO113	Scope of Article 15(c) QD, provisions/ applicability subject to the existence of an armed conflict	CE 30 décembre 2009 OFPRA c/ Peker n° 322375	France	French	Council of State	30.12.09	Haiti	Article L.712-1 c) CESEDA applies to threats resulting from a situation of internal or international armed conflict. Thus CNDA made an error of law when granting subsidiary protection on the sole basis of threats from armed groups without examining if those threats could be related to a situation of armed conflict.
EASO114	Subsequent application, persecution, serious harm	200706464/1/V2	Netherlands	Dutch	Administrative Jurisdiction Division of the Council of State	8.12.09	Afghanistan	The Court assessed the relation between Article 3 ECHR and Article 15(c) QD.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Council found that there was no indiscriminate violence in Chechnya because, first, armed attacks happened less often and were less intense and, second, such armed attacks were at that time targeted.</p>	
<p>The submitted documents suggested that at the time of the decision of 15 June 2009 an armed conflict existed in Mogadishu between government troops backed by Ethiopian troops on the one hand and a complex set of other rebel groups on the other hand who were also fighting among themselves. The violence in Mogadishu flared in May 2009 due to this conflict. This led to many civilian casualties and a large flow of refugees (about 40 000 people in May 2009, reaching about 190 000 people in June 2009). While the Secretary of State, acknowledged that the circumstances outlined above had been considered in the assessment, the Secretary of State, to justify her position that at the relevant time no exceptional situation existed in Mogadishu, sufficed with the mere assertion that the number of civilian casualties is no reason for adopting such a view.</p> <p>Given the nature and intensity of violence as a result of the conflict and its consequences for the civilian population of Mogadishu, as may be inferred from the aforementioned documents, the Secretary of State with that single statement insufficiently reasoned that the applicant had failed to show that the level of indiscriminate violence in Mogadishu at the time of the adoption of the decision of 15 June 2009 was so high that substantial grounds existed for believing that a citizen by his sheer presence there, faced a real risk of serious harm.</p>	<p>(ECtHR) NA v United Kingdom (Application No 25904/07) (CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07</p>
<p>The applicant was entitled to subsidiary protection in terms of Section 60 (7) (2) Residence Act / Article 15(c) of the Qualification Directive. The prerequisite for which requires that members of the civilian population face a significant and individual threat to life and physical integrity in a situation of an armed conflict.</p> <p>An internal armed conflict is characterised by durable and concerted military operations under responsible command, but not cases of internal disturbances and tensions. Whether civil war-like or other conflicts, which fall between these two categories, may still be classified as armed conflicts depending on their degree of intensity and durability. However, a nationwide situation of conflict is not a necessary requirement for granting protection. This can be deduced from the fact that in case of internal armed conflicts an internal flight alternative outside the area of conflict can be taken into consideration.</p> <p>The situation in the applicant's home region, Logar, is particularly precarious, as it borders on the so-called 'Pashtun belt'/Pakistan and belongs to the heartland of the Pashtuns, where the Taliban and Al Qaeda have strong support. The Taliban increasingly launch attacks and wage a severe war on governmental and NATO-troops. Furthermore, Logar borders on Kabul province, where the Taliban also have military bases, but prefer guerrilla tactics (the applicant's home village is situated at the main road to Kabul). The civilian population is also terrorised by the Taliban.</p> <p>Considering this high degree of indiscriminate violence, civilians in the province Logar are facing a significant individual risk of life and physical integrity. The situation for the applicant is further exacerbated, since he belongs to the ethnic minority of Tajiks and to the religious minority of Shiites; furthermore, he was a member of the youth organisation of the Communist party (PDPA), and this fact has become known. Finally his family possesses real estate in Logar, which might expose him to covetousness of other people. He has no relatives who might be willing and able to protect him.</p> <p>Kabul might be the only suitable place of internal protection. However, based on new evidence and jurisdiction, even young single men cannot make a living there, unless they have vocational education, property and, above all, social support by their family and friends. This does not apply to the applicant.</p>	<p>(CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07 (Germany) Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07 High Administrative Court Baden-Württemberg, 14 May 2009, A 11 S 610/08 High Administrative Court Hessen, 11 December 2008, 8 A 611/08.A High Administrative Court Hessen, 26 November 2009, 8 A 1862/07.A High Administrative Court Rheinland Pfalz, 06 May 2008, 6 A 10749/07</p>
<p>The Court noted that it was difficult to envisage any circumstances where an asylum applicant who is found not credible as to the existence of a well-founded fear of persecution will be granted subsidiary protection on exactly the same facts and submissions.</p> <p>An applicant seeking to rely on Article 15(c) of the Qualification Directive (which would not be covered by the Refugee application) must do so explicitly and must show that he faces a serious and individual threat by reason of indiscriminate violence in situations of international or internal armed conflict, that state protection would not be available to him and that he could not reasonably be expected to stay in another part of the country of origin where there is no real risk of suffering serious harm. It follows that if a person who claims to face such danger cannot establish that he is from a place where there is a situation of international or internal armed conflict, or that such a situation actually exists, and further cannot show why he could not reasonably be expected to relocate, then he will not be eligible for such protection.</p> <p>The applicant in this case furnished no particulars, documentation, information or evidence in relation to a threat from armed conflict.</p> <p>The Court found that the Minister does not have a free-standing obligation to investigate whether a person is eligible for protection within the meaning of Article 15(c) of the Qualification Directive when that person has not identified the risk to his life or person. While the Minister is mandated by Article 4 of the Qualification Directive to consider up to date information on the conditions on the ground in the applicant's country of origin, this is far from imposing a free-standing obligation to go beyond that information and to investigate whether the applicant faces any unclaimed and unidentified risk.</p>	<p>(CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07 (UK) QD and AH (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620 (Ireland) G.T. v Refugee Appeals Tribunal [2007] IEHC 287 N & Anor v Minister for Justice Equality and Law Reform [2007] IEHC 277 Neosas v Minister for Justice [2008] IEHC 177, unreported, High Court, Charleton J.</p>
<p>Council of State held that 'indiscriminate violence' and 'existence of an armed conflict' are cumulative conditions required for application of Article L.712-1 c) CESEDA.</p>	
<p>Article 29(1), introductory paragraph and (b) of the Foreigners Act (2000), which provides protection in the Netherlands against a potential breach of Article 3 ECHR, provides for the same protection as Article 15(c) of the Qualification Directive. The latter article therefore does not amend the law.</p>	<p>Nederland - ABRvS, 25 mei 2009, 200702174/2/V2 (CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07 Netherlands - ABRvS, 25 June 2009, 200900815/1V2</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO115	Civilian	ZQ (serving soldier) Iraq CG [2009] UKAIT 00048	United Kingdom	English	Asylum and Immigration Tribunal	2.12.09	Iraq	Article 15(c) QD depended upon a distinction between civilian and non-civilian status (it referred to the need to show a threat to a 'civilian's life or person').
EASO116	Level of violence and individual risk	Asylum and Immigration Tribunal, GS (Article 15(c): indiscriminate violence) Afghanistan CG [2009] UKIAT 00044	United Kingdom	English	Asylum and Immigration Tribunal	19.10.09	Afghanistan	In this case the Tribunal sought to apply the guidance in <i>Elgafaji</i> on Article 15(c) QD and give country guidance on Afghanistan.
EASO117	Humanitarian considerations, internal protection, gender based persecution, medical reports/ medico-legal reports, membership of a particular social group, nationality, persecution grounds/reasons, race	I.A.Z. v. Office of Immigration and Nationality	Hungary	Hungarian	Metropolitan Court	15.10.09	Somalia	The Court annulled the decision of the asylum authority on the basis that there was insufficient evidence that an internal protection alternative existed.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Although this case was concerned with return to a country, Iraq, which (at least for International Humanitarian Law purposes) remained in a state of internal armed conflict, it was not concerned with the issue of whether an appellant qualified for subsidiary/humanitarian protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (para 339(iv) of Statement of Immigration Rules HC395 as amended), since the material scope of that provision was confined to civilians. (This case was about a soldier.)</p>	<p>QD (Iraq) [2009] EWCA Civ 620 (CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07 1 WLR 2100 Krotov [2004] EWCA Civ 69 Prosecutor v Blaskic (Judgement) Appeals Chamber, Case No IT-95-14-A, 29 July 2004 Fadli [2000] EWCA Civ 297 Horvath [2000] UKHL 37 Sepet and Bulbul [2003] UKHL 15</p>
<p>The Tribunal assessed evidence which examined the number of civilian fatalities directly caused by both sides to the conflict, the ease of access on the road between Kabul and Jalalabad, the option of internal relocation and enhanced risk categories. This decision was replaced as current country guidance on the applicability of Article 15(c) of the Qualification Directive to the on-going armed conflict in Afghanistan by <i>AK</i> (Article 15(c)) <i>Afghanistan CG</i> [2012] <i>UKUT</i> 163 .</p>	<p>(CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07 (UK) PM and Others (Kabul-Hizbi-i-Islami Afghanistan CG [2007] UKIAT 00089 HH & others (Mogadishu: armed conflict: risk) Somalia CG [2008] UKAIT 00022 HJ (Homosexuality: reasonably tolerating living discreetly) Iran [2008] UKIAT 00044 KH (Article 15(c) Qualification Directive) Iraq CG [2008] UKIAT 00023 J v Secretary of the State for the Home Department [2006] EWCA Civ 1238 RQ (Afghan National army-Hizbi-i-Islami-risk) Afghanistan CG [2008] UKIAT 00013 GS (Existence of armed conflict) Afghanistan CG [2009] UKIAT 00010 AH (Sudan) v Home Secretary [2008] 1 AC 678 Batayav v Secretary of State for the Home Department 2003] EWCA Civ 1489 Januzi v SSHD [2006] UKHL 5 AM & AM (armed conflict: risk categories) Somalia CG [2008] UKAIT 00091 QD and AH (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620</p>
<p>The Court held that, although the applicant was able to stay in Somalia from 2006 until 2008, the decision of the asylum authority could not be regarded as lawful given that: 'the authority could not identify a specific territory where the internal protection alternative would be possible.' The asylum authority therefore breached its obligation by failing to collect all of the relevant facts and evidence before making its decision. The Court stated that the asylum authority has to indicate whether the internal protection alternative is available and if so, in which specific territory of Somalia. The court did not address the question whether the applicant's hiding in the forest without any sort of protection constituted internal protection.</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO118	Conflict	Migration Court of Appeal, 6 October 2009, UM8628-08	Sweden	Swedish	Migration Court of Appeal	6.10.09	Somalia	This case concerned the criteria that needed to be fulfilled in order to establish the existence of an internal armed conflict. It was held that in Somalia's capital, Mogadishu, at the time of this decision, a state of internal armed conflict was found to exist without an internal protection alternative. The applicant was therefore considered in need of protection.
EASO119	Consideration of Article 15(c) QD	Metropolitan Court, 23 September 2009, M.A.A. v. Office of Immigration and Nationality 21.K.31484/2009/6	Hungary	Hungarian	Metropolitan Court	23.9.09	Somalia	The Office of Immigration and Nationality (OIN) found the applicant not credible and therefore did not assess the risk of serious harm. Instead the OIN granted protection against refoulement. The Metropolitan Court ruled that the OIN was obliged to assess conditions for subsidiary protection and serious harm even if the applicant was not found credible.
EASO120	Consideration of Article 15(c) QD	Secretary of State for the Home Department v HH (Iraq) [2009] EWCA Civ 727	United Kingdom	English	Court of Appeal	14.7.09	Iraq	HH was liable to deportation because, during a period of exceptional leave to remain in the UK, he committed three sexual offences. A deportation order was made without regard to a forgotten policy which provided that 'Enforcement action should not be taken against Nationals who originate from countries which are currently active war zones'. HH appealed, relying upon that policy. Shortly before the start of the hearing, the Secretary of State withdrew the policy. The Tribunal considered that the policy had been in force at the date of the decision to make a deportation order and that its belated withdrawal could not retrospectively make the initial decision lawful. The Secretary of State appealed. HH had two further elements of his appeal, that deportation would violate his rights under Article 8 of the ECHR and Article 15(c) QD. The Asylum and Immigration Tribunal did not consider it necessary to decide that aspect of the appeal because of their decision that the making of the decision to deport HH was unlawful.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>• The Migration Court of Appeal noted that the <i>Elgafaji</i> decision stated that it is not an absolute requirement that threats must be specifically directed against the applicant based on personal circumstances. In situations of indiscriminate violence a person can, by his mere presence, run a risk of being exposed to serious threats. Regarding internal armed conflict the Court noted that there is no clear definition of the concept in international humanitarian law. Neither the 1949 Geneva Conventions' common Article 3, nor the Additional Protocol (1977), contains a definition of the concept. However, the Protocol does state which non-international conflicts it applies to. These are conflicts that take place on the territory of a party to the convention between its own forces and rebellious armed groups or other organised groups who are under responsible leadership and who have control over part of its territory and can organise cohesive and coordinated military operations as well as implement the protocol. The protocol thus presumes that government forces participate in the conflict and also that the rebels have some territorial control. The International Red Cross drew conclusions in its paper "How is the term 'armed conflict' defined in International Humanitarian Law?" March 2008, that it is an extended armed conflict between armed government forces and one or more armed groups or between such armed groups which occurs on the territory of a state. There must be a minimum level of intensity and the parties concerned must exhibit a minimum level of organisation. Further guidance can be sought in the International Criminal Court (ICC) Yugoslav Tribunal case concerning ICTFY, <i>Prosecutor v Dusho Tadic</i>. From article 8:2 of the ICC it is clear that non-international conflicts are in focus and not situations that have arisen because of internal disturbances or tensions such as riots, individual or sporadic acts of violence or other such acts.</p> <p>The Migration Court of Appeal concluded that an internal armed conflict cannot be precluded in a state solely on the grounds that the requirement in the protocol from 1977 for territorial control is not met. Nor can it be required that government forces are involved in the conflict since this would mean that persons from a failed state would not enjoy the same possibilities as others to seek international protection.</p> <p>The Court concluded that an internal armed conflict within the meaning of the Swedish Aliens Act exists if certain conditions (which they listed) are fulfilled. The Court then addressed the question: Can an internal armed conflict be declared in only a part of a country?</p> <p>• The Tribunal concluded that the presence of an armed conflict depended mainly on the assessment of the actual circumstances at hand. The Tribunal also made a distinction between the area where the conflict took place and the question of within which area international humanitarian law was applicable (the wider area surrounding Mogadishu and the then TFG base in Baidoa). The UK decision was considered relevant as it is a legal authority in another country which is bound by the same international legal obligations as Sweden and for whom the same Community provisions apply. The UK decision held that it is possible and pertinent in legal terms to limit a geographical area for an internal armed conflict to the town of Mogadishu.</p> <p>• For the Migration Court of Appeal the population of Mogadishu, and not least its significant strategic role based on the most recent country of origin information, and the sharp decline in respect for human rights further support this conclusion.</p> <p>• Regarding internal protection the Court noted that it is the responsibility of the first instance Migration Board to prove that there is an alternative. This has not been established by the Board and it is the opinion of the Court that no such alternative exists.</p>	<p>(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07 (ICTY) <i>Prosecutor v Tadic</i> (IT-94-1-AR72) ICTY (UK) HH & others (Mogadishu: armed conflict: risk) Somalia CG [2008] UKAIT 00022 (Germany) Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07</p>
<p>The Court applied the Jurisprudence of the Court of Justice of the European Union (C-465/07. <i>Elgafaji</i>), which examined the notion of generalised violence and indiscriminate violence, and found that Mogadishu was affected by an internal armed conflict where the level of indiscriminate violence was high enough to qualify as serious harm. The Court stated that the OIN did not assess the risk of serious harm and the principal of non-refoulement properly, and did not collect and consider all relevant information and evidence. Therefore, the risk of serious harm needed to be analysed in a new procedure.</p>	<p>(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07</p>
<p>Where a Home Office policy had been overlooked when a decision to deport an Iraqi national had been made, the Secretary of State's subsequent withdrawal of that policy could not retrospectively make the initial decision lawful. However, it was clear that there remained issues under Article 8 of the ECHR and Article 15(c) of the Qualification Directive which were likely to have to be determined. The Secretary of State's decision was quashed, but if, as might be likely, the decision to deport was made again, it would be open to HH to raise arguments under Article 8 of the ECHR and Article 15(c) of the Qualification Directive on his appeal against that decision.</p>	<p>QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620 Secretary of State for the Home Department v Abdi (Dhudi Saleban) [1996] Imm AR 148</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO121	Level of violence and individual risk	Federal Administrative Court, 14 July 2009, 10 C 9.08	Germany	German	Federal Administrative Court	14.7.09	Iraq	A serious and individual threat to life and limb may result from a general risk in the context of an armed conflict if the risk is enhanced because of the applicant's individual circumstances or from an extraordinary situation which is characterised by such a high degree of risk that practically any civilian would be exposed to a serious and individual threat simply by his or her presence in the affected region.
EASO122	Armed conflict	CNDA 9 juillet 2009 Pirabu n° 608697/07011854	France	French	CNDA (National Asylum Court)	9.7.09	Sri Lanka	The Court found that there was no more armed conflict in Sri Lanka since LTTE's final defeat in June 2009. Hence Article L.712-1 c) CESEDA provisions were no more applicable in the context of Sri Lanka.
EASO123	Level of violence and individual risk	CE, 3 July 2009, Ofpra vs. Mr. A., n° 320295	France	French	Council of State	3.7.09	Sri Lanka	The requirement of an individualisation of the threat to the life or person of an applicant for subsidiary protection is inversely proportional to the degree of indiscriminate violence which characterises the armed conflict.
EASO124	Assessment of risk under Article 15(c) QD provisions, balancing scale, personal elements not required beyond a certain threshold of indiscriminate violence, indiscriminate violence not necessarily limited to the conflict zone <i>stricto sensu</i>	CE 3 juillet 2009 OFPRA c/ Baskarathas n° 320295	France	French	Council of State	3.7.09	Sri Lanka	It is not required by Article L.712-1 c) CESEDA that indiscriminate violence and armed conflict should coincide in every way in the same geographic zone. When indiscriminate violence reaches such a level that a person sent back to the area of conflict is at risk because of his mere presence in this territory, an appellant does not have to prove that he is specifically targeted to meet the requirements of Article L.712-1 c) CESEDA.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>In spite of minor deviations in wording, the provision of Section 60 (7) sentence 2 of the Residence Act is equivalent to Article 15(c) of the Qualification Directive. The High Administrative Court found that general risks could not constitute an individual threat within the meaning of Article 15(c) of the Qualification Directive, unless individual risk-enhancing circumstances exist. However, this court has already found in its decision of 24 June 2008 (10 C 43.07) that a general risk to which most civilians are exposed may cumulate in an individual person and therefore pose a serious and individual threat within the definition of Article 15(c) of the Qualification Directive. At the time this court argued that the exact requirements would have to be clarified by the European Court of Justice. In the meantime, the European Court of Justice has clarified this question in <i>Elgafaji</i> C-465/07. The requirement in <i>Elgafaji</i> is essentially equivalent to this court's requirement of an 'individual accumulation' of a risk.</p> <p>The High Administrative Court would have to examine whether a serious and individual threat to life and limb exists for the applicant in Iraq or in a relevant part of Iraq in the context of an armed conflict. It is not necessary that the internal armed conflict extends to the whole country. However, if the internal armed conflict affects only parts of the country, as a rule the possibility of a serious and individual threat may only be assumed if the conflict takes place in the applicant's home area, to which he would typically return.</p> <p>If it is established in the new proceedings that an armed conflict in the applicant's home area indeed poses an individual threat due to an exceptionally high level of general risks, it must be examined whether internal protection within the meaning of Article 8 of the Qualification Directive is available in other parts of Iraq.</p>	<p>(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07 (Germany) Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07</p>
<p>Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds.</p>	
<p>According to Article L.712-1 c) CESEDA [which transposed Article 15(c) of the Qualification Directive], the Council of State considered that generalised violence giving rise to the threat at the basis of the request for subsidiary protection is inherent to the situation of armed conflict and characterises it. The Council of State considered that according to the interpretation of this provision, as well as, the provisions of the Qualification Directive, the violence and the situation of armed conflict coexist in all regards on the same geographical zone.</p> <p>The Council of State stated that the existence of a serious, direct and individual threat to the life or person of an applicant for subsidiary protection is not subject to the condition that he/she proves that he/she is specifically targeted because of elements which are specific to his/her personal situation as soon as the degree of indiscriminate violence characterising the armed conflict reaches such a high level that there are serious and established grounds for believing that a civilian, if returned to the country or region concerned, would, by his/her sole presence on the territory, face a real risk of suffering these threats.</p>	
<p>This is the first major post - <i>El Gafaji</i> case. The first finding answers to OFPRA's position that application of L.712-1c) had to be strictly restricted to the area where fighting/combat is actually taking place. The rationale is that the war may generate indiscriminate violence beyond the limits of the conflict zone.</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO125	Level of violence and individual risk	QD (Iraq) v Secretary of State for the Home Department; AH (Iraq) v Secretary of State for the Home Department [2009] EWCA Civ 620	United Kingdom	English	Court of Appeal	24.6.09	Iraq	It fell to be determined whether the approach of the Asylum and Immigration Tribunal to the meaning and effect of Article 15(c) QD was legally flawed. The Claimant in the first appeal had entered the UK and claimed asylum on the basis that, as a member of the Ba'ath Party under the Saddam regime, he was in fear of reprisals upon return. His claim was refused. The Immigration Judge refused his appeal having concluded that, in the light of the law set out in <i>KH</i> (Article 15(c) Qualification Directive: Iraq), Re [2008] UKAIT 23, the level of violence in his home area did not pose a sufficiently immediate threat to his safety to attract the protection of Article 15(c). In the second appeal, the Tribunal had found, likewise applying <i>KH</i> , that it was not satisfied that the level of violence prevalent in the home area of the Claimant would place him at sufficient individual risk if he were to be returned.
EASO126	Conflict	CNDA, 9 June 2009, Mr. H., n° 639474/08019905	France	French	CNDA (National Asylum Court)	9.6.09	Somalia	The Court found that the situation which prevailed at the moment of the assessment in Mogadishu must be seen as a situation of generalised violence resulting from a situation of internal armed conflict. Its intensity was sufficient to consider that at the moment of the evaluation the applicant faced a serious, direct and individual threat to his life or person, without being able to avail himself of any protection.
EASO127	High level of indiscriminate violence	CNDA 9 juin 2009 M.HAFHI n° 639474	France	French	CNDA (National Asylum Court)	9.6.09	Somalia	The Court found that, at the date of its ruling, blind violence in Mogadishu reached such a high level that the appellant would be exposed to a serious threat against his life.
EASO128	Level of violence and individual risk	AJDCoS, 25 May 2009, 200702174/2/V2	Netherlands	Dutch	Administrative Jurisdiction Division of the Council of State	25.5.09	Iraq	Article 15(c) QD only offers protection in exceptional circumstances where there is a high level of indiscriminate violence.
EASO129	Existence of conditions required by Article 15(c) QD not precluding potential applicability of Geneva Convention provisions	CE 15 mai 2009, Mlle Kona n° 292564	France	French	Council of State	15.5.09	Irak	It is a contradictory reasoning and an error of law to deny an Assyro-Chaldean woman refugee status and to grant her subsidiary protection because of threats rooted in her being member of a wealthy Christian family.
EASO130	Absence of indiscriminate violence	CNDA 24 avril 2009 Galaev n° 625816	France	French	CNDA (National Asylum Court)	24.4.09	Russian Federation	The Court found that, at the date of its ruling, there was no indiscriminate violence in Chechnya. Therefore subsidiary protection on the '15(c)' ground could not be granted to the appellant.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Appeals allowed and cases remitted to the Tribunal for reconsideration. The effects of the Tribunal's erroneous premise in <i>KH</i> were that the concepts of 'indiscriminate violence' and 'life or person' had been construed too narrowly, and 'individual' had been construed too broadly, so that the threshold of risk had been set too high, <i>KH</i> was overruled. On the proper construction of Article 15(c) of the Qualification Directive, the existence of a serious and individual threat to the life or person of an applicant for subsidiary protection was not subject to the condition that that applicant adduce evidence that he was specifically targeted by reason of factors particular to his personal circumstances; the existence of such a threat could exceptionally be considered to be established where the degree of indiscriminate violence, as assessed by the competent national authorities, reached such a high level that substantial grounds were shown for believing that a civilian, returned to the relevant country or region, would, solely on account of his presence in that territory, face a real risk of being subject to that threat.</p>	<p>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie (C-465/07) [2009] 1 WLR 2100 KH (Article 15(c) Qualification Directive) Iraq CG [2008] UKAIT 23 R v Asfaw (Fregenet) [2008] UKHL 31 Saadi v United Kingdom (13229/03) (2008) 47 EHRR 17 Sheekh v Netherlands (1948/04) (2007) 45 EHRR 50 Bosphorus Hava Yollari Turizm ve Ticaret Anonim Sirketi v Ireland (45036/98) (2006) 42 EHRR 1 K v Secretary of State for the Home Department [2006] UKHL 46 Muslim v Turkey (53566/99) (2006) 42 EHRR 16; Batayav v Secretary of State for the Home Department (No 2) [2005] EWCA Civ 366 R (on the application of Razgar) v Secretary of State for the Home Department (No 2) [2004] UKHL 27 R (on the application of Ullah) v Special Adjudicator [2004] UKHL 26 Criminal Proceedings against Lyckeskog (C99/00) [2003] 1 WLR 9 Pretty v United Kingdom (2346/02) [2002] 2 FLR 45 Aspichi Dehwari v Netherlands (37014/97) (2000) 29 EHRR CD74 Kurt v Turkey (24276/94) (1999) 27 EHRR 373 Osman v United Kingdom (23452/94) [1999] 1 FLR 193 HLR v France (24573/94) (1998) 26 EHRR 29 Chahal v United Kingdom (22414/93) (1997) 23 EHRR 413 D v United Kingdom (30240/96) (1997) 24 EHRR 423 Chiron Corp v Organon Teknika Ltd (No 3) [1996] RPC 535 Vilvarajah v United Kingdom (13163/87) (1992) 14 EHRR 248 Soering v United Kingdom (A/161) (1989) 11 EHRR 439</p>
<p>The Court examined the situation which prevailed in Somalia at that time and its deterioration due to the violent fighting between the Federal Transitional Government and several clans and Islamic militia and considered that, in some geographical areas, in particular in and around Mogadishu, the fighting was at the time characterised by a climate of generalised violence which included the perpetration of acts of violence, slaughters, murders and mutilations targeted at civilians in these areas. The Court therefore considered that this situation must be seen as a situation of generalised violence resulting from a situation of internal armed conflict. Finally, the Court considered that the situation of generalised violence, due to its intensity in the applicant's region of origin, was sufficient to find that he currently faced, a serious, direct and individual threat to his life or person, without being able to avail himself of any protection.</p>	
<p>Subsidiary protection was granted regardless of any personal reason.</p>	
<p>The Council of State concluded that it follows from the Elgafaji judgment (C 465/07) that Article 15(c), read in conjunction with Article 2(e) of the Qualification Directive, is designed to provide protection in the exceptional situation where the degree of indiscriminate violence characterising the armed conflict reaches such a high level that substantial grounds are shown for believing that a civilian, if returned to the relevant country or, as the case may be, to the relevant region, would, solely on account of his presence on the territory of that country or region, face a real risk of being subject to the serious threat referred to.</p> <p>The Court of Justice in Elgafaji held that the interpretation of Article 15(c) of the Qualification Directive should be carried out independently. Nonetheless, it can be inferred from the decision in Elgafaji and the jurisprudence of the ECtHR regarding Article 3 of ECHR, that Article 15(c) of the Qualification Directive refers to a situation where Article 29 (1)(b) of the Aliens Act is also applicable.</p>	<p>(ECtHR) NA v United Kingdom (Application No 25904/07) (CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07</p>
<p>Even when there is an armed conflict going on in a given country, subsidiary protection can only be granted if the prospective risk is not linked to a conventional reason.</p>	
<p>Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds.</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO131	Level of violence and individual risk	Federal Administrative Court, 21 April 2009, 10 C 11.08	Germany	German	Federal Administrative Court	21.4.09	Iraq	The application of assessing group persecution is comparable to the European Court of Justice's consideration of subsidiary protection under Article 15(c) QD (Elgafaji, 17 February 2009, C 465/07), linking the degree of danger for the population or parts of the population to the individual danger of an individual person.
EASO132	Existence of indiscriminate violence, assessment of past circumstances	CNDA 3 avril 2009 M. GEBRIEL n° 630773	France	French	CNDA (National Asylum Court)	3.4.09	Sudan	The Court found that, at the date of its ruling, the area of North Darfour was plagued by indiscriminate violence but did not specify the level of this violence.
EASO133	Existence of indiscriminate violence, internal flight alternative (IFA)	CNDA 1er avril 2009 Mlle Thiruchelvam n° 617794	France	French	CNDA (National Asylum Court)	1.4.09	Sri Lanka	The Court found that, at the date of its ruling, the eastern and northern parts of Sri Lanka were plagued by indiscriminate violence but did not specify the level of this violence. CNDA nevertheless rejected appellant's claim on the ground of internal flight alternative in Colombo where she has been living since 2000.
EASO134	Actor of persecution or serious harm, inhuman or degrading treatment or punishment, internal armed conflict, subsidiary protection, membership of a particular social group	24. K. 33.913/2008/9	Hungary	Hungarian	Metropolitan Court of Budapest	16.3.09	Iraq	The Court granted the applicant subsidiary protection status on the grounds that he would be at risk of serious harm on return to his home country (indiscriminate violence).
EASO135	Individual risk	Supreme Administrative Court, 13 March 2009, H.A.Š. v Ministry of Interior n.5 Azs 28/2008-68	Czech Republic	Czech	The Supreme Administrative Court	13.3.09	Iraq	The case concerned an application for international protection by an Iraqi national. The application was dismissed on the grounds of a failure to establish that his life or person was threatened by reason of indiscriminate violence. The applicant failed to demonstrate individual risk.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The assumption of group persecution, meaning persecution of every single member of the group, requires a certain 'density of persecution', justifying a legal presumption of persecution of every group member. These principles, initially developed in the context of direct and indirect State persecution, are also applicable in the context of private persecution by non-State actors under Article 60(1) sentence (4)(c) of the Residence Act (in compliance with Article 6(c) of the Qualification Directive), which now governs explicitly private persecution by non-State actors. Under the Qualification Directive, the principles developed in German asylum law in the context of group persecution are still applicable. The concept of group persecution is by its very nature a facilitated standard of proof and in this respect compatible with basic principles of the 1951 Refugee Convention and the Qualification Directive. Article 9.1 of the Qualification Directive defines the relevant acts of persecution, whereas Article 10 of the Qualification Directive defines the 'characteristics relevant to asylum' as 'reasons for persecution'.</p> <p>The Court found that in order to establish the existence of group persecution it is necessary to at least approximately determine the number of acts of persecution and to link them to the whole group of persons affected by that persecution. Acts of persecution not related to the characteristics relevant to asylum (reasons for persecution) are not to be included.</p>	<p>(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07 (Germany) Federal Administrative Court, 18 July 2006, 1 C 15.05 Federal Administrative Court, 1 February 2007, 1 C 24.06</p>
<p>Subsidiary protection was granted to the appellant on consideration of his reasons of fleeing from his native region, directly rooted in murderous attacks by the Janjawid militia.</p>	
<p>Claim was rejected both on Geneva Convention and subsidiary protection grounds. One of the few examples of IFA cases registered in French jurisprudence.</p>	
<p>The Court rejected the applicant's request for refugee status as the persecution he was subject to was in no way related to the reasons outlined in the Geneva Convention, in particular, membership of a particular social group. The applicant's kidnapping was the consequence of the general situation in the country.</p> <p>The Court examined Article 15(b) and (c) of the Qualification Directive. In this context the Court relied significantly on the judgment reached by the European Court of Justice on 17 February 2009 in Case C-465/07. Article 15(b) of the Qualification Directive assumes facts relating to the personal situation of the applicant, which did not apply in the applicant's case. The subsidiary protection status contained in Section 61(c) of the Asylum Act and in Article 15(c) of the Qualification Directive is more general, and connected rather to the situation in the country than personally to the applicant. The Court lists the conditions for subsidiary protection status in accordance with paragraph (c). In the applicant's case, the violations of law affecting him are consequences of the general risk of harm and indiscriminate internal armed conflict, while according to the country information reports, the violence not only affects the applicant's place of residence but also most of the country. In contrast to non-refoulement, the granting of subsidiary protection status is not based on the extreme nature of the prevailing situation, but on the fulfilment of statutory conditions for granting the status. The conditions differ for the two legal concepts. If the country information indicates without any doubt that the conditions for subsidiary protection apply, the applicant must be granted subsidiary protection.</p>	<p>(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07</p>
<p>The Supreme Administrative Court (SAC) interpreted the meaning of the phrase 'a risk of serious harm and individual threat to a civilian's life or person by reason of indiscriminate violence in situations of international or internal armed conflict.'</p> <p>The Court set out a three-stage test that must be satisfied in order to establish this type of 'serious harm'. All three elements of the test must be met for subsidiary protection to be granted in a situation of indiscriminate violence. According to the final decision of SAC, the applicant fulfilled two conditions. It was accepted that Iraq was in a situation of international or internal armed conflict and that the applicant was a civilian. However, according to the Court, the applicant's life or person was not threatened by reason of indiscriminate violence. The situation in Iraq could not be classified as a 'total conflict' where a civilian may solely on account of his presence on the territory of that country or region, face a real risk of being subjected to that threat. The applicant was not a member of a group that was at risk and therefore did not establish a sufficient level of individualisation.</p>	<p>(CJEU) <i>Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie</i> C-465/07 (ICTY) <i>Prosecutor v Tadic</i> (IT-94-1-AR72) ICTY <i>Prosecutor v Kunarac and Others</i> (IT-96-23 and IT-96-23-1) ICTY</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
National Jurisprudence (pre-Elgafaji)								
EASO136	Indiscriminate violence and serious threat	AM & AM (armed conflict: risk categories) Somalia CG [2008] UKAIT 00091	United Kingdom	English	Asylum and Immigration Tribunal	27.1.09	Somalia	The historic validity of the country guidance given in HH and Others (Mogadishu: armed conflict: risk) [2008] UKAIT 22 was confirmed but it was superseded to extent that there was an internal armed conflict within the meaning of Article 15(c) QD throughout central and southern Somalia, not just in and around Mogadishu. The conflict in Mogadishu amounted to indiscriminate violence of such severity as to place the majority of the population at risk of a consistent pattern of indiscriminate violence. Those not from Mogadishu were not generally able to show a real risk of serious harm simply on the basis that they were a civilian or even a civilian internally displaced person, albeit much depended on the background evidence relating to their home area at the date of decision or hearing. Whether those from Mogadishu (or any other part of central and southern Somalia) were able to relocate internally depended on the evidence as to the general circumstances in the relevant area and the personal circumstances of the applicant.
EASO137	Conflict and internal protection	High Administrative Court Hessen, 11 December 2008, 8 A 611/08.A	Germany	German	High Administrative Court Hessen	11.12.08	Afghanistan	The situation in Paktia province in Afghanistan meets the requirements of an internal armed conflict in terms of Section 60(7)(2) Residence Act/Article 15(c) QD. An internal armed conflict does not necessarily have to affect the whole of the country of origin. The concept of internal protection does not apply if the applicant cannot reasonably be expected to reside in another part of the country because of an illness, even if that illness is not life-threatening (epilepsy in the case at hand).

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>A person might have succeeded in a claim to protection based on poor socio-economic or dire humanitarian living conditions under the Refugee Convention or Article 15 of the Qualification Directive or Article 3, although to succeed on this basis alone the circumstances would have to be extremely unusual. In the context of Article 15(c) the serious and individual threat involved did not have to be a direct effect of the indiscriminate violence; it was sufficient if the latter was an operative cause. Assessment of the extent to which internally displaced persons faced greater or lesser hardships, at least outside Mogadishu, varied significantly depending on a number of factors. Note: This case was considered in HH (Somalia) & Ors v Secretary of State for the Home Department [2010] EWCA Civ 426. The appeal of one of the Claimants was allowed on the ground that where the point of return and any route to the safe haven were known or ascertainable, these formed part of the material immigration decision and so were appealable.</p>	<p>Many cases cited, significant cases include: Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie (C-465/07) [2009] 1 WLR 2100 HH and others (Mogadishu: armed conflict: risk) Somalia CG [2008] UKAIT 00022 KH (Article 15(c) Qualification Directive) Iraq CG [2008] UKAIT 00023 HS (returned asylum seekers) Zimbabwe CG [2007] UKAIT 00094 NA v UK Application No 25904/07 AG (Somalia) [2006] EWCA Civ 1342 M and Others (Lone women: Ashraf) Somalia CG [2005] UKIAT 00076 R (On the appellant of Adam v Secretary of State for the Home Department [2005] UKHL 66 Yassin Abdullah Kadi, Al Barakaat International Foundation v Council of the European Union and Commission of the European Communities, joined cases C-402/05 C-402/05 P and C-415/05 R (Sivakumar) v Secretary of State for the Home Department [2003] 1 WLR 840 Ullah [2004] UKHL 26 Prestige Properties v Scottish Provident Institution [2002] EWHC 330 Adan v Secretary of State for the Home Department [1999] 1 AC 293; [1998] 2 WLR 703 Shah and Islam [1999] 2 AC 629 Vilvarajah and Others v United Kingdom [1991] 14 EHRR 248</p>
<p>The term 'internal armed conflict' has to be interpreted in line with the case law of the Federal Administrative Court in the light of the Geneva Conventions of 1949 including their Additional Protocols. If a conflict is not typical of a civil war situation or of guerrilla warfare, especially as concerns the degree of organisation of the parties to the conflict, they must be marked by a certain degree of durability and intensity in order to establish protection from deportation under Article 15(c) of the Qualification Directive. However, the conflict does not necessarily have to affect the whole territory of the state. This is clearly evident from the fact that subsidiary protection is not granted if an internal protection alternative exists.</p> <p>The requirements for subsidiary protection are met for the applicant as an internal armed conflict takes place in his home province Paktia which takes the form of a civil war-like conflict and of guerrilla warfare with the Afghan government forces, ISAF and NATO units on one side and the Taliban on the other. This conflict results in risks for a high number of civilians, which would be concentrated in the applicant's person in a manner that he would face a serious and individual threat upon return which could take the form of punishment and/or forced recruitment. As a result of what happened to the applicant before he left Afghanistan, and in any case because he is a male Pashtun who could be recruited for armed service, there is a sufficient degree of individualisation of a risk of punishment and/or forced recruitment which might even make the granting of refugee status applicable. Therefore, it is not necessary to clarify in this decision other open questions in this context, which might have to be clarified by a European Court in any case. This includes the exact requirements of individualisation of risk which generally affect the civilian population. This would include a more concrete definition of the term 'indiscriminate violence', which is part of Article 15(c) of the Qualification Directive but has not been included in Section 60 (7) (2) of the Residence Act. It also has not been clarified whether it is necessary in the context of Article 15(c) of the Qualification Directive to identify a certain 'density of danger' (as in the concept of group persecution) or whether it is sufficient to establish a close connection in time and space to an armed conflict.</p> <p>The applicant cannot avail of internal protection in other parts of Afghanistan. This is because the issue of whether he can be reasonably expected to stay in another part of his country of origin does not only involve risks related to persecution. It must also be taken into account whether he could safeguard at least a minimum standard of means of existence (minimum subsistence level). As a result of the poor security and humanitarian situation this is not the case in Afghanistan in general, and Kabul in particular. In contrast to its former judgment (decision of 7 February 2008, 8 UE 1913/06) the Court is now convinced that Kabul does not provide an internal protection alternative even to young single male returnees, unless they are well educated, have assets or may rely on their families. In this context it has to be considered as questionable that the concept of internal protection is not applied only in cases of extreme risk such as starvation or severe malnutrition. Furthermore, the applicant is able to work in a limited way only due to his epilepsy and he would not be able to secure the necessary medication.</p>	<p>(Germany) Administrative Court Stuttgart, 21.05.2007, 4 K 2563/07 Federal Administrative Court, 7 February 2008, 10 C 33.07 Federal Administrative Court, 29 May 2008, 10 C 11.07 Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07 High Administrative Court Hessen, 10 February 2005, 8 UE 280/02.A High Administrative Court Hessen, 26 June 2007, 8 UZ 452/06.A High Administrative Court Hessen, 7 February 2008, 8 UE 1913/06</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO138	Individual risk	Administrative Court München, 10 December 2008, M 8 K 07.51028	Germany	German	Administrative Court München	10.12.08	Iraq	The risk of the applicant becoming a victim of an honour killing (or respectively a weaker, non-life threatening disciplinary measure by her clan) because of her moral conduct, disapproved by her clan, constitutes an increased individual risk. However, this risk is not the result of arbitrary violence, but constitutes a typical general risk.
EASO139	Internal protection	District Court Almelo, 28 November 2008, AWB 08/39512	Netherlands	Dutch	District Court Almelo	28.11.08	Colombia	The District Court held the stated lack of credibility in the first instance decision did not exclude the possible granting of asylum status on the grounds of Article 15(c) QD, since it has been established that the applicants are Colombian nationals. Regarding the respondent's claim that the applicants cannot be granted an asylum permit on the grounds of Article 15(c) QD, because there is a possibility of internal protection in Colombia, the District Court held that it follows from Article 8 para 1 QD that at a minimum the applicant must not run a real risk of serious harm in the relocation alternative.
EASO140	Conflict	Council for Alien Law Litigation, 23 October 2008, Nr. 17.522	Belgium	French	Council for Alien Law Litigation	23.10.08	Burundi	This case concerned the definition of an 'internal armed conflict.' Relying on international humanitarian law and in particular on the <i>Tadic</i> decision of the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY), the Council defined an 'internal armed conflict' as continuous conflict between government authorities and organised armed groups, or between such groups within a State. The Council also found that a ceasefire did not necessarily mean that such a conflict had ended.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>The Court cannot establish a nationwide specific individual threat to the applicant (only a general risk) despite her status as a possible returnee. A different assessment does not even follow from the new case law of the Federal Administrative Court, according to which the provision of Section 60(7)(3) of the Residence Act, (referring to protection from deportation by the suspension of deportation in case of general risks) has to be applied in line with the Qualification Directive, which means that the provision in German law does not include those cases in which, on the basis of an individual assessment, the conditions of granting subsidiary protection under Article 15(c) of the Qualification Directive are fulfilled (Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10C 43.07). The distinguishing characteristics of 'substantial individual danger to life and limb' are equivalent to those of a 'serious and individual threat to life or person' within the meaning of Article 15(c) of the Qualification Directive. It must be examined whether the threat arising for a large number of civilians resulting from an armed conflict, and thus a general threat, is so aggregated in the person of the applicant as to represent a substantial individual danger within the meaning of Section 60(7)(2) of the Residence Act. Such individual circumstances that aggravate the danger may be caused by one's membership of a group. In this context in Iraq, lower courts' decisions have mentioned membership in one of the political parties, for example, or membership in the occupational group of journalists, professors, physicians and artists. The applicant is not at risk due to her membership to a particular group, which, at the same time, excludes the existence of risk aggravating circumstances for the same reason.</p> <p>Another condition for assuming an individually aggravated threat, taken from the statements of reasons for the Residence Act 1, is that the applicant must be threatened with danger as a consequence of 'indiscriminate violence'. General dangers of life, which are simply a consequence of armed conflicts, for example due to the deterioration of the supply situation, cannot be considered for the assessment of the density of risks.</p> <p>As far as the applicant claims she will be a victim of an honour killing (or respectively a weaker, non-life threatening disciplinary measure by her clan) because of her moral conduct, disapproved by her clan, she is in fact subject to an increased individual risk. However, this risk is not a result of arbitrary violence, but is a target-oriented, predictable danger, aimed directly at the applicant, which is an expression of a criminal attitude among some individuals of her culture of origin, that even in Germany is noticeable. Like in any society characterised by anarchic circumstances, this risk may intentionally affect everybody who does not submit to 'fist law'. This risk emerges and prospers in the absence of a functional constitutional order based on peace, providing for corresponding punishment and is, therefore, a typical general risk.</p>	<p>(Germany) Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07</p>
<p>The district court can conclude from the decisions that, in the framework of the research performed with regards to the applicants' asylum stories, the respondent consulted the general country of origin report of the Dutch Minister of Foreign Affairs about Colombia (of September 2008) and has heard the applicants. However, taking into account the complex situation in Colombia – according to the aforementioned country of origin report, there is a dynamic conflict there – the district court deems this research to be insufficient in the present case.' In addition, the country of origin report of 2008 describes the situation as it was in 2006 and, therefore, does not describe the current situation. The District Court referred to the respondent's policy regarding internal protection (paragraph C4/2.2 Aliens Circular 2000) and stated:</p> <p>'(...) it can only be reasonably expected from the applicant that he stays in another part of the country of origin, if there is an area where the applicant is not in danger and the safety there is lasting. It must be considered unlikely that there is a part of Colombia where safety is lasting, since the country report of Colombia states that there is a dynamic conflict and taking account of the safety situation per region as described in paragraph 2.3.2.'</p>	
<p>The debate before the Council for Alien Law Litigation (CALL) mainly concerned the definition of 'internal armed conflict' and the factors that need to be considered in order to determine when such a conflict ceases. In order to define the concept of 'internal armed conflict', the CALL relied on international humanitarian law (as neither the Belgian Alien Law nor the travaux préparatoires of that law provide a definition), and in particular on the <i>Tadic</i> decision of the ICTY.</p> <p>Further relying on <i>Tadic</i>, the CALL ruled that 'international humanitarian law continues to apply until a peaceful settlement is achieved, whether or not actual combat takes place there.' For the CALL a ceasefire does not suffice, but it is required that the fighting parties give 'tangible and unambiguous signals of disarmament, bringing about a durable pacification of the territory'. Based on that definition the CALL decided that it was premature to conclude that the May 2008 ceasefire had ended the conflict in Burundi. The situation in Burundi was still to be considered as an internal armed conflict.</p> <p>The CALL further examined the other conditions that must be fulfilled: indiscriminate violence, serious threat to a civilian's life or person, and a causal link between the two. With regard to 'indiscriminate violence', the CALL referred to its earlier case law, in which it had defined the concept as: 'indiscriminate violence that subjects civilians to a real risk to their lives or person even if it is not established that they should fear persecution on the basis of their race, religion, nationality, their belonging to a particular social group, or their political opinions in the sense of Art 1(A)(2) of the 1951 Refugee Convention.'</p> <p>For the CALL it therefore needed to be established that there was, in a situation of armed conflict, 'endemic violence or systematic and generalised human rights violations'. In the case at hand the CALL found that those conditions were met.</p>	<p>(ICTY) Prosecutor v Tadic (IT-94-1-AR72) ICTY</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO141	Conflict	High Administrative Court, 19 September 2008, 1 LB 17/08	Germany	German	High Administrative Court of Schleswig-Holstein	19.9.08	Iraq	The situation in Iraq was not characterised by an armed conflict within the meaning of Section 60(7)(2) Residence Act/Article 15(c) QD. In any case, there was no sufficient individual risk for returnees.
EASO142	Refugee vs Subsidiary protection	District Court Zwolle, 15 August 2008, AWB 09/26758	Netherlands	Dutch	District Court Zwolle	15.8.08	Afghanistan	This case confirmed that the Qualification Directive makes a clear distinction between refugees and those in need of subsidiary protection. Further, that Article 28 of the Asylum Procedures Directive, which considers unfounded applications, is not applicable to those who fall within the scope of Article 15(c) QD.
EASO143	Serious risk and conflict	High Administrative Court Rheinland-Pfalz, 12 August 2008, 6 A 10750/07.OVG	Germany	German	High Administrative Court Rheinland-Pfalz	12.8.08	Afghanistan	The security and humanitarian situation in Kabul did not meet the standards for a 'situation of extreme risk' (extreme Gefahrenlage) for a returnee who grew up in Kabul. Article 15(c) QD requires that a particular risk resulting from an armed conflict is substantiated.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Within the definition of Article 1 of the Second Additional Protocol to the Geneva 1949 Conventions an internal armed conflict only takes place if an opposing party to a civil war has control over a part of the state's territory. The Federal Administrative Court additionally included 'civil war-like conflicts and guerrilla warfare' in the definition of an armed conflict in the meaning of Article 15(c) of the Qualification Directive, if they are marked by a certain degree of 'intensity and durability'.</p> <p>It was held that in Iraq, the high degree of organisation, which the Second Additional Protocol requires, was not met since a high number of very disparate actors are involved in the conflict, pursuing different goals and mostly acting in a part of the state's territory only. Even if one assumes that the situation in Iraq could be characterised as a civil war or a civil war-like situation, it still is a necessary requirement for the granting of protection from deportation that the applicant is affected individually. However, there is no evidence for the assumption that the applicant is specifically threatened by one of the parties to the conflict in Iraq. For example, there is no indication that she has adopted a 'western' lifestyle. This is not likely in the light of the comparably short duration of her stay in Germany. Neither are there any indications that the claimant will be specifically threatened by criminal acts. Such a threat would not be significantly different from 'general risks' which normally must not be taken into account within an examination of Section 60(7)(2) Residence Act/Article 15(c) of the Qualification Directive. The situation in Iraq at the moment does not present a risk for every returnee, especially since the conflict seems to become less intensive.</p> <p>The applicant is not at risk of 'arbitrary'/indiscriminate violence, even if an interpretation of this term is based on the English version of the Directive as 'indiscriminate', 'disproportionate', 'violating humanitarian law', or on the French version as 'random'. And even if she would face a risk at her place of origin, she, being a Kurdish woman, would be able to evade this risk by moving to the Kurdish Autonomous Region.</p>	<p>(Germany) Federal Administrative Court, 15 May 2007, 1 B 217.06 Federal Administrative Court, 7 February 2008, 10 C 23.07 Federal Administrative Court, 27 March 2008, 10 B 130.07 Federal Administrative Court, 31 March 2008, 10 C 15.07 (Germany) > Federal Administrative Court, 8 April 2008, 10 B 150.07 Federal Administrative Court, 17 April 2008, 10 B 124.07 Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07 High Administrative Court Baden-Württemberg, 8 August 2007, A 2 S 229/07 High Administrative Court Bayern, 23 November 2007, 19 C 07.2527 High Administrative Court Hessen, 9 November 2006, 3 UE 3238/03.A High Administrative Court Hessen, 26 June 2007, 8 UZ 452/06.A High Administrative Court Saarland, 12 March 2007, 3 Q 114/06 High Administrative Court Schleswig-Holstein, 20 February 2007, 1 LA 5/07 High Administrative Court Schleswig-Holstein, 28 May 2008, 1 LB 9/08</p>
<p>The District Court held that the invocation of Article 15(c) of the Qualification Directive in this stage of the proceedings is contrary to the principle of due process. The Court therefore did not take the invocation of Article 15(c) of the Qualification Directive into account.</p> <p>The Qualification Directive makes a clear distinction between refugees and those in need of subsidiary protection. Article 15(c) of the Qualification Directive is particularly written for those in need of subsidiary protection. The District Court does not agree with the applicant's argument that the Asylum Procedures Directive requires an assessment of whether Article 15(c) of the Qualification Directive is applicable. The Court held that the application of the applicant was rightfully rejected with reference to Article 4:6 of the General Administrative Law Act.</p>	<p>(ECtHR) NA v United Kingdom (Application No 25904/07) (CJEU) Elgafaji v Staatssecretaris van Justitie C-465/07</p>
<p>The High Administrative Court agreed with the authorities' submissions. Despite the desperate security and supply situation and that the applicant had no relatives in Kabul anymore and does not seem to be in contact with other people in Afghanistan, he would not face an extreme risk because of destitution. As a result of his school education, his vocational training as a cook, completed in Germany, and his local knowledge he would be able to make a living through employed or self-employed work. It assumed that he had savings from his time of employment in Germany and thus would be able to overcome the initial difficulties. Moreover, they found that the security situation in Afghanistan did not result in a situation of extreme risks for every single returnee to Kabul, particularly since the district, where the applicant had lived before, is not considered to be insecure (based on a UNHCR-report of 25 February 2008, 'Security situation in Afghanistan').</p> <p>The applicant is not eligible for subsidiary protection based on Article 15(c) of the Qualification Directive. Eligibility for subsidiary protection requires, among other things, that valid reasons are put forward for the assumption that, in case of return, there is a real risk to be subject to serious harm, for example a serious individual threat to one's life or physical integrity as a result of indiscriminate violence in situations of international or internal armed conflicts. Such an armed conflict does not necessarily have to take place nationwide. As a principle, a general risk is not sufficient for granting subsidiary protection under Article 15(c) of the Qualification Directive, which requires an individual risk, resulting from indiscriminate violence in situations of armed conflicts. Risks resulting from armed violence, which is used indiscriminately and is not being aimed at an individual person, however, typically have to be classified as general risks.</p> <p>General risks can only constitute a serious and individual threat if valid reasons in terms of Art 2 (e) of the Qualification Directive are being put forward for the assumption that in case of return, there is a real risk of being affected by this indiscriminate violence. Such reasons, however, have not been submitted. Putting aside the fact that the indiscriminate violence in situations of an armed conflict, as shown above, are not the focus of threat to the civilian population in Kabul, the applicant himself did not submit anything indicating a serious individual risk of becoming a victim of arbitrary (indiscriminate) violence within the armed conflict in his home country. The fact that he was hostile to the Taliban before he left Afghanistan does not allow for the conclusion that in case of his return his life or his physical integrity would be seriously and individually at risk as a result of indiscriminate use of force in the context of an armed conflict.</p>	<p>(Germany) Federal Administrative Court, 15 May 2007, 1 B 217.06 Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 42.07 High Administrative Court Baden-Württemberg, 8 August 2007, A 2 S 229/07 High Administrative Court Schleswig-Holstein, 22 December 2006, 1 LA 125/06</p>

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO144	Conflict	Federal Administrative Court, 24 June 2008, 10 C 43.07	Germany	German	Federal Administrative Court	24.6.08	Iraq	The Court found that when defining the term 'international or internal armed conflict' as set out in Article 15(c) QD one has to take into account international law, in particular the four Geneva Conventions on International Humanitarian Law of 12 August 1949 and the Additional Protocols of 8 June 1977. An internal armed conflict within the meaning of Article 15(c) QD does not necessarily have to extend to the whole territory of a state. An examination of the requirements for subsidiary protection under Article 15(c) QD is not precluded if the authorities have issued a general 'suspension of deportation'.
EASO145	Conflict	KH v. Secretary of State for the Home Department	United Kingdom	English	Asylum and Immigration Tribunal	25.3.08	Iraq	The Court found that the situation in Iraq as a whole was not such that merely being a civilian established that a person faced a 'serious and individual threat' to his or her 'life or person'.
EASO146	Conflict	HH and Others (Mogadishu: armed conflict: risk) [2008] UKAIT 22	United Kingdom	English	Asylum and Immigration Tribunal	28.1.08	Somalia	Applying the definitions drawn from the <i>Tadic</i> jurisdictional judgment, for the purposes of paragraph 339C of the Immigration Rules and the Qualification Directive, on the evidence, an internal armed conflict existed in Mogadishu. The zone of conflict was confined to the city and international humanitarian law applied to the area controlled by the combatants, which comprised the city, its immediate environs and the TFG/Ethiopian supply base of Baidoa. A person was not at real risk of serious harm as defined in paragraph 339C by reason only of his or her presence in that zone or area. A member of a minority clan or group who had no identifiable home area where majority clan support could be found was in general at real risk of serious harm of being targeted by criminal elements, both in any area of former residence and in the event (which was reasonably likely) of being displaced. That risk was directly attributable to the person's ethnicity and was a sufficient differential feature to engage Article 15(c) QD.
EASO147	Internal protection	District Court Assen, 17 January 2008, AWB 07/35612	Netherlands	Dutch	District Court Assen	17.1.08	Sri Lanka	The applicant based his claim on both Article 3 of the ECHR and Article 15(c) QD. The Minister for Immigration and Asylum must, when making an assessment of whether the applicant is eligible for asylum where there is no internal protection alternative, take into consideration the general circumstances in that part of the country and the applicant's personal circumstances at the time of the decision.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Excerpt: Article 15(c) of the Qualification Directive had been implemented in German law as a “prohibition of deportation” under Section 60(7) Sentence 2 of the Residence Act. In spite of slightly divergent wording, the German provision conformed to the standards of Article 15(c) of the Qualification Directive. Concerning the situation in Iraq, the High Administrative Court had found that these standards were not fulfilled as there was no countrywide armed conflict taking place in Iraq. In doing so, the High Administrative Court had set the standards for the definition of an armed conflict too high.</p> <p>When defining the term ‘international or internal armed conflict’ one has to take into account international law, i.e. first and foremost the four Geneva Conventions on International Humanitarian Law of 12 August 1949. Furthermore, for the term “internal armed conflict” there is a more specific definition in Article 1 of the Second Additional Protocol of 8 June 1977. According to Article 1.1 of the Second Additional Protocol an internal armed conflict within the meaning of international law takes place if “dissident armed forces or other organised groups [...], under responsible command, exercise such control over a part of its territory as to enable them to carry out sustained and concerted military operations and to implement this Protocol.” In contrast, Article 1.2 of the Second Additional Protocol excludes “situations of internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence and other acts of a similar nature” from the definition of an armed conflict.</p> <p>Internal crises which fall in between these two definitions must not be excluded out of hand from fulfilling the standards of Article 15(c) of the Qualification Directive. However, the conflict has to be marked by a certain degree of intensity and duration. Typical examples are civil wars and rebel warfare. It is not necessary here to come to a definite conclusion whether the parties to the conflict have to be as organised as the Geneva Conventions of 1949 stipulate. In any case, a definition based on the criteria of international law has its limits if it contradicts the purpose of providing protection under Article 15(c) of the Qualification Directive. On the other hand, this does not imply that a “low intensity war” satisfies the criteria for an internal armed conflict within the meaning of Article 15(c) of the Qualification Directive.</p> <p>The High Administrative Court was not justified in assuming that the existence of a countrywide conflict is a precondition for the granting of protection under Article 15(c) of the Qualification Directive. In contrast, an internal armed conflict may also take place, if its requirements only exist in a part of a state's territory. Accordingly, the law assumed that an internal protection alternative may be relevant for the determination of a prohibition of deportation under Section 60 (7) Sentence 2 of the Residence Act. This makes clear that an internal armed conflict does not need to take place in the whole territory of a country. Furthermore, Article 1 of the Second Additional Protocol also states that armed groups have to carry out their activities in “part of [the] territory”.</p> <p>In addition, the High Administrative Court had argued that subsidiary protection in accordance with the Qualification Directive could not be granted since the Bavarian Ministry of Interior had generally suspended deportations of Iraqi citizens from 2003 onwards. According to the High Administrative Court the Ministry of Interior's directives offer “comparable protection against the general risks connected with an armed conflict” and therefore an examination of the preconditions of subsidiary protection was excluded under Section 60 (7) Sentence 3 of the Residence Act.</p> <p>(...)</p>	<p>(ICTY) Prosecutor v Haradinaj et al. (No IT-04-84-T) Prosecutor v Tadic (IT-94-1-AR72) ICTY (UK) KH (Article 15(c) Qualification Directive) Iraq CG [2008] UKIAT 00023 (Germany) High Administrative Court Schleswig-Holstein, 21 November 2007, 2 LB 38/07</p>
<p>In Court's view the fact that the appellant made no mention of any past difficulties faced by his family (apart from those at the hands of insurgents, which were found not credible) was a very relevant consideration in assessing the appellant's situation on the assumption he will go back to his family in Kirkuk. The Court rejected the view that for civilians in Kirkuk such insecurity was in general sufficient to establish the requisite risk under Article 15(c).</p>	
<p>In deciding whether an international or internal armed conflict existed for the purposes of the Qualification Directive, the Tribunal paid particular regard to the definitions in the judgments of international tribunals concerned with international humanitarian law (such as the <i>Tadic</i> jurisdictional judgment). Those definitions were necessarily imprecise and the identification of a relevant armed conflict was predominantly a question of fact. It was in general very difficult for a person to succeed in a claim to humanitarian protection solely by reference to paragraph 339C(iv) of the Immigration Rules and Article 15(c) of the Directive, i.e. without showing a real risk of ECHR Article 2 or Article 3 harm.</p>	<p>Many cases cited, significant include: Salah Sheekh v Netherlands [2007] ECHR 36 AG (Somalia) and Others v Secretary of State for the Home Department [2006] EWCA Civ 1342 AA (Involuntary returns to Zimbabwe) Zimbabwe [2005] UKAIT 00144 NM and Others (Lone women-Ashraf) Somalia CG [2005] UKIAT 00076 FK (Shekal Ghandershe) Somalia CG [2004] UKIAT 00127 Adan v Secretary of State for the Home Department [1997] 1 WLR 1107 HLR v France [1997] 26 EHRR 29 Vilvarajah and Others v United Kingdom [1991] 14 EHRR 248</p>
<p>The District Court considered that Tamils are a risk group that requires extra attention. Regarding the respondent's claim that there is possible internal protection in Colombo, the District Court stated: ‘The district court deems the referral, in this context, to the letter of the Secretary of State of the 12th July 2007, in which it is stated that there is internal protection regarding the generally unsafe situation in the north and east, insufficient. In this context the district court refers to Chapter C4/2.2.2 of the Aliens Circular 2000 states that in assessing whether a part of the country of origin can be seen as an internal protection alternative, account must be taken of the general circumstances in that part of the country and the applicant's personal circumstances at the time of the decision. The district court cannot infer from the appealed decision that the respondent has taken the aforementioned policy into consideration. Although the applicant stayed in Colombo for 10 days in October/ November 2006 and the authorities knew about this, the district court, in this context, deems the fact that the applicant did not report to the authorities before his departure in August 2007 and only stayed with the travel agent due to the worsened situation in his country of origin at that time, of importance.’</p>	

Number	Key words	Case name/ reference	Country of decision	Language of decision	Court or Tribunal	Date of decision	Claimant's country of origin	Relevance of the decision
EASO148	Civilian	4460	Belgium	Dutch	Council of Alien Law Litigation (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) - adopted by a single judge	4.12.07	Iraq	The benefit of the doubt granted to the applicant who cannot prove that he/she is a civilian is submitted to the condition that the applicant collaborated with asylum authorities.
EASO149	Conflict	3391	Belgium	French	Council of Alien Law Litigation (Conseil du contentieux des étrangers) - adopted by a special seat of three judges	31.10.07	Ivory Coast	Defines the term 'armed conflict' by reference to international humanitarian law. There is no armed conflict in Ivory Coast because, first, there are no 'continuous and concerted military actions' opposing governmental and rebel forces and, second, there is no indiscriminate violence.
EASO150	Civilian	Council for Alien Litigation, 17 August 2007, Nr. 1.244	Belgium	Dutch	Council of Alien Law Litigation (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)	17.8.07	Iraq	The Council of Alien Law Litigation ruled that for the recognition of subsidiary protection status (serious threat to a civilian's life or person by reason of indiscriminate violence in situations of international or internal armed conflict), where doubt exists as to whether a person is a civilian or not, that person shall be considered to be a civilian.
EASO151	Conflict	AJDCoS, 20 July 2007, 200608939/1	Netherlands	Dutch	Administrative Jurisdiction Division of the Council of State	20.7.07	Kosovo	The question as to whether or not an armed conflict existed has to be answered according to humanitarian law (common Article 3 of the Geneva Convention and the second additional protocol).
EASO152	Internal protection	High Administrative Court Baden-Württemberg, 25 October 2006, A 3 S 46/06	Germany	German	High Administrative Court Baden-Württemberg	25/10/2006	Russia (Chechnya)	The Court, in favour of the applicants, assumed that the applicants had been subject to such persecution in the form of regional group persecution before they left Chechnya. However, the Court concluded that they were not eligible for refugee protection, since they could live safely in other parts of Russia.

The main points of the decision's reasoning (if possible)	References to jurisprudence of European or national courts
<p>Note: See also, more recently and adopting the same conclusion: Council of Alien Law Litigation (single judge), case 47380 of 24 August 2010.</p>	
<p>Note: See also, considering that the ‘armed conflict’ must be defined by reference to IHL: Council of Alien Law Litigation (three judges), case 1968 of 26 September 2007</p>	
<p>Referring to the applicable provision (Article 48/4, §2, c, Belgian Alien Law), the Council of Alien Law Litigation (CALL) noted that the concept of ‘civilian’ was not defined in Belgian Alien Law, nor in the preparatory works of Parliament. By analogy with Article 50 of the first additional Protocol of 8 June 1977 to the Geneva Conventions of 12 August 1949 relating to the Protection of Victims of International Armed Conflicts, the CALL found that it should therefore be accepted that in case of doubt as to whether a person is a civilian, that person shall be considered to be a civilian. In its decision the CALL also analysed the concept of ‘internal armed conflict’ and found that the definition as provided in Article 1 of the Second Protocol to the Geneva Conventions should be relied on (there is no clear definition of this concept in the Belgian Alien Law or in the preparatory works of Parliament). The CALL then determined that the situation in central Iraq could be considered an internal armed conflict.</p>	
<p>The applicants were Roma from Kosovo. They argued that they were entitled to subsidiary protection under Article 15(c) of the Qualification Directive. They argued that the position of Roma in Kosovo was particularly difficult and met the serious harm threshold. In dispute was whether or not an internal armed conflict existed. The Council of State held that the concept of ‘internal armed conflict’ is not defined in the Qualification Directive and so they applied international humanitarian law and found that such a conflict exists when: an organised armed group with a command responsibility is able to conduct military operations on the territory of a state (or a part thereof) against the armed forces of the state authorities. These military operations must be protracted and connected. It was further held that less serious forms of violence, such as internal disturbances and riots or acts cannot lead to the conclusion that such a conflict existed.</p>	
<p>The Court assumed that the applicants had been subject to such persecution in the form of regional group persecution before they left Chechnya but concluded that they are not eligible for refugee protection, since they could live safely in other parts of Russia.</p> <p>According to the Federal Administrative Court, persons who are able to work, can make their living at a place of refuge, at least after overcoming initial problems, if they can achieve what they need for survival by their own income, even if the work is less attractive and falls short of their education, or by support from other people.</p> <p>Based on these principles, the applicants can be reasonably expected to take up residence in another part of the Russian Federation, where they are protected against persecution and can secure a decent minimum standard of living.</p> <p>The applicant will successfully obtain accommodation in the male dominated Chechen diaspora and find for himself employment, which will enable him to secure a decent standard of living for himself and his family. It is immaterial in the present case, if he will get his own registration, which is rather improbable without a valid internal passport, and if it would be reasonable for him to return to Chechnya first, in order to obtain a new internal passport.</p>	<p>(CJEU) Ratti, 5 April 1979, Case 148/78 (Germany) Federal Administrative Court, 17 May 2005, 1 B 100/05 Federal Administrative Court, 31 August 2006, 1 B 96/06 High Administrative Court Sachsen-Anhalt, 31 March 2006, 2 L 40/06</p>

ЗА КОНТАКТ С ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА ЕС

Лично

- В целия Европейския съюз съществуват стотици информационни центрове „Europe Direct“. Адресът на най-близкия до Вас център ще намерите на уебсайта <http://europa.eu/contact>

По телефона или по електронна поща

- Europe Direct е служба, която отговаря на въпроси за Европейския съюз. Можете да се свържете с тази служба:
 - чрез безплатния телефонен номер 00 800 6 7 8 9 10 11 (някои оператори може да таксуват обаждането),
 - или стационарен телефонен номер +32 22999696, или
 - по електронна поща чрез формуляра на разположение на адрес <http://europa.eu/contact>.

За да намерите информация за ЕС

- **Онлайн**

Информация за Европейския съюз на всички официални езици на ЕС е на разположение на уебсайта Еуропа на адрес <http://europa.eu>.

- **Публикации на ЕС**

Можете да изтеглите или да поръчате безплатни и платени публикации от EU Bookshop на адрес <http://publications.europa.eu/eubookshop>. Редица безплатни публикации може да бъдат получени от службата Europe Direct или от Вашия местен информационен център (вж. <http://europa.eu/contact>).

- **Право на ЕС и документи по темата**

За достъп до правна информация от ЕС, включително цялото право на ЕС от 1951 г. насам на всички официални езици, посетете уебсайта EUR-Lex на адрес <http://eur-lex.europa.eu>.

- **Свободно достъпни данни от ЕС**

Порталът на ЕС за свободно достъпни данни (<http://data.europa.eu/euodp>) предоставя достъп до набори от данни от ЕС. Данните могат да бъдат изтеглени и използвани повторно безплатно, както за търговски, така и за нетърговски цели.

Служба за публикации